

Bảy Đêm Quái Đản

Contents

Bảy Đêm Quái Đản	1
1. Chương 1: Đêm Thứ Nhất : Tủ Sách Trên Ban Công	1
2. Chương 2: Đêm Thứ Hai : Máy Ảnh Ma Ám	20
3. Chương 3: Đêm Thứ Ba : Người Bạn Chat Giấu Mặt	32
4. Chương 4: Đêm Thứ Tư : Đồi Có Phía Sau Tường	44
5. Chương 5: Đêm Thứ Năm : Ác Quỷ Đường Sắt	59
6. Chương 6: Đêm Thứ Sáu : Cô Gái Trên Tuyết	71
7. Chương 7: Đêm Thứ Bảy : Trò Chơi Kinh Dị	84

Bảy Đêm Quái Đản

Giới thiệu

Một ngày cuối tuần đầu đông, đêm khuya xuống làm cả thành phố biến mất cái vẻ ồn ào náo nhiệt c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-dem-quai-dan>

1. Chương 1: Đêm Thứ Nhất : Tủ Sách Trên Ban Công

LỜI DẪN Một ngày cuối tuần đầu đông, đêm khuya xuống làm cả thành phố biến mất cái vẻ ồn ào náo nhiệt của cái buổi ban ngày. Thế ngay vào lúc đó là một bầu không khí lạnh lạnh. Trên đường đôi lúc mới gặp được vài bóng người qua lại. Một cơn gió vút qua thổi tung đám lá bên đường. Trên trời cao xanh thăm thẳm lơ lửng vài đám mây lẻ loi. Ánh trăng mờ ảo soi xuống rặng cây xa xa, loáng thoáng có tiếng người bàn tán về kiến trúc của căn nhà cũ kĩ ấy.

Một tòa nhà cổ với bốn tầng theo phong cách Nhật Bản. Nấm mốc bao phủ bức tường dày đặc. Các loại cây leo bò kín không còn nhận ra hình thù bức tường nữa. Điều đó thể hiện khu nhà cũng có lịch sử lên đến sáu bảy mươi năm rồi. Tòa nhà này đã cũ đi nhiều nhưng từ vật liệu xây dựng và hình thức bên ngoài của tòa nhà vẫn nói lên rằng: Thời huy hoàng đây ắt phải là biệt thự của một người quyền thế.

Sau ngàn ấy năm nên cũng dễ hiểu sao tòa nhà biến thành khu hoang vắng thế này. Vàng bạc của cải nhiều đến đâu cũng khó bảo toàn.

Sau cái cách, tòa nhà bị một đơn vị chiếm làm khu ở tập trung cho công nhân. Thoảng một cái đã có hơn ba mươi hộ gia đình dọn đến ở kín tòa nhà. Cửa lớn ở chính giữa tòa nhà làm từ đá cẩm thạch. Cầu thang được làm từ gỗ thượng đẳng, thế nên qua mấy chục năm lịch sử rồi giờ vẫn dùng được. Nhưng mỗi khi có người qua lại là tiếng kè kệt lại vang lên, đông người lên xuống một chút thì thật đinh tai nhức óc.

Theo đà phát triển của thành phố biến khu dân cư này thành một khu phố ồn ào. Nhưng với dáng vẻ như vậy tòa nhà thật lạc lõng giữa quang cảnh hiện đại của cả thành phố. Số phận của khu đất này lại bị một ông chủ vô danh mua lại. Họ dự tính sau mười tháng ở đó sẽ mọc lên một tòa cao ốc làm siêu thị. Vì cái dự án đó mà các hộ gia đình vốn dĩ ở đây lâu năm đều từ từ dọn đi hết, chỉ còn lại một vài sinh viên mới tốt nghiệp là còn ở lại. Bởi lẽ tiền thuê nhà rẻ và họ cũng chẳng vội vàng gì chuyển đi nơi khác. Những sinh viên đầu tiên dọn đến đây ở chỉ có Trương Khiết và Vương Thổ, không lâu sau họ giới thiệu với bạn bè và có thêm vài thanh niên dọn đến ở chung.

Dưới chân cầu thang ngập ngụa rác thải của những người ở trọ trước đây để lại khi họ dọn đi. Và nếu có ai đó qua đây vào buổi tối, đi lên cầu thang ắt hẳn sẽ nghe thấy những âm thanh nghe như tiếng người nghiêng răng kèn kệt dội lại mà khó tránh khỏi cảm giác rờn rợn.

Tầng một có căn phòng nhỏ là nơi mà các hộ dân ở đây làm kho để đồ. Còn có một gian phòng có vẻ rất lâu rồi không còn ai cả. Theo lời kể của chủ cũ căn nhà thì ở đó đã từng có người chết nên gần như không có ai qua lại đó nữa. Cửa ra vào bị mạng nhện giăng đầy, Vương Thổ lần nào đi qua đây đều ngó trước nhìn sau chẳng phải vì sợ mà vì cậu rất tò mò.

Cuối tuần trước Trương Khiết ngồi lì trong phòng, lên mạng đốt thời gian, mở QQ (mạng chat của Trung Quốc) nhưng không có ai trên mạng cả, bộ dạng coi vẻ hơi thất vọng. Vài giây sau tiếng chim cánh cụt títt títt báo có người để lại tin nhắn, anh nhón nhờ mở QQ xem tin. Dòng tin nhắn làm cậu hiểu kỳ vì của một cái nick lạ với nội dung “Bây giờ tôi đến tìm bạn”. Anh ta lục tung phần danh mục bạn bè để tìm kỹ xem lời nhắn đó của ai nhưng vô tác dụng. Không có một liên hệ nào để tìm ra manh mối hết. Thêm vào đó người nhắn cũng không nhắn gì nữa cả, kỳ quái. Ngoài bạn học ra thì là bạn thân mà gần đây cũng không thấy ai đến tìm anh ta cả. Người chủ của dòng tin nhắn là ai mà sao không tài nào đoán ra được! Trương Khiết nghĩ thầm “thôi kệ vậy”, không tìm hiểu nữa. Bạn bè có đến thì cũng sẽ gọi điện, cậu quay ra tập trung làm việc khác.

Vương Thổ buồn chán đến tìm Trương Khiết ngồi nói chuyện. Vương Thổ vốn dĩ đối với chuyện tâm linh rất hứng thú, nhất là những chuyện thuộc loại hồn vía ma quỷ. Chỉ cần nhắc đến chủ đề này là cậu có thể nói không ngớt, hai người nói từ phim ma cho đến chuyện kinh dị Nhật v.v... Thế nào là ma núi, ma suối, ma đói... Họ nói tất cả chuyện cổ quái ma quỷ bốn phương mà tỉnh queo đầy cuốn hút làm cho ai cũng tò mò. Những thanh niên có trí tưởng tượng phong phú như họ đều thích khám phá cái mạo hiểm, cái kinh dị.

Thạch Nham đưa ra gợi ý, đều là đốt thời gian vậy tại sao chúng ta không tổ chức một câu lạc bộ “Hội kinh dị”. Mỗi cuối tuần chúng ta tụ họp để nghe một người kể về câu chuyện ma mà họ thấy tâm đắc nhất, và thành viên giới hạn là cư dân trong tòa nhà này. Như nắng hạn gặp mưa rào, ý kiến được mọi người cùng ủng hộ, tất cả thành viên gồm bảy người. Vài ý kiến đầu tiên đưa ra nhằm làm cho không khí của những buổi kể chuyện thêm phần kì bí gồm: đóng cửa, tắt đèn... trong căn phòng đêm tối mọi người lắng nghe những câu chuyện ma kinh điển.

Những cô bé, cậu bé đầu biết ngày họ tụ tập lại với nhau cũng là ngày mà câu chuyện kì bí có thật sẽ xảy đến với họ cũng bắt đầu.

Vào cái đêm đó, phòng của Trương Khiết ở trên tầng tư cửa đóng kín mít, bên trong tối thui, câu lạc bộ của những kẻ quái gở hoạt động buổi đầu tiên. Tất cả thành viên đều có mặt. Không khí trong phòng càng trở nên rờn rợn khi các thành viên thì thảo luận hỏi nhau rồi chìm vào tĩnh lặng. Chút ánh sáng nhờ nhờ của ánh trăng ngoài hiên cửa hắt vào làm mọi vật thật huyền bí. Bên ngoài cái bóng của cây bạch dương ngã nghiêng vào tòa nhà như cấp số nhân của khung cảnh âm u làm ai cũng cảm nhận được cái hoang vu lạnh lẽo đến gai người.

Gió xao xác thổi nhẹ đám lá, hai cô gái nhất gan Hà Tiểu Đình và Triệu Dục Tịnh nắm lấy tay nhau ghi chặt, họ toát nên vẻ cam chịu ngồi nhìn bốn phía. Trời về đêm se lạnh và hai người họ cũng phát hiện ra tay của bạn mình cũng đang lạnh toát. Cũng thật may là trong phòng tối thui nên không nhìn thấy nét mặt tái dại của nhau, đỡ xấu hổ. Trong lòng mỗi người đều thấy hoảng loạn.

Vương Thổ là người thích kể chuyện nhất, anh hăng giọng rồi nói: “Hội kinh dị” đi vào hoạt động đối với một người hâm mộ như tôi là một sự kiện hết sức quan trọng vì vậy tôi sẽ không để lỡ cơ hội được phục vụ các bạn. Những câu chuyện ly kỳ thú vị lúc tôi còn là sinh viên ngồi trên giảng đường đại học.

Lúc đó đã là sinh viên năm thứ tư, cả bốn năm đều ở ký túc xá. Ồ, thế nên miễn bàn về điều kiện ăn ở tồi tàn. Bấy giờ đến lúc tôi chuẩn bị viết luận văn, hôm nào tôi cũng về muộn nên rất hay bị nhốt ngoài cửa ký túc. Cũng vì thế, cũng vì tiện cho công việc tôi cùng một vài người bạn ra ngoài thuê một căn phòng.

Vừa dọn vào ở phòng mới tôi đã bị cái giá sách cũ của chủ nhà làm cho hết hồn hết vía. Lúc đó hai tay tôi đang lễ mễ ôm một thùng to đựng đầy chuyện tranh và họa báo các bạn tôi ở nước ngoài gửi tặng. Tôi còn đang chưa biết nên đặt ở đâu. Vì đúng là đã xem đi xem lại chúng khá nhiều lần rồi, trong một thời gian ngắn tới tôi chưa chắc sẽ động tới chúng, nhưng bảo vứt đi thì thật là tiếc, dù gì thì những quyển tạp chí này cũng không để gì mà mua được. Mặc kệ ai muốn cười nhạo gì thì cứ cười nhạo tôi cũng sẽ vẫn giữ chúng.

Điểm này thì “Tôi giống với cụ ông nhà tôi thế, ba cái đồ rách rách nát nát tôi thường rất tiếc rẻ” đi đâu cũng đùm đùm, bọc bọc.

Tôi đi vòng vòng quanh nhà, thấy năm người mà có ba phòng ngủ một phòng khách thì hơi chật chội. Mà sẽ nghiêm trọng hơn vào lúc cả năm người cùng quây phá. Sau đó tôi mở cửa ban công, chớp mắt tôi nhìn thấy ngay bên trái trong đồng bụi bậm là một cái tủ sách. Nói như vậy chưa hoàn toàn chính xác, mà đúng ra là tôi tìm thấy một cánh cửa chiếc tủ. Một bên còn lại thì bị một chiếc thuyền dựng đứng chặn mất rồi. Cả hai thứ vật dụng rách nát này đều là thứ đồ cũ bỏ đi.

Tôi liền tiến đến xem với ý nghĩ biết đâu dùng được vào việc gì. Tôi đi vào ban công và loáng thoáng nhận ra có bóng người. Tôi luống cuống quay lại bắt gặp ngay điệu cười bí hiểm. Bên trái ban công quả nhiên có người. Tôi thoáng giật mình, trấn tĩnh lại thì thấy đó chỉ là cái bóng của người mà thôi. Vì ở đó đặt một chiếc gương rất to và bên trong đó hiện lên ảnh của chính tôi. Nhưng do chiếc gương đã quá cũ và bụi bẩn nên cái hình ảnh ấy trở nên méo mó và loang lổ. Một chiếc gương to thế này sao ai lại để ở đây, chỉ có thể soi thấy mỗi cái giá sách cũ rích này mà thôi. Nghĩ vậy tôi cũng chẳng để ý gì thêm về cái gương ấy nữa mà đi thẳng đến giá sách, để sách xuống đất trước đã. Nhìn vào nét chạm trổ trên cánh cửa tủ thì đây là cái tủ quá lỗi thời. Vách ngăn thì gãy nát, gương kính thì nứt vỡ, bên trong la tạp nham báo cũ, đúng là cái giá sách này cũng khá là có thâm niên rồi.

Khi tôi đưa tay mở ngăn tủ, một cơn rung mình xuất hiện, cảm giác thật không thoải mái chút nào, như thể có chuột bò qua chân. Chỉ là một chiếc tủ sao lại ớn lạnh đến vậy. Tôi nghĩ trong đầu, giữa mùa hè cái gì cũng nóng ran, vậy mà cái tủ này phả ra khí lạnh điếng người.

Tôi từ từ mở cửa tủ. Kéo kẹt, xem ra cánh cửa này bắt đầu xiêu vẹo. Mùi nấm mốc xộc lên quá khó chịu khiến tôi phải quay đầu bước vội đi, loáng choáng giập ngay vào đồng báo ngã sõng soài. Quả thật trong cái tủ đó có bóng người, một người có vóc dáng nhỏ con, đôi mắt sáng quắc nhìn tôi trừng trừng. Lúc này hai người bạn học của tôi là Vương Nhuệ và Hoắc Hà nhìn đăm đăm vào cái thùng cát tông kín mít đầy vẻ chán nản. Tôi nhận ra khi dọn đồ đến nhà mới con người còn đôi chút hứng thú, chứ đến khi dọn nhà xong cái cảm giác còn lại là sự mệt mỏi vô hạn. Sau những mệt mỏi đó Hoắc Hà quyết định tạm làm con gà lười “Có gì ngày mai rồi tính! Hôm nay nghĩ ngơi cái đã, tối ra ngoai2 làm một vòng xem quanh đây có chỗ nào uống rượu thú vị không?”

Vương Nhuệ lên tiếng “Đến thế là cùng, vừa nói mệt mỏi đã lại có tinh thần ăn chơi. Viễn vông quá, bớt lảng nhăng, đi ra dọn thùng vào nào”. Hoắc Hà bắt đầu dĩ đành ra cầm con dao đẹp để lên chuẩn bị làm việc. Tiếng hét của tôi vọng từ ban công xuống làm hai người bọn họ giật mình. Hoắc Hà thiếu chút nữa đã tự cắt vào tay. Hai người họ vội phi ngay lên ban công. Trần Hồ Huy và Khương Phượng đang trong phòng khách nghe thấy vậy cũng lao lên. Ngay lập tức năm người đàn ông chen chúc nhau trên chiếc ban

công chặt ních. Thấy sự việc không hề có gì cả, Hoắc Hà trợn mắt nhìn tôi, tức giận nghiêng vào chân tôi một cái rồi nói.

“Có mỗi khác người gỗ mà anh la toáng lên cái gì. Anh có biết suốt nữa em đã cắt vào tay mình không, đàn ông đàn ang lớn dùng rồi mà gan của anh không to hơn gan một con mèo là mấy.”

Trên thực tế trong ngăn tủ là một bức tượng bằng gỗ. Nó cao bằng nửa người thật, thảo nào trong bóng tối tôi nhìn nhầm thành người, hết cả hồn. Tôi cũng chả hơi đâu đi để ý sự cười nhạo của người khác vì rõ ràng nó vừa giương giương nhìn tôi, có lẽ nào mắt tôi hoa? Tôi đi xem kỹ lại thì bức tượng hiện ra là bộ mặt của một ông già da mặt xù xì, sắc mặt bình thường đặc biệt là đôi mắt mông lung chứa đựng nhiều uẩn khúc. Khương Phương rất hào hứng nhắc bức tượng lên vắn vò, món đồ chơi này thật độc đáo, mà cậu chơi vậy cũng thật liêu lĩnh. Nếu bức tượng đó mà rơi xuống thì thật sự là có thể làm cho cái chân của Vương Thổ sưng vù. Lẽ nào cậu ấy không sợ chẳng? Trong tiếng cười nói của mọi người, tôi thấy mình hơi xấu hổ. Tôi cũng định thanh minh gì đó nhưng thật ra cũng chẳng biết nên nói thế nào.

Vương Khuê đắc chí chòng ghẹo tôi.

“Cứng lưỡi rồi phải không? Cậu chỉ có thể giữ bình tĩnh không bị hết hồn hết vía nếu có chuyện gì xảy ra với trò chơi mà thôi cậu bé ạ.”

Khương Phương thích thú.

“Tôi! Bạn còn nhớ hồi năm thứ nhất chúng ta đã chạy vào rừng lợn lòi giả quỷ dọa bọn con gái thế nào đấy chứ. Tôi nào dám.”

Vương Nhuệ cắt ngang những lời lẽ xỏ xiên.

“Thôi được rồi, được rồi. Câu chuyện kỳ tích của cậu chúng tôi đã nghe cả hơn hai trăm lần rồi. Tôi đang nghĩ thật ra khúc gỗ này cũng rất đặc sắc đấy chứ. Tôi sẽ để nó trong phòng mình.”

Khương Phương cười ẩn ý.

“Thế nào? Định biến thành tượng thần đấy hả? Biết đâu đấy lại là thần tài”. Nói xong anh ta lấy cái tượng gỗ đưa cho Vương Nhuệ. Anh ta đỡ lấy mà không hề nghĩ đó là cổ ý. Khương Phương cười lớn, dúm bức tượng vào lòng Vương Nhuệ.

“Mang đi mà thắp hương!”

Sau một hồi ồm tỏi, cả đám giải tán. Tôi ở trên ban công một lúc, nghĩ lại ánh mắt của pho tượng lúc trước. Một cảm giác ngẫu nhiên thấy mình không hề hoang tưởng. Tại sao lại bỏ người gỗ nhốt lại, khóa lại. Tôi càng nghĩ càng thấy chủ nhà này dịch thị là một người kì dị. Định thần rồi, tôi xem xét lại cái tủ sách. Nhìn vào thật không như những gì tôi nghĩ. Cái giá sách này có rất nhiều hốc vách ngăn nhỏ. Nếu như không mở nốt cánh cửa còn lại thì cũng chẳng chứa được nhiều đồ. Tôi thấy một chiếc bể cá khá to bên trong. Biết là mình lại lãng phí thời gian và sức lực vào việc vô bổ. Nhưng tôi lại nghĩ hay cứ nhét cái bể cá này vào dưới gương vậy. Đi khỏi ban công tôi gặp Khương Phương kéo theo Vương Nhuệ.

”Cái gương to thế này mà để trên ban công thì thật là lãng phí.

Khương Phương gật gù.

“Thế thì kê vào phòng khách ban ngày chúng ta có thể cùng ngắm vuốt.”

“Nhưng mà cũng đừng để ở đối diện cửa phòng tôi đấy nhé!”

Vương Nhuệ.

“Gương cũng là bùa đấy. Có thể ngăn mọi cái không sạch sẽ, chặn cả âm khí không cho vào phòng của chúng ta đấy”.

“Thượng đế sẽ phù hộ cho cậu, hà hà...”

Khương Phương quay đầu không thèm để ý.

“Kê đối diện với phòng tôi là được chứ gì! Cuộc đời tôi đáng tiếc nhất là chưa được gặp ma quỷ lần nào. Nếu ma quỷ xuất hiện trước mặt tôi dù chỉ một lần thôi thì cũng coi như không còn gì để tiếc”.

Trừ tà? Trong tôi chợt dạ ngoái đầu nhìn cái tủ sách, bắt đầu thấy luồng khí lạnh lan tỏa tôi vội vàng rời khỏi ban công, chỉ còn nghe sau lưng tiếng hai người xì xào việc đặt để chiếc gương.

Năm người chúng tôi bấy giờ cũng lập ra một phòng tranh hoạt họa. Cả nhóm đều học chuyên ngành mỹ thuật rất thích vẽ, đặc biệt là vẽ tranh hoạt hình. Mà chúng tôi cũng chẳng ai chịu yên phận cam chịu cuộc sống. Bắt đầu khởi nghiệp hứa hẹn một việc đại cát đại lợi. chúng tôi đều tự thưởng mình làm ông bà chủ. Những ngày đầu chúng tôi rất khí thế vào hẳn gần trung tâm thành phố thuê một căn phòng hai tầng chuẩn bị một cơ ngơi bề thế.

Qua vài tháng chúng tôi cũng phát hiện ra tài chính kinh tế lâm vào tình trạng o ép, khách hàng thưa thớt, tiền thu về càng ngày càng ít. Không đủ khả năng duy trì cái văn phòng to đẹp ấy nữa. Lực bất tòng tâm nên đành chuyển văn phòng đến chỗ mới.

Tuy là một nơi xa một chút nhưng phòng làm việc có thể kiêm luôn vai trò của một ngôi nhà nhỏ. Căn phòng mới thuê nằm trong khu tập thể số nhà 402 còn tạm được. Chủ nhà là một người khá hoàn cảnh. Đang lo lắng khoản tiền đóng học cao đẳng cho cậu con trai thì bố ông ta qua đời. Ngôi nhà do đó mà cũng thừa ra. Tôi và Trần Hồ Huy đến xem xét tình hình thì thấy ông chủ nhà này cũng không biết gì về ngôi nhà cho lắm. Vì có nhiều vấn đề đều không trả lời chúng tôi được. Thế nên không tránh khỏi sự nghi ngờ của Trần Hồ Huy. Anh ta thì thầm.

“Ông ta phải chăng là một kẻ lừa đảo?”

Ông chủ nhà thoáng qua hành động đoán được sự nghi ngờ của chúng tôi nên có đôi chút ngượng ngập giải thích. Bố ông là người tính lập dị, không chỉ hàng xóm mà đến cả cháu gái của mình cũng không muốn tiếp xúc. Cũng chỉ vì tôn trọng ý nguyện của bố nên ông đã đồng ý để bố được ở một mình. Ra là vậy, hai chúng tôi cũng phần nào bớt lo lắng. Xem qua căn phòng thì mọi điều kiện tạm ổn. Giá thuê nhà cũng hợp lý, chỉ có điều căn phòng quá bẩn thỉu, lông chim, thùng sọt, các góc cây điêu khắc chạm trổ, đá sỏi... Ông lão này thu gom được đồ đạc với khối lượng và chủng loại cũng muôn màu muôn vẻ. Chủ nhà trấn tĩnh chúng tôi, “cứ yên tâm đi chỉ cần một loáng là tất cả sẽ được dọn dẹp sạch bóng”. Chúng tôi quyết định thuê căn nhà đó. Trong vài ngày sau, xe của công ty vận chuyển đến dọn hết đồ của chúng tôi về nhà mới. Những ngày đầu đã quá nhiều chuyện xảy đến với chúng tôi, không chỉ là việc của cái tủ sách mà con việc nữa cũng làm chúng tôi không vui.

Khi Khương Phượng đang hướng dẫn nhân viên công ty dọn nhà, có một người khoảng ba mươi tuổi dáng vẻ hơi gầy gò chủ động bước tới hỏi thăm.

“Xin chào! Cháu mới dọn đến?”

Khương Phượng “Vâng ạ! Chú cũng ở tòa nhà này ạ?”

Người đàn ông gầy nói “Tôi ở tòa bên cạnh, phòng 301! Thế còn các cháu?”

Khương Phượng “402”.

Vừa nói dứt lời Khương Phượng thấy sắc mặt của người đàn ông biến sắc, có vẻ rất ngạc nhiên, sững người một lúc rồi hỏi.

“Là căn phòng của ông già kì dị vừa chết?”

Khương Phượng “Vâng, trước đúng là có một ông lão ở đây”.

Người đàn ông lấy lại sắc thái bình thường, một lúc lâu sau than thở một câu “Các cháu ở đó cẩn thận đề phòng bất trắc”. Buông thông câu nói dở dang, người đàn ông bước đi. Tối đến, việc dọn nhà làm chúng tôi mệt nên gọi mấy suất cơm hộp, rồi cùng ngồi xúm xít bên bàn ăn. Quay ra cười nhorn với tôi một cái Khương Phượng kể ọi người nghe về người đàn ông gầy gò sáng nay. Vương Nhuệ có đôi chút căng thẳng “Biết đâu đấy, căn phòng này có gì đó bất ổn thật? Vừa có người chết, nên tiền thuê nhà mới rẻ.”

Khương Phượng khua khua tay “Không có đâu, sức mảy mà đi tin những lời nói ấy? Chuyện huyền hoặc!”

Hoắc Hà tiếp lời “Mà biết đâu chính người đàn ông đó có vấn đề bĩa ra ma quỷ để dọa hàng xóm?”

Tôi ngồi im thín thút ngẫm về cái giá sách, cái giá sách. Cái gương to trên ban công giờ đã kê trong phòng khách, khúc tượng gỗ được Vương Nhuệ lau sạch sẽ đặt trong phòng anh ta. Giữa lời bàn tán của mọi người tôi vẫn chưa hiểu lý do khi thấy cái giá sách sống lưng tôi lại lạnh toát. Cả đêm hôm ấy tôi không ngủ nổi, thời tiết thật nóng, bên ngoài cửa sổ mèo đêm đi hoang gọi bạn. Trần trở mãi rồi cũng thiếp đi, ba phòng ngủ một phòng khách thênh thang mà nằm cả tiếng rồi tôi vẫn thấy không khí bí bách. Không còn biết trời đất là gì nữa thì tôi bỗng bừng tỉnh. Muốn ngồi dậy vươn tay vươn chân một lúc nhưng cảm giác toàn thân như bị cuốn chặt. Chân tay động đậy chạm ngay vào cái gì đó cứng nhắc. Tôi gang81het61 sức đẩy cái vật lạ đó đi mà không tài nào đẩy nổi, lấy lại bình tĩnh, thử làm lại nhưng vẫn vô ích: tôi bị nhốt trong một cái thùng gỗ. Nhưng thực sự thì là cái gì? Thùng gỗ hay quan tài, cùng lúc đó sức lên cái mùi thối rửa. Chính là cái mùi mà sáng nay tôi vừa ngửi thấy. Cái giá sách, tôi đang bị nhốt trong giá sách. Toàn thân tôi nổi da gà, dựng tóc gáy, tim đập thình thịch, tất cả hình ảnh đáng sợ bao trùm lên suy nghĩ hoảng loạn của tôi.

Tôi bị nhốt trong tủ sách! Chính cái tủ sách đấy!

Tôi gồng hết sức mình, muốn thoát ra khỏi nơi đây. Nhưng trong cái tư thế chật chội này tôi thật là lực bất tòng tâm. Sự hoang mang hơi thở gấp gáp vang đi vọng lại trong cái tủ sách chết tiệt này! Cứu tôi! Cứu tôi với!

Tôi gào thét mà không thấy cổ họng mình phat1 ra bất cứ thứ âm thanh nào. Xung quanh vẫn chỉ là một màn đêm đen kịt. Ngoài cảm giác chật chội và thứ mùi hôi thối này ra tôi không còn một cảm nhận gì nữa. Trong cơn hoảng loạn tôi mới thấm cảm giác yếu mềm khi xưa. Một cậu bé tám tuổi vùng vẫy trong nước mà không có cách nào tìm lại được thăng bằng. Trong mệnh mang biển nước làm tôi thấm thía được thể nào là tuyệt vọng.

Cuối cùng cũng tỉnh thật, lần này là tỉnh lại thật. Tôi chưa bao giờ thấy biết ơn vì đã tỉnh lại như lần này. Gượng dậy bật đèn, tôi không kìm nổi mình thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám ngủ tiếp nữa. Nhìn lên đồng hồ, mới ba giờ sáng, vậy mà tôi tưởng như mình đã bị nhốt trong cái giá sách đó cả mấy ngày mấy đêm rồi. Trông bộ dạng của tôi chẳng khác gì vừa được vớt từ dưới nước lên. Toàn thân ướt đầm mồ hôi, vớ được cái khăn lau qua cái mặt mà tim vẫn thình thịch sợ hãi. Mở cửa ra tôi định đi tắm một cái thì nghe trên ban công có tiếng sột soạt, ngay lập tức tôi nghĩ đến cái giá sách ma quái kia. Tôi chạy cuống cuống về phòng, tắm cũng chẳng dám đi nữa. Cứ như vậy mà qua một đêm.

Cuối cùng trời cũng sáng, tôi yên tâm hơn một chút mà ngủ. Sau một đêm mệt nhọc đặt người xuống, tôi như một hòn đá. Không còn biết đến cả tiếng Khương Phượng gõ cửa nữa.

Khương Phượng ngủ dậy, đã mười giờ rồi mà rõ ràng tối qua cậu ấy đã đặt đồng hồ. Đặt buổi sáng chín giờ, cái đồng hồ cổ lỗ ngày nào cũng phải lên dây cót mới kêu. Nhưng âm thanh của nó thì to vô cùng. Mấy người cùng phòng đã mấy lần gạ gẫm đổi chác với cậu ấy đều bị cậu chàng từ chối.

“Đây là món đồ kỉ niệm từ ngày bố mẹ tôi yêu nhau nó rất ý nghĩa với tôi.” Khương Phượng nói thêm.

“Đồng hồ báo thức mà không kêu thì đánh thức mọi người sao nổi?”

Sáng ngày hôm đó đồng hồ không hề kêu để đánh thức Khương Phượng làm cậu ấy không khỏi cáu bẳn. Lẽ nào đã đến lúc nó dở chứng.

“Mày chỉ thử đến đây thôi sao?”

Tính cầm cái đồng hồ đi sửa thì mới thấy là nó đã biến mất. Nó không còn ở dưới gối nữa rồi. Cái này thì lạ này: Khương Phượng nhớ rõ ràng là tự tay mình để đồng hồ dưới gối tối qua, trong lúc mê man cửa quây đầu anh vẫn chạm vào nó cơ mà. Sao giờ này lại không thấy nữa? Tìm kỹ rồi vẫn không thấy đâu, bò cả xuống xem dưới gầm giường cũng không có. Anh ta tìm đến Trần Hồ Huy cùng phòng hỏi han. Thì câu trả lời là không biết. Hỏi đến cả hai người cùng phòng bên cũng chẳng có ai biết gì cả. Lúc này Vương Nhuệ cũng hậm hực nói rằng mình bị mất đôi tất. Cậu thề rằng vừa lấy đôi tất sạch ra vắt lên thành ghế bên cạnh giường, giờ thì không thấy.

Chỉ một đêm đầu đến nhà mới mà đã mất hai món đồ, thật là lắm người ta tức quá đi. Mọi người cùng bối tung mọi góc ngách nhưng chẳng thấy tăm tích gì. Khương Phượng để ý đến cánh cửa phòng tôi vẫn khóa

im lìm.

Vương Huệ nói “Có lẽ nào hôm qua chúng ta cười nhạo anh ta nên anh ta trút giận trả thù chúng ta chẳng?”

Trần Hồ Huy lắc đầu, nói rằng tôi cũng không đến nỗi nhỏ mọn vậy, hơn nữa nếu đã vậy thì giấu cái gì chứ giấu đôi tất thì chẳng bỏ.

Nếu là tôi “Chỉ ít thì cũng phải cái điện thoại.”

Mọi người đều thấy câu nói này không vô lý. Khương Phụng không cam tâm vẫn muốn tìm tôi hỏi lại cho ra ngô ra khoai. Nhưng gõ cửa thế nào cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì cả, chỉ vọng ra tiếng ngày ngủ nên anh ta đành bỏ đi.

Khương Phụng bắt lực than vãn “Anh ta ngủ thật như một con lợn!”

Tôi ngủ một mạch đến chiều. Các đồng sự ai vào chỗ người đẩy bật máy lên làm việc hết rồi. Gần đây chúng tôi có vài vụ làm ăn nhỏ, làm một bộ thiết kế về chuyện tranh anh hùng. Nhà sách yêu cầu là phải theo phong cách Nhật, việc cũng chẳng gấp nếu không bị mất mấy ngày dọn nhà. Vì thế chúng tôi phải gấp rút hoàn thành kế hoạch. Giờ mới dậy tôi không tránh khỏi ngượng ngập vì lười biếng. Ăn qua loa ít bánh mì và sữa, chào hỏi các đồng nghiệp, Khương Phụng đợi người đến là hỏi ngay việc mất món đồ, nhưng tiếc là hỏi gì tôi cũng không biết.

Khương Phụng chửi thề “Cái quỷ quái gì đang diễn ra?” rồi không nói gì thêm nữa.

Đồng hồ và tất cũng chẳng đáng giá gì mất rồi thì thôi. Nhà có ma! Trong lòng tôi vẫn thấy rờn rợn nghĩ đến chuyện đêm qua và âm thanh từ ban công vọng lại. Lễ nào vẫn liên quan đến giá sách. Tôi định nói với Khương Phụng nhưng lại ngại bị anh ta chế giễu, chẳng nói ra nữa, giữ trong lòng vậy. Khương Phụng mua một cái đồng hồ mới, Vương Huệ đổi đôi tất khác, mọi chuyện như chưa hề diễn ra. Hoắc Hà gợi ý, biết đâu ngày mai đồng hồ lại kêu lên ở đâu đó.

Khương Phụng chẳng lấy gì làm vui vẻ, nói “Mỗi lần lên dây cót chỉ dùng được một lần.”

Tôi cũng không còn mơ thấy ác mộng nữa. Mỗi ngày chỉ biết trấn an mình. Xem có ai bị mất đồ thêm nữa không, nhưng ba ngày liên tiếp không có chuyện gì xảy ra cả, xem ra cái đêm hôm mất đồ chỉ là một sự tình cờ, mà cũng có lẽ tại hai người họ nhớ nhầm, lẫn lộn lung tung. Tôi do đó cũng an tâm hơn. Công việc cũng thuận lợi đi đến thành công. Đối tác rất vui vẻ và hẹn sau nửa tháng sẽ thanh quyết toán hết, mọi việc diễn ra thật tốt đẹp. Thế mà qua được vài hôm lại bị mất đồ, lần này là chai nước hoa của Trần Hồ Huy. Hoắc Hà mới làm quen được với một cô gái trên mạng hôm nay là buổi đầu tiên hẹn hò nhưng anh ta có một nhược điểm là cơ thể nặng mùi. Sợ khiến cô bé ấn tượng không tốt.

Trần Hồ Huy “Tôi có một lọ nước hoa vẫn chưa dùng”

Lấy đưa Hoắc Hà dùng mà đi cửa cấm. Nhưng đến lúc tìm thì không thấy. Trần Hồ Huy sưng sờ.

“Rõ ràng tôi để trong ngăn kéo, hôm dọn nhà vẫn thấy ở đây, giờ biến đâu mất rồi”. Hoắc Hà cũng tìm giúp mà không thấy nên đành đi không vậy. Tối Hoắc Hà nhắm mắt trở về: buổi gặp mặt có vẻ không như mong đợi. Đám chúng tôi không nhìn nổi lại bàn tán về món đồ mất tích.

Khương Phụng giáo đạo “Mấy hôm trước chúng ta không biết mất đồ mà rất có thể là do mất những thứ không hay sử dụng nên mọi người không ai để ý, bây giờ mọi người cùng xem xét kĩ lại.”

Lục lại đồ đạc mới phát hiện còn mất thêm vài món đồ nữa, Khương Phụng bị mất cái đĩa CD mà cậu thích nhất. Hoắc Hà mất cái bút thiếp quan trọng. Vương Huệ cũng thấy thiếu thiếu món đồ gì đó.

Họ hỏi đến tôi “Tôi, tôi bị mất một bên hoa tai!”

Tất cả chúng tôi họp lại đều cảm thấy ở đây rất kỳ lạ, đến giờ phút này vẫn chưa thấy mất tiền, cũng không mất đồ gì giá trị. Nhưng tức một nỗi đó đều là những món đồ đã và đang dùng đến. Chúng tôi ai cũng bị mất thứ gì đó. Đây là cả sự vô lý. Những lúc bình thường sơ hở phòng không có ai đã đành nhưng đợt này vì về Soho cả bọn ở nhà cả ngày có ai đó dám lấy đồ đi ngay trước mũi chúng tôi.

Hoắc Hà nói “Hay gặp phải ai đó tâm lý biến thái cố tình dựng chuyện?”

Hà vốn dĩ thích đọc chuyện trinh thám nên có việc gì xảy ra là nghĩ ngay đến điều không bình thường.

Vương Huệ cũng “Có thể là con vật gì đó thích tha những món đồ nhỏ đi giấu đâu đó, ví dụ chim, khỉ hay đại loại như thế”.

“Có thể lắm chứ, có người trong lòng biến thái nuôi một con chim, hay khỉ chuyên đi ăn cắp vặt của chúng ta.”

Khương Phụng giọng pha chút tức giận.

“Con chim hay con khỉ đó nó còn có thể tàng hình, có thể vào nhà qua khe cửa bảo vệ, hay có thể mở cánh cửa vào nhà mà không bị chúng ta phát hiện”. Nói đến đây, chúng tôi càng thấy ông chủ căn nhà này rõ ràng là người không bình thường. Lắp cái cửa bảo vệ gì mà thô kệch, kỳ cục, xấu xí, lưới bảo vệ nhỏ tí, kín mít mà có tận ba cái khóa!

Khương Phụng hỏi tôi “Vương Thổ, cậu có ý kiến gì không?”

Tôi nghe ngóng một lúc lúng túng trả lời “Tôi cũng chẳng biết nữa, cũng chẳng biết sao lại mất đồ nữa.”

Khương Phụng không tò mò nhìn tôi “Cậu có sao không? Sắc mặt có vẻ không khỏe?”

“Tôi... tôi hơi đau dạ dày, tôi về nằm nghỉ một lúc”, nói xong tôi đứng dậy về phòng. “Có cần uống thuốc không?” nghe Trần Hồ Huy gọi với theo.

Nhưng tôi chẳng nghe rõ anh ta nói gì cả, cứ thế đóng cửa lại. Vì sao có mỗi tôi là không mất đồ? Tôi nằm vật trên giường mà toàn thân thấy toát mồ hôi hột. Những việc này có liên quan đến tôi chẳng? Tôi có một linh cảm có cái gì đó đang làm hỗn loạn suy nghĩ của mình như có ghèn đá ngăn dòng chảy của nước, ngăn dòng suy nghĩ của tôi, làm tinh thần tôi không yên. Nhưng tôi cũng không sao làm tan biến nỗi ám ảnh đó được, cái cảm giác miên man này thật sự là đau khổ. Mà tôi đang sợ hãi cái gì? Trước lúc ngủ tôi mới nghĩ ra điều gì đã bám đuổi làm tôi bất an trong suốt thời gian qua. Giá sách! Có liên quan đến cái giá sách.

Hai ngày sau đó, đồ đạc của năm người họ vẫn cứ lần lượt mất tích. Mà tôi thì vẫn cứ không mất gì. Tôi cũng đã mấy lần muốn mở cái ngăn tủ của giá sách ra kiểm tra, không hiểu vì sao nhưng đúng là tôi không có cái gan đó. Nhưng cái giá sách đó cuối cùng cũng bị mở ra. Ngày hôm đó, điện thoại di động của Hoắc Hà bị mất. Chiếc Nokia 3230 vừa mới mua được hai tháng, nếu mà mất thì thật là làm người ta quá xót xa. Hoắc Hà liên tiếp bấm gọi vào số điện thoại của anh ta: không tắt máy. Cả đám bọn tôi tìm loạn cả phòng, căng hết cả tai lên nghe ngóng. Vương Huệ nghe thấy nhạc chuông “Trư Bát Giới công vợ” từ trên ban công vọng xuống. Cả nhóm chạy lên ban công nghe cho rõ ràng. Âm thanh đó đúng là từ cái giá sách vọng ra. Hoắc Hà đập máy phi lên ban công, vẻ phẫn nộ đập mạnh vào cửa tủ. Nào có nghĩ rằng cái tủ cũ mềm này lại chắc chắn đến vậy, nó không có hề hấn vết tích gì. Thế mà suýt chút nữa đã làm cho chân của Hoắc Hà gãy rồi. Trần Hồ Huy lên cậy cánh cửa ra, chiếc điện thoại vẫn sáng nhấp nháy báo có cuộc gọi nhỡ. Dưới chiếc điện thoại nào là đồng hồ, tất, nước hoa và tất cả. Đây đủ những thứ mà mọi người mất trong suốt thời gian vừa qua. Đúng là cái giá sách quỷ quái!

Tôi như quay cuồng gơ tay bám vội vào tường. Đồ đạc đã tìm lại, mọi người từ đó cũng vui lên nhiều. Cũng chẳng ai để ý đến tôi không hề vào tủ lấy đồ bị mất. Tôi nhẹ cả người. Vấn đề tiếp theo là nghiên cứu làm sao mà đồ đạc của chúng tôi chui vào trong cái tủ đó được. Lần này thì chính Khương Phụng lại phủ nhận ý kiến lần trước của mình.

“Cũng thật lạ lùng, lẽ nào có con vật gì đó thích lấy những món đồ vật vãnh này đem đi giấu?”

Vương Huệ “Có lẽ nào là chuột? Có lẽ trước đây ông già chủ nhà thích huấn luyện chuột tha đồ?”

Trần Hồ Huy “Nhưng mà đồ đạc cũng để cả trong ngăn kéo nữa cơ mà, chuột thì làm sao mà tha ra được?” Tranh luận cả ngày mà chưa tìm ra cách giải thích nào hợp lý cả.

Hoắc Hà đột nhiên vỗ vào đầu một cái “Tôi nhớ ra một câu chuyện nhưng không dám chắc là có liên quan đến chuyện của chúng ta.” Hoắc Hà bắt đầu kể về hai nhà thám hiểm Nam Cực bị bão tuyết bao vây trong căn nhà tránh bão, mỗi ngày phải thay phiên nhau đứng bên ngoài phát tín hiệu cấp cứu. Nhưng tuyết to gió lớn, nên cũng chẳng có ai đến cứu họ cả. Mà người phụ trách phát tín hiệu cầu cứu lại bị sốt, càng ngày càng suy nhược. Buổi sáng ngày hôm đó, một trong những nhà thám hiểm tỉnh dậy phát hiện ra người bạn

đồng hành của mình đã qua đời. Anh ta chỉ còn biết chôn bạn mình dưới tuyết. Rạng sáng ngày hôm sau, nhà thám hiểm mở mắt thấy bạn mình ngồi trên ghế, trong tư thế phát điện báo cứu viện. Nhà thám hiểm rất kinh ngạc. Nhưng vui mừng vì bạn mình vẫn chưa chết. Thế nhưng khi lại gần mới thấy đó chỉ là cái xác lạnh toát. Nhà thám hiểm thấy kinh hoàng nhưng không hiểu vì sao anh ta lại mang cái xác đi chôn. Đến ngày thứ ba, cái xác đó lại hiện ra vẫn với dáng vẻ cũ. Những ngày sau ngày nào cũng vậy, mỗi khi thức dậy nhà thám hiểm đều thấy xác của bạn mình từ dưới tuyết lạnh hiện về, ngồi trên ghế. Cũng không lâu sau nhà thám hiểm đó như phát điên đã dùng súng tự bắn vào đầu mình. Vương Huệ nghe xong câu chuyện còn nhếch mép cười.

Khương Phụng thấy thế làm tò mò gặng hỏi. “Sao lại vậy, sao cái xác co1the63 tự chui ra khỏi quan tài?”

Hoắc Hà im thin thít nửa ngày rồi mới nói “Nói à nghe, đó là do chính nhà thám hiểm đó bị mộng du. Ban ngày thì chôn cái xác đó nhưng đêm đến bắt đầu mộng du, ra đào cái xác đó lên. Đặt ngồi vào ghế. Do chính anh ta dọa tâm thần anh ta đó chứ.”

Khương Phụng há hốc “Ồ, cậu định nói trong số chúng ta có người bị bị mộng du, đem đồ giấu trong tủ?”

Hoắc Hà lắc đầu “Do chỉ là một cách nghĩ mà thôi, chẳng ai có thể đảm bảo. Nhưng chúng ta bây giờ đã biết đạo tặc là cái giá sách này thì từ sau cứ đến thẳng đây mà lấy đồ là được rồi.”

Trần Hồ Huy nói “Cũng không thể như thế mãi được. Tôi nghĩ căn nhà này thực sự có điều bí ẩn, chúng ta phải báo án?” Mọi người nghe thấy báo công an đều ngạc nhiên.

Khương Phụng liếc anh ta một cái “Báo án gì? Có việc cón con thế cũng báo án? Thế cậu nghĩ cảnh sát nhàn nhả không có việc gì làm mà đi phá những vụ án như thế này à? Đợi một thời gian nữa, chúng ta thu thập thêm thông tin xem sao”. Về phòng mình, tôi lại một hồn mất vía đứng sững sờ nửa ngày mà chẳng biết nên làm gì. Mộng du? Hay tôi chính là kẻ bị mộng du đấy? Tối hôm đó, tôi lại mơ thấy chuyện về cái giá sách nó như mọc thêm bốn cái chân đi đi lại lại trên ban công, rồi vào phòng của mọi người rất tự nhiên lục lọi đồ đạc.

Vài ngày trôi qua. Mọi người dần cũng quen với cuộc sống mất đồ hàng ngày. Vì chỉ cần mở cửa tủ ra là thấy. Hoắc Hà đưa ra ý kiến đem bán hay chôn cái giá sách đó đi cho rồi.

Khương Phụng phản đối “Thế nếu chúng ta lại mất đồ thì đi đâu tìm? Kẻ lấy đồ quen giấu đồ trong giá sách rồi vậy thì chúng ta cứ theo thế đi.”

Mà nhất là khi mà năm người chúng tôi bây giờ có thói quen mới. Thói quen hàng ngày đoán xem món đồ gì đang giấu trong đó. Cũng có lúc trong tủ xuất hiện cả những món đồ rất lâu không được nhìn thấy, không được dùng đến. Do đó cũng có nhiều điều ngạc nhiên thú vị. Khương Phụng đã từng tìm thấy cái ví cũ từ thời là sinh viên. Cô người yêu đầu tiên đã tặng anh món đồ kỉ niệm. Sau khi hai người đã chia tay. Khương Phụng đã đem đốt hết những đồ mà người yêu tặng, chỉ còn có chiếc ví là anh luyện tiếc giữ lại. Hồi ức về một thời trai trẻ đã qua như sống lại. Anh ta có vẻ buồn buồn, buổi tối kéo tất cả chúng tôi đi nhậu. Đến đây cái tủ có vẻ không còn là nỗi phiền muộn của chúng tôi nữa. Mà nó như một thứ gia vị của cuộc sống. Vương Huệ đùa vui, nhưng mà cái giá sách này vẫn chưa thần thông quảng đại đến độ nếu biết mọi người tìm kiếm cái gì thì đem thứ đó giấu vào bụng thì tiện hơn bao nhiêu. Nhưng nó có một điểm không tốt đó là cái mùi thum thum, cái mùi mà như thể bị chôn vùi vài chục năm dưới đất, cũng đã dùng đủ mọi cách khử mùi mà không tài nào hết nổi. Cũng chỉ có tôi không thích cái giá sách đó, nhưng không phải vì từ trước đến giờ tôi không bị mất đồ. Mà vì tôi không sao quên được đôi mắt của bức tượng gỗ ấy. Tuy rằng trong thâm tâm đã hơn một nghìn lần, hơn một vạn lần tôi an ủi mình.

“Chỉ là hoang tưởng, hoang tưởng, sự thật là đôi mắt đờ đờ sát khi cũng chỉ là tưởng tượng.”

Thật ra điều mà làm tôi không yên còn có cả cơn ác mộng hàng đêm. Trông đêm tối, trong không gian chật hẹp, cảm giác của một con người co quắp là gì? Như là ở trong quan tài, mà cũng phải để người ta được duỗi thẳng tay chân chứ? Từ trước đến giờ tôi không hề nghĩ mình bị hội chứng khủng hoảng kinh dị. Nhưng kể từ cái đêm ác mộng và sau đó có mê lại vài lần như thế nữa tôi bắt đầu nghĩ mình đã mắc phải bệnh khủng hoảng tinh thần. Trong mơ lúc thì tôi bị nhốt trong thùng sắt, lúc thì bị ấn trong máy giặt, lúc còn bị nhét trong tủ lạnh. Toàn là những nơi mà nhét con người vào thì quả là hãi hùng. Có lần tôi còn phát hiện ra mình bị nhốt trong máy tính, trước màn hình máy tính có một người lạ. Người lạ đó

đang làm gì với cái bàn phím và mấy cái giắc cắm mà không hề để ý đến dấu vết và tín hiệu của tôi. Ấy nhưng tôi không hề mơ thấy cái giá sách nữa. Tôi cũng chẳng lấy thế mà an tâm mà vẫn lo lắng rằng có ngày cái giá sách sẽ lại xuất hiện há hốc nuốt chửng tôi vào trong. Trước lúc ngủ tôi đã buộc một bên cánh tay mình vào cạnh giường. Tự kiểm tra xem có phải mình đang mê.

Sáng dậy dây vẫn còn nhưng tôi vẫn không yên tâm, sợ rằng tự mình đã tháo dây ra, sau khi mê man lại dây buộc lại. Cũng tựa như câu chuyện của Hoắc Hà đấy thôi. Tôi trốn đi bệnh viện kiểm tra xem thật sự mình có bị bệnh tật gì không? Kết quả kiểm tra là tôi hoàn toàn bình thường. Đã thế thì tôi cũng mặc. Muốn ra sao thì ra.

Ở đây được hai tháng, chúng tôi thu về một khoảng lợi nhuận ai nấy đều rất vui nên đã quyết định đi chơi đâu đó hai ngày để thay đổi không khí. Lên mạng tìm ra một nơi phong cảnh đẹp mà cũng không xa thành phố lắm. Ở đó hít thở không khí trong lành và thư giãn tinh thần rất hợp.

Ở hai ngày trong nhà gỗ giữa rừng, chúng tôi phóng tầm mắt ngắm hoa lá vô tận, non xanh nước biếc. Sắp phải về thì chúng tôi nghe được tin sạt núi nên bị tắc đường. Tạm thời đường chưa thông. Năm người chúng tôi không ngần ngại: đã vậy thì chơi thêm vài ngày!

Khương Phụng vỗ tay xuống bàn “Hôm nay nướng thịt dê ngủ ngoài rừng!”

Nửa đêm, chúng tôi ngồi bên đống lửa nướng thịt dê. Vì không có kinh nghiệm nên thịt chúng tôi nướng không bị cháy thì sống. May mà có đống lửa không thì chơi mất vui, vả lại ăn uống giờ này cũng không còn quan trọng nữa rồi. Hoắc Hà mang theo cây đàn ghita. Tiếng đàn hòa với chất giọng eo éo của năm đứa chúng tôi chẳng khác bầu chom cho lắm. Ăn chơi một rồi, gào thét một rồi, uống cạn hết sạch bia rồi mỗi người chui vào một cái túi ngủ trông giống hệt như cái bánh chưng. Tôi uống hơi nhiều bia, thấy nặng nề đầu mà người thì bay bay, nhắm mắt cái là ngủ. Một lúc sau tôi lại ngủ thấy cái mùi hôi thối ấy. Tôi lại bọ nhốt trong giá sách? Ngay lập tức tôi choàng tỉnh, thử cử động tay chân. Đúng thật, tôi đúng lại bị nhốt trong giá sách thật. Mà lạ thật đến bây giờ vẫn còn cái mùi thối rữa. Tôi để ý thấy như có cái gì đó mềm mềm, nhờn nhờn, lông lá ngay bên cạnh eo của tôi. Đây là cái gì?

Lần này thì tôi không còn như lần trước hết hồn hết vía nữa, vì tôi cũng biết đây chỉ là mê mà thôi. Sợ hãi thì ít mà không biết làm cách nào thoát ra khỏi đống hôi thối này thì nhiều. Đột nhiên, tiếng chuông cửa kêu, có một sức mạnh dùng sức lực kéo cánh cửa ra. Ai?

Rất nhanh cánh cửa được mở ra, ánh trăng theo đó vào phòng. Dưới ánh sáng trăng tôi kinh hoàng nhìn vào đôi mắt đầy sát khí. Ánh mắt này quen quen, có vẻ như đã bắt gặp ở đâu đó.

Chính là bức tượng gỗ. Bức tượng gỗ thô kệch nhìn chằm chằm vào tôi từ ngoài cửa. Cái nhìn ác ý và lạnh đậm. Đôi mắt trắng dã nhưng phảng phất một cái nhìn chờ đợi. Tôi như muốn kêu gào nhưng không sao thét ra nổi một âm thanh gì cả. Cũng như muốn chuyển mình càng không động đậy nổi dù chỉ là một sợi lông. Bức tượng gỗ ấy nhìn tôi như thể một con mèo nhìn một con chuột chạy nước miếng. Nhà người muốn gì? Tôi như thấy tim gan mình muốn nổ tung ra. Hừng sáng tượng gỗ cũng biến mất, mùi hôi thối theo đó cũng biến mất. Chỉ còn ánh trăng trong nước lênh láng khắp nơi.

Tôi đã tỉnh dậy rồi sao? Vậy sao chân tay chưa động đậy được.

Lúc này tôi mới chợt nhớ mình đang nằm trong túi ngủ, không tự nhận được cười chế giễu chính mình. Toàn thân vã mồ hôi làm ướt cái túi, không ngủ được nữa rồi, tôi uể oải đứng dậy đi ra chỗ đống lửa trại tối quá, thối thối nhóm nhóm cũng bùng lên được ngọn lửa lom đom. Tôi nằm bên cạnh đống lửa hong cho khô mồ hôi. Trời sáng, đường thông. Chúng tôi quay lại đứng hành trình. Suốt dọc đường bốn người bọn họ không ngớt cười nói vui đùa. Chỉ có tôi là im lặng tựa vào ghế và đầu thì gật gù như gà mổ thóc để biểu thị tán đồng câu chuyện. Về đến nhà vào khoảng 3 giờ chiều. Mới đến cầu thang đã thấy khắp nơi dán tờ rơi tìm chó lạc. Thì ra chú chó nuôi hơn bốn năm của nhà hàng xóm bị mất tích. Nhìn thời gian mất tích thì đúng vào đêm chúng tôi đi picnic. Chú chó này rất ngoan, rất bện chủ, trở thành thành viên không thể thiếu trong gia đình. Tự nhiên biến mất làm gia chủ cũng phần nào cuống quýt. Tờ rơi tìm chó được in bằng màu. Trên cùng có dòng chữ rất rõ ràng “Mướp Mướp” (tên con chó). Xem ra chủ nhà rất thiết tha tìm lại chó vì bên dưới còn viết rõ, hậu tạ tiền mặt hai vạn tệ. Với số tiền ấy có thể nuôi sống năm miệng ăn.

Khương Phụng đùa vui “Thôi chúng ta đừng về nhà nữa, ngay lập tức đi tìm con chó ấy. Tìm thấy mình

có thể nghĩ luôn hai tháng”. Nhưng trong số chúng tôi cũng chẳng ai nghĩ con chó ấy bị chúng tôi tìm thấy thật.

Vương Huệ cầm chìa khóa vào ổ, bỗng cau mày nói “Trong phòng có mùi gì lạ?”. Bốn chúng tôi bước chân vào cũng ngửi ngay thấy mùi lạ. Như có thứ gì đó bị thối nát.

Khương Phụng hỏi “Nhà chúng ta có chuột không?”

“Có lẽ nào chúng ta đi xa mấy ngày nên bọn chuột bị bỏ đói chết lẫn quay ra rồi.”

“Cũng khó nói.”

Hoắc Hà nói “Mà không chắc cũng có thể chính là con chuột mà vẫn tha đồ của chúng ta thì sao?”

Câu nói vừa dứt làm chúng tôi nhớ ra. Tất cả cùng nhìn ra ban công. Mở cửa ban công, thì quả nhiên mùi hôi thối bốc lên sặc sụa. Chẳng cần suy nghĩ chúng tôi cùng nhìn cái giá sách như cảm thấy có ẩn chứa điều gì. Tôi như cảm thấy tứ chi lạnh buốt nhớ về giấc mơ đêm qua, nghĩ về cái vắt qua eo tôi mềm mềm nhiều lông và nhóp nhép ấy bốc lên thứ mùi khăng khăng. Nhưng không phải là thật! Mở được cánh cửa tủ ngay lập tức mùi hôi tanh xộc lên khắp phòng. Trần Hồ Huy bật mồm lao thẳng vào nhà vệ sinh. Mướt nằm gọn trong tủ, thè lưỡi trơn mắt, toàn thân thối rữa và rỉ ra thứ nước vàng khè. Chủ nhân của nó không thể sống cùng nó được nữa rồi. Thật đau buồn. Chú chó bị nhốt trong giá sách.

Bốn chúng tôi bật mũi lại, Trần Hồ Huy sau khi dốc hết ruột gan nôn ra hết mặt mày vẫn còn tái nhợt. Năm chúng tôi im lặng nhìn nhau cũng không biết nói gì. Sao có thể vậy được? Tôi chỉ là nằm mơ. Sao có thể thành sự thật được?

“Trước hết tôi nghĩ phải vứt xác con chó đi đã”. Khương Phụng nói và bắt tay ngay đi tìm giẻ lau, giấy vệ sinh, túi nilông.

“Từ từ đã! Muốn bị người ta bắt được à?”

Vương Huệ tóm lấy tay anh ta và quát.

“Thối như thế này chắc chắn bị phát hiện. Mà nếu chủ nhân con chó phát hiện ra thì chẳng cần biết mô tê gì sẽ khép cậu vào cái tội giết hại chó của người ta!”

Khương Phụng “Rõ ràng là giá sách giết nó chứ chúng ta nào có liên quan gì đâu?”

Vương Huệ “Ai tin cậu? Cái giá sách nhà tôi biết tự ăn trộm đồ,” cậu định để người ta bắt cậu vào bệnh viện tâm thần hả?”

Mà nói thì cũng có lý thật. Chúng tôi bật khẩu trang thu dọn cái xác. Cẩn thận đút qua rất nhiều lần túi nilông định để đến tối mới mang đi chôn.

Lau chùi xong Khương Phụng than “Cũng may mà là một con chó chứ nó mà là một mạng người thì...”

Chúng tôi đều thờ người ra. Hoắc Hà “Nếu mà là người thật thì làm sao mà nhét vừa cái chỗ bé tí thế này được?”

Nghe cuả nói đó mà khí lạnh chạy khắp người tôi từ tay chân lên thẳng đỉnh đầu. Thế sao tôi lại bị nhốt vừa trong đó. Tôi vắt óc nghĩ ngay đến cảnh tượng của hai cơn ác mộng. Tôi có vẻ nằm cuộn rất tròn nhưng kể cả là diễn viên xiếc cũng không thể tròn hơn được nữa. Trời, vậy là tay chân tôi đều bị chặt ra vút vào đó chẳng? Bên cạnh Vương Huệ đang chỉ trích Khương Phụng.

“Chỉ được cái nói linh tinh, nếu thật có người bị nhét vào trong đó thì sao?”

Cái giả thiết đó mới hãi hùng làm sao. Bấy giờ chỉ có thể khẳng định một điều duy nhất đó là việc mất mát đồ mọi khi là không liên quan gì đến chứng bệnh mộng du như đã nói. Vì tất cả chúng tôi đều ở xa tít tắp ngấm trời ngấm đất.

Lúc nửa đêm, chúng tôi như kẻ cắp kẻ trộm tha cái xác xuống dưới nhà ném vào thùng rác. Trần Hồ Huy còn cẩn thận ném thêm vài túi rác lên trên để che đi cái xác. Về sau con chó chết có bị phát hiện hay không chúng tôi đều không biết. Nhưng trong lòng chúng tôi đều bị ám ảnh và sợ hãi rằng không biết trong cái giá sách ấy còn có thể xuất hiện món đồ gì đáng sợ hơn nữa. Sau sự thương lượng của cả nhóm chúng tôi

quyết định đem vứt cái giá sách đi. Gắng hết sức bê đi thì chúng tôi đều nhận ra giá sách đã bị đóng đinh rất tốt. Nếu muốn gỡ được nó ra cũng tốn công sức lắm đây.

Hoắc Hà than “Cái ông già này đúng là điên khùng!”

Khương Phượng rất phần nộ “Chết tiệt... chém nát nó đi cho rồi!”

Quả nhiên không biết anh ta kiếm đâu ra cái rìu, hăm hăm tiến về phía giá sách.

Vương Nhuệ gọi với theo “Cẩn thận”. Không ngờ rằng cái giá sách chầy ỳ đến vậy. Vết chém của Khương Phượng chỉ để lại dấu tích nho nhỏ, mờ mờ. Tiếng kêu thất thanh, bởi vì cái tủ gỗ quá cứng cái rìu bị bật ra rơi ngay xuống chân máu phọt ra, một vết thương to, và sâu hoắm còn may là chưa vào tận xương.

Chúng tôi cuống quýt đưa anh ta vào viện, khâu cho 20 mũi, trở về nhà không ai nói với ai câu nào và cũng chẳng ai dám động đến cái giá sách đó nữa.

Khương Phượng vẫn chưa tâm phục khẩu phục “Đã thế mang nó đốt quách đi cho xong!”

Vương Nhuệ lắc nguầy nguậy “Thôi đi, nếu đốt không cẩn thận rồi cháy cả nhà ý chứ”. Cái giá sách này thực sự như ma ý.

“Chúng ta tìm người hỏi thăm xem sao?”

Tôi tham gia “Có thể hàng xóm xung quanh có thể nói cho chúng ta biết điều gì đó về ông già ở ngôi nhà này!”

Chúng tôi gõ cửa vài nhà hàng xóm nhưng cứ hề nghe nhà 402 và ông già chủ nhà là họ đều có biểu hiện không thiện cảm, chẳng nói gì thêm nữa. Có một bà lão khi đóng sầm cửa lại còn chửi thề “Loại vô phúc!”

Chúng tôi rất thất vọng. Xem ra ông con trai không dám ở cùng bố cũng chẳng cung cấp cho chúng tôi được thông tin gì hơn. Chúng tôi vừa ký một hợp đồng mới vẽ một bộ tranh thiên văn học. Khối lượng công việc rất đồ sộ, chúng tôi ra sức làm việc, cũng chẳng ai có thời gian tìm hiểu thêm về cái giá sách và ông lão nữa. Mỗi ngày mở cánh cửa tủ ra đều rất lo lắng, không còn thoải mái như trước nữa. Chỉ sợ trong đó lại xuất hiện một con chó hay xác con vật nào khác. Nhưng một tuần qua đi mà không có chuyện kinh hoàng nào diễn ra. Có điều làm chúng tôi ngạc nhiên vô cùng đó là chỉ trong một đêm cái mùi thối rữa của xác thịt hoàn toàn biến mất. Điều thần kì gì đây? Mỗi đêm trước lúc đi ngủ tôi đều hết sức lo lắng sợ những cơn mơ. Cả đêm không ngủ được, mệt mỏi, tinh thần sa sút. Nằm thừ ra trên giường, đầu bắt đầu nghĩ lung tung, rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra với cái giá sách? Nó định làm gì? Tuy là một câu hỏi ngớ ngẩn nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ sự xuất hiện của mọi thứ trong tủ sách. Có thể nói nó chẳng có quy định, chẳng có mục đích gì cả. Nó cũng giống như một người mù. Trong đồng đồ nó tùy ý lấy đi bất kì thứ đồ nào nó cũng chẳng quan tâm xem là mình đã lấy cái gì. Cũng có lẽ là cố ý. Tôi nghĩ đồng hồ, tất, nước hoa, điện thoại, bao gồm cả con chó đối với cái giá sách có ích gì đó chẳng? Không hề, dù chỉ là một phần nhỏ tác dụng cũng không có. Nhưng đối với chủ nhân của các món đồ ấy thì thiếu chúng làm họ gặp nhiều khó khăn, thậm chí đau khổ... tội nghiệp Mướp Mướp.

Nhưng cái giá sách thì biết gì đến những bất hạnh của lũ chúng tôi. Nó còn có vẻ thích thú ý chứ - nuốt chửng đồ đạc rồi lại bị moi ra hết, bị móc ra nó lại nhồi nhét cái khác vào không thương tiếc. Một cái giá sách bi hài hỗn tạp! Cái sự trở trêu làm tôi không kìm nổi muốn cười lớn tiếng mà không thành. Mà cũng rất có thể cái giá sách này chỉ thích “chiếm hữu” vậy thôi. Vì không cần biết đó là món đồ gì nó đều nhét hết vào cái bụng rộng tuếch của nó mới yên ổn thì phải. Điều đó giải thích vì sao mà những món đồ trong tủ sách lại tạp phí lù - thật sự nó cũng không cần quan tâm xem đó là món đồ gì. Tôi nhớ lại lời của Liễu Tùng Nguyên đã nói về một con quái vật kì dị, bắt gặp cái gì cũng đeo lên trên vai. Không cần biết dù đó là củi gỗ, sỏi đá hay là đồ đạc của người khác. Mỗi món đồ thêm vào như thêm một gánh nặng. Cái giá sách này cũng không đến nỗi tham lam thế chứ? Làm thế nào mới xoa dịu được nó đây. Tôi chợt nghĩ hay kệ xác cái giá sách, không quan tâm đến đồ đạc trong ngăn tủ nữa rồi một ngày cái giá sách sẽ vỡ tung ra vì quá đầy? Nếu như vậy thì có thể vứt giá sách đi được rồi. Nhưng cũng không biết đến bao giờ mới đầy đến độ đó. Nhất là nhiều khi đồ đạc bị mất cũng rất cần tìm lại để dùng. Cái giá sách sẽ có cơ hội mà cười nhạo chúng ta. Vậy ông già ấy cam chịu vậy sao. Không chắc, hay chính ông ta làm ra cái tủ này. Nếu không phải ông ta đã qua đời chắc tôi phải hỏi cho ra vấn đề. Chiều ngày hôm đó, vật lộn đã nhiều ngày chúng tôi cũng giao đợt đầu của đơn đặt hàng, phản ứng của khách hàng rất lấy làm vừa lòng, chỉ có một

vài trang cần thay đổi nho nhỏ. Bên ngoài thời tiết cũng rất đẹp, tâm trạng chúng tôi đều rất vui, cả hội kéo nhau xuống khuôn viên ngồi hít thở không khí. Đúng vào ngày cuối tuần cả khuôn viên đầy người là người. Trẻ con trượt patanh thi nhau vui cười, niềm vui của chúng lây sang cả hội tôi. Cuộc sống như đẹp hơn. Chuyện cái giá sách đã làm chúng tôi mệt mỏi nhiều. Nên bây giờ tranh thủ hưởng thụ sự thư thái dưới ánh nắng đẹp trời này. Nhưng chẳng được lâu, chủ đề nói chuyện lại là cái giá sách.

“Chúng ta để tình trạng này kéo dài mãi sao?” Vương Huệ than thở “Chết một con chó cũng là một chuyện, nhưng tôi sợ rằng vạn nhất có một ngày trong đó xuất hiện một...”

Chẳng cần nói hết câu mà mọi người đều như đã hiểu ý. Khương Phụng nhìn xuống vết thương của mình, không nói gì mà ánh mắt thì đầy thù hận, ngẩng đầu nhìn khắp bốn phương. Cái nhìn vô hồn.

“Cậu sao thế?”

Trần Hồ Huy thấy nét mặt Khương Phụng có vẻ không bình thường, dõi theo cái nhìn của anh ta bắt gặp dáng vẻ gầy gò của một người đàn ông trung niên.

Khương Phụng “Lúc chúng ta mới dọn đến chính người đàn ông kia đã chủ động chào hỏi tôi và có cảnh báo trước về ngôi nhà này. Có thể ông ta sẽ cho chúng ta biết cái gì đó chẳng?”. Người đàn ông gầy gò rất thiện chí, vừa hỏi ông ta đã không ngớt lời kể lể. Ông già trước sống ở đây rất cô độc tuy rằng đã sống ở đây rất nhiều năm nhưng không hề đi lại với hàng xóm xung quanh. Cứ cách vài ngày mới ra ngoài mua đồ một lần. Bình thường mặt ông ta hết sức nghiêm nghị, lạnh lùng, nên cũng chẳng ai lại gần ông ta cả. Sau này mới thấy ông ta cũng không như mọi người vẫn nghĩ - thích nhốt mình trong nhà cả ngày. Một lần có một người có việc nên về muộn, tình cờ bắt gặp ông lão soi đèn pin bối thủng rác. Hàng xóm tưởng ông ta đo không cẩn thận vứt nhầm đồ vào thùng rác định đến giúp ông ta tìm thì thấy điệu bộ cuồng quýt vội vàng bỏ đi lên lầu. Người hàng xóm nhìn vào đồng rác bị vứt lại thấy toàn chai lọ linh tinh. Xâu chuỗi những sự việc diễn ra mọi người đoán rằng ông lão đi nhặt rác không phải vì thiếu tiền mà vì sở thích sưu tập đồ cũ. Vốn dĩ là người ai chẳng có lúc có hành động không bình thường, miễn sao đừng ảnh hưởng đến người xung quanh là được. Nhưng càng ngày ông lão càng quá đáng, ông bắt đầu lấy đồ của người khác. Mọi người sau lưng đều nói ông ta bị thần kinh. Không bao giờ lấy tiền, mà cứ hễ nhà nào để chậu hoa không, lồng chim không là ông lão lấy ngay. Ban công tầng một có giá phơi quần áo nếu lấy được chắc ông cũng không tha. Cũng biết là những thứ đó không đáng tiền nhưng hành động như vậy làm mọi người tức giận. Tìm đến cảnh sát thì việc bé xé ra to cũng không hợp lý nên mọi người càng rất bức mình. Rồi một ngày, trong lúc ông ta lấy cái bồn nhựa bị chủ nhà phát hiện - chủ nhà là một người phụ nữ trung niên mồm năm miệng mười. Bà ta không nói được câu đạo lý nào hết mà mắng ông ta như thể một kẻ đầu trâu mặt ngựa. Làm ông lão ngượng chín cả người, đuối lý ông quá xấu hổ tính nhảy lầu. Người phụ nữ kịp đuổi theo đứng chặn ngay trước cửa la lối om sòm, tất cả mọi người bu đến nghe ngóng. Sự việc kết thúc, ông lão thấy mất mặt, một thời gian dài không xuất hiện nữa. Mãi đến cuối tháng vừa rồi, cụm dân cư đi thu tiền điện nước đã mấy lần đến mà không có ai ở nhà mới biết ông lão bỏ nhà đi.

Chúng tôi nhẩn nại ngồi nghe người đàn ông gầy gò này thao thao bất tuyệt, nghe đến đoạn những thói quen lập dị của ông lão chúng tôi đều rất hồi hộp.

Khương Phụng không kìm nổi đã ngắt lời hỏi dồn “Chú đã từng nói với cháu để phòng gặp chuyện ác quái là sao?”

Người đàn ông gầy gò “Thì chú đang định kể đây, bắt đầu từ ngày ông lão quay trở về. Vài ngày sau ông ta quay trở về với một cái giá sách trên một chiếc xe chở hàng, người lái xe tay nghề kém đã đâm vào một chiếc xe đạp. Rất nhiều người cùng chứng kiến trận phân bua phải trái. Giải quyết xong vụ đụng xe, ông lão cho công nhân bê một cái giá sách cũ rích lên nhà. Mọi người đều nghĩ ông già lại lôi từ đâu về thứ rác rưởi ấy. Nhưng ông lão lại nâng niu nó vô cùng, không ngớt lời kêu công nhân bê cẩn thận lên tầng bốn.

“Cẩn thận vào! Xước cái tử này chúng mày đền không nổi đâu!”

Ông lão lên giọng. Cũng từ hôm đó, cuộc sống của ông ta cũng thay đổi, không ai thấy ông ta bối rác hay lấy trộm đồ nữa. Tuy là sống khép kín nhưng thi thoảng ra khỏi nhà ai bắt gặp ông ta đều thấy sắc mặt ông ta rất tốt, rất tươi tắn, không còn hiện vẻ ủ rũ tẹo nào”. Nói đến đây người đàn ông hạ thấp giọng, nét mặt ông hiện lên vẻ sợ hãi.

“Chú nghĩ ông ta kiếm cái giá sách ma quái về để giúp ông ta ăn cắp”.

Năm chúng tôi sững sờ nhìn nhau.

Hoắc Hà lấp bắp “Sao chú đoán vậy?”

Người đàn ông nói “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Ông già ấy quen trộm trộm cắp cắp thế đâu dễ gì buông tay gác kiếm. Nhất là mọi người đều nhận thấy, từ khi có cái giá sách tinh thần ông ta rất tốt, vì đạt được mục đích nên mới vậy chứ”.

Chúng tôi chỉ còn biết nhìn nhau.

Người đàn ông đó nói tiếp “Sau đó nhà chú và hàng xóm xung quanh vẫn mất đồ, đều là ba cái đồ liên quan đến chim, chó v.v... không đáng tiền. Rất hợp với sở thích của ông ta còn gì?”

Giọng ông ta lí nhí kể “Hai tháng sau tôi nghe thấy ông lão khóc lóc!”

Đêm đó cái điều hòa nhà chú bị hỏng. Trời nóng quá không ngủ nổi, ra ban công hóng gió. Chú nghe thấy có tiếng khóc rất rõ từ phía nhà 402 vọng lại. Trong đêm yên tĩnh tiếng khóc đó nghe rõ mồn một.

Ông lão đã khóc “Hết rồi... tao bị mày hại chết rồi.” Kêu lên như vậy hai lần rồi im bặt. Sáng ngày hôm sau chú bắt đầu lưu tâm đến ông ta hơn. Mới chỉ qua một đêm mà ông ta già đi cả chục tuổi, sắc mặt sa sút thảm hại, cứ gặp người là quay đi. Qua vài ngày thấy đám tóc bạc của ông rụng gần một nửa. Một đêm khác chú lại nghe thấy ông ta kêu khóc cũng chẳng đâu vào đâu.

“Thật đáng tiếc... thật đáng tiếc...”

Khương Phụng chau mày hỏi “Câu đó có nghĩa gì?”

Người đàn ông đặc ý “Chú không dám chắc nhưng có lẽ cái giá sách có vấn đề làm ông ta sợ hãi, sợ bị giết hại. Nhưng định ra tay phá hỏng cái tủ thì lại tiếc”.

Sau đó một tháng ông già ấy chết. Lúc ông ta ra ngoài mua đồ lúc quay về từ xa đã nghe tiếng xe cứu hỏa rú inh ỏi. Mặt ông ta tái mét, vứt hết đồ đạc trên tay chạy ngay về hướng nhà mình. Ông lão 60 tuổi này chạy một mạch 500m đến chân cầu thang, thấy ở đây đông nghịt người. Cứu hỏa đang ra sức phun nước dập lửa, khói bay lên nghi ngút. Ông lão quá sốc và tuyệt vọng đã lên cơn nhồi máu cơ tim ngắt lịm đi. Một giờ sau ông ta chết trong bệnh viện. Nghe đâu câu cuối cùng ông ý nói là.

“Cái... của tôi! Cháy rồi! Hết rồi!”

Cụ thể là cái gì của tôi thì chẳng ai nghe rõ cả. Trên thực tế, phát hỏa ngày hôm đó là nhà 503, trên nhà ông lão một nhà, khói nhiều như vậy nhưng ngọn lửa cũng không lớn. Nhà của ông lão không hề gì cả.

Người đàn ông quay hỏi chúng tôi “Từ ngày dọn nhà đến ở đã thấy cái giá sách giả trò ma quái nào chưa?”

Khương Phụng chưa kịp mở lời tôi đã nói “Chúng tôi dọn đến thấy nó vướng víu đã nhờ chủ nhà mang đi rồi.”

Người đàn ông gầy gò không biết đang vui hay tuyệt vọng “Vậy thì tốt, vậy sẽ không lo chuyện gì xảy ra nữa”.

“Hết tất rồi... Tao bị mày hại chết rồi...”

Tôi hoa mày chóng mặt, trong đầu chỉ vang lên câu nói đó. Còn chúng tôi? Chúng tôi cũng sẽ bị hại chết sao? Ngày hôm đó Hoắc Hà dậy sớm tắm, thấy bình nóng lạnh bị hỏng. Chủ nhà cũng tế nhị nói rằng cái bình nóng lạnh ấy dùng đã lâu, cũng nên thay đổi. Ông ta bỏ tiền ra thay cái mới. Tiện thể đến xem chúng tôi ăn ở thế nào. Thoát cái công nhân đã lắp xong và ra về. Chủ nhà ở lại nói chuyện với chúng tôi nửa ngày, đi thăm hết các phòng. Vào đến phòng của Vương Huệ, đập ngay vào mắt ông ta là bức tượng gỗ làm ông chết lặng cả người.

Vương Huệ hỏi “Chú sao vậy?”

Chủ nhà lấp bắp “Đây là tượng bố tôi!”

Vương Huệ thấy ù ù bên tai rồi cũng đứng sững. Thì ra bức tượng bị vứt trong tủ sách chính là ông lão chủ nhà.

“Đây là bức tượng do chính ông đeo” chủ nhà giải thích thêm bố ông ta trước đây đã được học qua về nghệ thuật nhưng cũng chỉ là tay nghề bậc trung. Vương Huệ nói với chủ nhà có thể mang bức tượng đi. Nhưng chủ nhà có vẻ không thoải mái.

“Thôi chú không mang về đâu, các cháu thích cứ giữ lấy. Còn nếu không thích cứ đem vứt đi.”

Người chủ nhà đi khỏi, năm cái mặt nhìn nhau. Khương Phụng thay đổi bầu không khí yên tĩnh.

“Quý quá quá! Rất có thể chính cái tượng gỗ đó là trung tâm của vấn đề, là gốc rễ của vấn đề. Ông lão trước khi chết đã rất đau khổ không phải vì cái giá sách mà là bức tượng.”

Tôi không nói gì, mồ hôi lạnh toát từ đầu tới chân. Dưới ánh trăng, cánh cửa giá sách mở toang. Bức tượng gỗ chẵn ngay ngoài cửa nhìn xoáy vào tôi như thể nó muốn móc ngay con ngươi của tôi ra.

“Chúng ta đốt nó đi,” Khương Phụng nói lớn quyết định của mình “đốt nó đi, có lẽ sẽ hết chuyện.”

Mang bức tượng vào nhà tắm đổ xăng lên. Năm chúng tôi vây xung quanh ai nấy đều căng thẳng. Cuối cùng Khương Phụng quẹt que diêm, vứt vào bức tượng. Lửa cháy bùng bùng khói um cả nhà. Trần Hồ Huy chạy ra bật ngay máy hút khói. Bức tượng dần đen sì, quắt queo lại. Chúng tôi đang rất hồi hộp, đốt bức tượng đi rồi chẳng biết thật sự có tác dụng gì không đây.

Tôi bỗng la lớn “Nó đang cười! Nó đang cười với tôi!” Tôi không hề hoa mắt, hoàn toàn tỉnh táo nhìn thấy pho tượng đang nhìn thẳng vào tôi nhồm miệng. Tôi đáp lễ cười lại. Trong nháy mắt một luồng điện mạnh đạt đến cực độ và tôi từ từ lịm đi.

Hoắc Hà tóm lấy tôi “Cậu sao thế?”

Như tìm được cứu cánh tôi trấn tĩnh hơn, lăm lét nhìn lại lần cuối pho tượng. Bây giờ pho tượng đã cháy nham nhở rồi. Trên nền gạch chỉ còn lại đồng tàn tro. Vậy là pho tượng làm chúng tôi bấy lâu bất an nay đã được giải quyết triệt để tận gốc. Trong thâm tâm chúng tôi cũng không vì thế mà an tâm hẳn. Cái giá sách vẫn sờ sờ ra đây, có trời mới biết sắp diễn ra cái gì. Sáng hôm sau Hoắc Hà ra bưu điện nhận bưu phẩm. Bốn chúng tôi đều dậy sớm ngồi ngoài phòng khách, nhưng tất cả dù vô tình, hữu ý đều tránh cái ban công, mặc dù vẫn biết chẳng tránh đi đâu được.

Vương Huệ than ngắn thở dài đứng dậy “Đi thôi, có tránh nó được mãi đâu”.

Anh ta đi đầu mở cửa, chúng tôi theo sau. Nhìn bên ngoài giá sách vẫn vậy chẳng tài nào đoán được lần này trong đó có cái gì. Vương Huệ hít sâu lấy hơi, mở cửa. Tất cả cùng nhìn vào. Không có đồ đạc gì cả. Chỉ những miếng kim loại rất là nhỏ, chẳng ai đoán ra được đó là cái gì cả. Tôi cầm lên xem nghi ngờ “Đó là đồng lớn những mảnh kim loại vụn đã bị cắt nhỏ rất khó để đoán biết đây là cái gì...”

Trần Hồ Huy cau có, tay cầm miếng kim loại dày nhất.

“Trên này con hoa văn chạm khắc này!”

Vương Huệ tìm đôi găng tay nhảy ngay vào bới móc. Chúng tôi cũng nhận thấy không chỉ có miếng kim loại mà còn túi nilông, hồ dán, rồi cả đủ loại mảnh vụn. Cả dây điện cũng bị cắt vụn ra. Đây là trò gì nữa đây. Chúng tôi loạn hết cả lên rồi. Bên ngoài có tiếng mở cửa. Là Hoắc Hà đi lên bang công. Nhìn thấy đồng sắt vụn, ngấm nghĩa một lúc anh ta mới hỏi “Trò gì nữa đây?”

Vương Huệ trả lời “Thì mọi người cũng đang đoán đây”. Anh ta xem xét tình hình của đồng đồ không rõ nguồn gốc thì nhặt được một lá bùa. Trên lá bùa có cái chuông nhỏ và khắc bốn chữ “Thượng lộ bình an”. Lá bùa như thế này ở đâu có nhiều nhất.

Hoắc Hà “Tôi biết đây”.

Mọi người dõi theo anh ta chỉ thấy mặt anh ta như tờ giấy trắng toát.

“Tôi hôm nay trên đường về gặp một đôi trai gái cãi nhau với bảo vệ”.

Giọng Hoắc Hà chìm xuống “Chiếc Audi của họ đậu ở bãi xe bốc hơi rồi”.

Năm chúng tôi như bị đóng bê tông. Có điều ngẫu nhiên vậy sao, nhưng ngớ ngẩn quá... Lần này là ô tô thật đấy chứ không phải đậu phụ đâu.

Sao nó có thể làm điều đó được? Bằng cách nào?

“Không đúng, cái ngăn tủ đó quá nhỏ, nếu cắt vụn chiếc Audi ấy ra có đến mười cái tủ này cũng không nhét hết ý chứ.”

“Đúng rồi!”

Khương Phụng kịp phản ứng lại “Cái xe ấy có mà cho vào phòng khách của chúng ta may ra còn vừa vặn.”

Vương Huệ “Dù gì thì dọn sạch đi rồi tính.”

“Vẫn thoe cách cũ, nửa đêm đem đi vứt!”

“Theo cách cũ,” ba chữ này thật khó nghe nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Khương Phụng “Chắc chắn chẳng có ai có thể nhận ra hình thù chiếc xe nữa đâu mà sợ.”

Vương Huệ “Cứ dọn sạch được đi đã, mà dọn chưa xong là có vấn đề thật”. Dưới gầm giường có mấy cái thùng cát tông định lấy ra để đổ hũ mảnh vụn vào đó, dọn một lúc chúng tôi thấy cái tủ này như cái tủ không đáy. Đã móc đi bao nhiêu rồi mà vẫn chưa hết. Bốn cái thùng đã đầy lặc lè. Khương Phụng thấy không bình thường.

Tôi nói “Cái thứ đồ cổ này chứa được bao nhiêu? Hùng học cả đêm rồi mà chẳng thấy vơi đi tẹo nào? Mà đáng nhẽ phải dọn sạch rồi chứ.”

Vương Huệ “Chúng ta xúc tiếp! Tôi muốn xem nó rốt cuộc thì đựng được bao nhiêu!” Cả đám lại cắm mặt vào dọn, càng đào càng thấy nhiều. Chật ních ban công rồi thì đổ ra phòng khách. Bọn họ còn phân ra những mảnh vụn nào của bộ phận nào. Chúng tôi tìm thấy một bức ảnh gia đình. Thường ít người để ảnh trên xe, chắc chủ xe luôn mong muốn cho gia đình hạnh phúc. Cái giá sách này sức chứa thật sự của nó đến đâu? Tôi nhớ về ngày xưa đi xem ảo thuật, có mỗi cái thùng bé tí mà pháp sư biến ra cơ man nào là đồ làm người xem vô cùng thần phục. Nhưng đây là thật, không phải là ảo thuật.

Vương Huệ “Được rồi, dừng phí sức nữa. Không sai đâu. Cái tủ đã nghiền hết nguyên một cái ô tô. Chúng ta đợi đến nửa đêm, thì vừa đồ vừa xúc vậy”.

Nghiền hết cả một cái.

Khương Phụng “Từ trước tới giờ chưa bao giờ nó nuốt cái gì to như vậy”.

Sắc mặt của Hoắc Hà trắng bệch ra, anh ấp úng “Có thể tôi bị quả báo vì đã đốt bức tượng gỗ đó”.

Mọi người trầm ngâm.

Trong đêm khuya, chúng tôi bắt tay vào vứt đồng sắt vụn ấy đi, năm người chúng tôi thay nhau làm và thấy lo lắng suốt dọc đường vì sợ bị phát hiện.

Giữa đêm phải đổ một ô tô rác từ tầng tư xuống nhà rác thật vui vẫn chưa tưởng tượng ra còn việc nào điên khùng hơn. Cuối cùng cũng sạch sẽ, chúng tôi nằm thẳng cẳng hết cả lượt, đứa nào đứa nấy mồ hôi nhễ nhại.

“Trời sáng sẽ bị mọi người phát hiện ra thôi”.

Vương Huệ “Quanh đây tự nhiên mọc ra một núi phế liệu đến người điên cũng sẽ tò mò”.

Hoắc Hà “Chủ nhân của chiếc xe này nhìn thấy đồng sắt vụn chắc chắn sẽ kêu chúng ta là những kẻ biến thái”.

Khương Phụng thở dài “Trời, sao họ không mất một chiếc Mati mà lại là một chiếc Audi”.

Tôi “Nói khê thôi”.

Trần Hồ Huy “Chúng ta chuyển nhà thôi”. Tôi không thể ở lại đây ngày nào nữa, nơi đây toàn ác mộng”.

Mọi người đồng ý “Tôi sẽ lên mạng tìm thông tin”.

“Không cần điều kiện gì cả” Vương Nhuệ “Miễn sao đi khỏi đây càng nhanh càng tốt”.

Tôi tìm ra vài địa chỉ, ngay lập tức cùng Trần Hồ Huy đi xem nhà, hai chúng tôi cả đêm không ngủ, mất thâm sì.

“Bên cạnh là phòng karaoke âm ỉ cả đêm hỏi làm sao chúng tôi có thể ngủ được, có thể sống được?” Trần Hồ Huy quát lớn.

“Đã nhắc nhở họ, gấp tổ bảo vệ, gọi 110 cũng không giải quyết được gì.”

“Tháng sau sẽ rất bận bịu, thời gian ăn nghỉ còn không có, cứ thế này chúng tôi chết mất. Chỉ muốn mau thoát khỏi nơi đây”.

“Một bộ phận người thật vô ý thức!”

Ông chủ nhà mới nghe xong cũng đồng tình “Văn minh xã hội ở đâu ra?”

Rồi chủ nhà mới vồn vã “Phòng đã chuẩn bị xong sẵn, hai cậu đặt cọc, là có thể dọn vào ở ngay, tiền còn lại cuối tháng thanh toán.”

Hai chúng tôi nhận lời rồi gọi điện ngay cho Vương Nhuệ liên hệ với công ty chuyển nhà.

Công ty dọn nhà trả lời thời gian quá gấp không kịp sắp xếp. Nếu muốn dọn ngay chúng tôi phải thêm tiền, sai không lui lại một hai ngày chắc chắn sẽ có xe.

Chúng tôi bắt tay vào việc dọn đồ mất một ngày một đêm. Quá mệt mỏi chúng tôi tranh thủ ngủ một lúc. Cuối cùng cũng có thể vứt lại tất cả mớ rách nát này. Vứt đi những món đồ ám ảnh đầy chúng tôi chẳng tiếc gì cả, miễn sao có cuộc sống mới, những cái khác không quan trọng.

Tôi vừa làm vừa nghĩ sự tồn tại của cái giá sách này thể hiện điều gì? Chiếm hữu? Rách nát? Khát vọng? Tuyệt vọng? Nó chỉ là cái thể hiện mục đích không mang suy nghĩ, không mang động cơ, không mang kết quả.

Cái giá sách này và chủ nhân của nó có mối liên hệ gì? Ông lão chỉ là người tạo ra nó thôi chẳng? Hý sinh cái giá sách đã làm nên con người ông lão? Còn tại sao ông lão khắc pho tượng gỗ như vậy đặt trong giá sách để làm gì, tôi không lý giải được.

Đang nghĩ miên mang, cánh cửa bị đẩy ra, Hoắc Hà lặn vào làm tôi hoảng sợ, cậu ấy đang bị trói.

Hoắc Hà ra hiệu về phía “Giá sách! Giá sách” Tôi có linh cảm lại có chuyện rồi. Tôi lao nhanh lên ban công gặp ngay Vương Nhuệ đứng đó, mặt trắng nhợt, ánh mắt hoảng sợ.

Giá sách phát ra tiếng động tiếng nghiền nát thức ăn.

Chúng tôi lần đầu tiên được thấy cái giá sách “ăn” đồ. Nó như thể một cái thùng rỗng nghiền nát bất cứ thứ gì không may lọt vào trong đó.

Trần Hồ Huy chợt nhớ ra bộ phim “Long Quân Phong” cũng có cảnh con quái vật ăn bất cứ cái gì nó thấy, trong dạ dày nó là bộ sưu tập đủ các loại thú hoang dã.

Âm thanh phát ra từ giá sách đã nhỏ dần, ngược lại mùi hôi thối bốc lên mỗi lúc một nặng. Vị tanh tanh của máu sục lên. Chúng tôi đều hoảng sợ, tim như ngừng đập. Trong đó có cái gì?

Không ai dám mở ra xem chuyện gì đang diễn ra. Cuối cùng Vương Nhuệ nói: “Có trốn cũng không được”. Phải mở ra xem thôi. Cánh cửa được mở ra. Trong đó là xác một người đàn ông. Tứ chi đã bị cắt rời, lục phủ ngũ tạng lòi ra đầm máu.

Tự nhiên tôi nghĩ đến chính mình đã từng bẻ gãy tay chân của một con búp bê. Lúc đó tôi chỉ nghĩ làm như vậy để xem con búp bê không có tay chân hình thù sẽ ra sao.

Quả thật một con nghì sau khi bị chặt ra làm nhiều mảnh cũng chẳng to lớn là mấy, trên ban công giờ đây chỉ có những cơn gió và chúng tôi đối diện với cái xác.

Chúng tôi phải làm thế nào?

Hoắc Hà rút điện thoại bắt đầu ấn số. Vương Huệ giật lấy điện thoại và la lớn “Cậu định làm gì?”

Hoắc Hà “Gọi 110”. Anh ta giằng lại điện thoại vẫn muốn gọi.

“Mày điên rồi!” Vương Huệ tát Hoắc Hà một cái đau điếng.

“Trên giá sách này chỉ có dấu vân tay của chúng ta, cả tối chúng ta ra vào dọn nhà hàng xóm đều nhìn thấy. Họ sẽ làm chúng chúng ta sẽ không thoát tội đâu.”

“Cậu sẽ giải thích với cảnh sát thế nào. Hay kể cho họ nghe nhà tôi có một cái tủ sách thích ăn thịt, thích nghiền nát mọi thứ. Nếu cậu là cảnh sát cậu có tin không?”

Hoắc Hà à khẩu ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm mặt, hoàn toàn tuyệt vọng.

Khương Phụng sợ hãi “Phải làm sao bây giờ?”

Wang Huai “Chúng ta lôi cái xác ra, sau đó vứt đi!”

Trần Hồ Huy “Chúng ta làm vậy là phạm pháp.”

Wang Huai “Nếu cảnh sát đến, chúng ta sẽ biến thành thủ phạm.”

Trần Hồ Huy im bất, người khác không ai nói gì cả.

Cái xác bị nhét rất chặt, tôi dùng hết sức mới kéo nó ra được.

Cái xác người đàn ông này chúng tôi đều biết, mấy hôm trước vẫn còn nói chuyện với chúng tôi. Đó chính là người đàn ông gây gò nhiều chuyện. Nhưng bây giờ sau khi bị cái giá sách làm biến dạng khó ai có thể nhận ra ông ta.

Năm người chúng tôi ướt sũng mồ hôi, lạnh đến từng lỗ chân lông.

Chúng tôi sợ rằng “Giá sách nó đang báo thù.”

Vậy chúng tôi sẽ ra sao?

Trước đây chúng tôi vẫn thắc mắc vì sao trong phim hành động giết người cứ phải đâm chém. Giờ thì chúng tôi đã hiểu.

Bộ xương này quả thật là quá cứng với một chiếc rìu, một chiếc búa tài sản duy nhất mà ông lão chủ nhà để lại chúng tôi không thể chặt đứt những khớp xương còn lung lay đó được.

Năm chúng tôi tự nhốt mình trong phòng, lúc đầu cứ ngửi thấy mùi máu chúng tôi đều nôn ọe. Đến giờ thì bụng rỗng tuếch, chẳng còn gì mà để nôn ra cả, mà ngửi mãi mùi máu cũng quen rồi. Có những kẻ giết người, giết người quen rồi sẽ cảm thấy thích ý chứ.

Cuối cùng cái xác đã được dọn sạch. Trong nhà tất cả cái gì đựng được đều bị lôi ra nhét xác vào. Trong khuôn viên có một cái hồ nhỏ chúng tôi đem xác ra buộc kín rồi ném xuống dưới.

”Trong nhà nặng mùi thế này làm thế nào bây giờ?

Hoắc Hà “Cái mùi này cả tháng sau cũng không hết ý chứ”.

Tôi mở hết cửa sổ, xịt nước hoa khắp nơi. Nhưng cái hỗn hợp mùi này càng làm chúng tôi buồn nôn hơn.

“Để nó tự hết vậy!”

Wang Huai “Căn phòng này còn cách cái phòng trực ban, tạm thời lúc này sẽ không có ai đến cả.”

“Nhưng công nhân công ty dọn nhà sắp đến rồi.”

“Thì chúng ta tự làm” Vương Huệ nói “Cái gì không cần đã vứt rồi, còn những cái khác chúng ta dọn xuống cầu thang trước khi công nhân đến là được. Bây giờ đi tắm một cái đã, coi như để gột sạch thứ nhơ nhớp này đi.

Hoắc Hà “Nếu thế chui vào cái tủ chỉ một loáng là nó giúp bạn bốc hơi ‘sạch sẽ’”.

Vương Huệ sững sờ mặt biến sắc “Sao không nói sớm?”

Đó là buổi chiều đau khổ nhất mà năm chúng tôi gặp phải. Lao lực một cách quá đáng, sợ hãi quá đáng, gần như chúng tôi đều bị street nặng. Chính có lẽ vì quá mệt mỏi mà vừa đến nhà mới, chẳng kịp trải ga giường chúng tôi đều lăn ra ngủ ngay được. Mà giấc ngủ này bây giờ có thể giúp chúng tôi giải quyết rất nhiều chuyện. Như cái giá sách ấy nó còn nhai đồ nữa không? Cái xác có bị ai phát hiện không? Chúng tôi có bị bắt vì tình nghi giết người không? Tất cả điều này tạm thời chưa nghĩ đến. Ngủ một giấc đã, chí ít thì cũng là giây phút hiếm hoi được nghỉ ngơi.

Trước khi đi ngủ Khương Phụng giọng thều thào nói với tất cả “Đang gặp ác mộng, mau tỉnh lại nào!”

Cả tinh thần và con người tôi như quá chán nản, buông xuôi mọi thứ. Một lúc sau tập trung tinh thần trở lại tôi thấy cái giá sách. Nhưng không phải là cái giá sách mọi khi. Mà nó là cái giá sách khổng lồ to như một tòa nhà. Gió thổi đến cánh cửa mở ra. Bóng đen lại gần tôi hơn và tôi nhìn rõ hơn. Đó là ông già, mà đúng thật trông ông ta rất giống pho tượng.

Ông ta gơ tay như muốn mời tôi vào trong. Tôi chẳng đoán gì đã đi theo ông ấy vào trong. Lần đầu tôi nhìn kĩ, bên trong giá sách rất nhiều ngăn này giống như tòa nhà lớn với rất nhiều phòng, tất nhiên căn hộ. Mỗi ngăn là một món đồ không giống nhau.

Tôi hỏi ông lão “Sao lại phải làm nhiều ngăn đến vậy, mà ông định để bao nhiêu đồ?”

Nghĩ đến tôi đã từng có lúc xem phim kinh dị nó cũng có đoạn con người lạc trong mê cung, chỉ cần đi nhầm đường là đối mặt ngay với việc tự sát.

“Không, đây không phải mê cung”, ông già như đọc được suy nghĩ của tôi. “Ở đây không có cửa ra”.

“Vì sao?”

Ông lão “Nhà người có thể thoát khỏi nội tâm của nhà người không?”

Ngay lập tức tôi hiểu, tôi không thoát nổi.

Ông lão biến mất, cái giá sách từ từ bé lại.

Tĩnh cơn mê nhưng cái mùi lạ bên trong cái tủ vẫn ám lấy tôi. Tôi nghe thấy như có tiếng bước chân người. Giữa đêm hôm thế này còn có ai đi lại?

Tôi nghe ngóng con tim như nhảy ra ngoài khi nhìn thấy cái tủ đang tiến đến gần.

Câu chuyện kể đến đây, Vương Thổ dừng lại. Xung quanh im ắng, chúng tôi không ai dám ra ngoài, chuyện ma của anh ta gặt hái thành công rực rỡ. Nhất là khi bật đèn lên thấy hai cô gái sắc mặt cắt không ra giọt máu. Anh ta càng dương dương tự đắc.

Chúng tôi còn ngồi lại nói chuyện thêm một lúc, cũng muộn rồi, ai về phòng ấy nghỉ ngơi. Vương Dung cùng Hà Tiểu Đình ở tầng dưới cùng. Phải tiễn họ về tận phòng, Hà Tiểu Đình nghe xong câu chuyện trong lòng không yên, không giấu nổi sự tò mò “Cái giá sách vẫn còn bám theo anh à?”

“Tất nhiên rồi, anh không vứt được nó đi, nó giờ vẫn đang trong phòng anh đấy, có muốn vào phòng anh khám không, biết đâu lại tìm thấy đồ đặc gì bị mất”.

Nói xong anh ta cười lớn.

Hà Tiểu Đình bấm môi gõ vào đầu anh ta một cái “Anh không được cái tích sự gì ngoài việc lấy người khác ra làm trò cười. Đêm tối, thế này còn cười hi hi, anh không còn chút lương tâm nào à?”

“Ở đây ngoài mấy con quỷ thức đêm là chúng ta ra chẳng còn ai ở đây cả, đều dọn đi hết rồi, tôi lấy ai ra mà dọa với chẳng nạt?”

“Không phải còn linh hồn ông lão chủ nhà vẫn bám theo anh đó sao? Cần thận làm kinh động đến ông ấy anh sẽ bị nghiền nát thành bột đấy.”

Nói xong cô cười tinh quái bỏ vào phòng. Hai người chúc nhau ngủ ngon. Vương Thổ đi về phòng, tuy là bịa chuyện để kể ọi người nghe nhưng khi còn lại một mình, đi giữa cái hành lang trống rỗng này anh cũng ghê ghê, rảo bước nhanh về phòng.

Hoa mắt, trên sàn có cái gì đó đang động đậy. Định thần nhìn kỹ thì ra đó là cái bóng của chính anh. Dừng lại, quay người, nhìn lên bóng đèn đang lắc lư, cửa cầu thang mở sẵn, gió lạnh rít lên từng cơn.

“Ai đấy? Về muộn thế này mà không đóng cửa lại, làm sao mà không bị gió lừa cơ chứ? Gió lạnh thế này đóng cửa lại chặn gió, có thể mà cũng không biết, đúng là cái đồ...” Mồm vừa lẩm bẩm, vừa đóng cửa lại.

Anh đi thêm vài bước ra nhìn lại lối thoát hiểm, sao mọi khi bị đóng chặt mà hôm nay mở toang thế này. Cánh cửa sắt nhọn hoắt, bên trong hun hút, lại một dự cảm không lành.

2. Chương 2: Đêm Thứ Hai : Máy Ảnh Ma Ám

Cuối tuần rồi, vừa ăn cơm xong, mọi người không hẹn mà gặp ở tầng 4 phòng của Trương Khiết.

“Nhà tôi thành nhà công ích rồi, lần sau tụ tập ở đây là phải nộp lệ phí đấy nhé!”

Cả đám bàn tán về câu chuyện tuần trước, đám con trai cho rằng rất đặc sắc. Chỉ có hai cô gái là bị ám ảnh, lo sợ trong tủ của mình cũng xuất hiện đồ lạ.

“Không biết một tuần nay cái tủ sách của Vương Thổ có cái gì mới rồi? Hừ, anh ta đâu? Sao giờ này còn chưa thấy đâu?”

Hà Tiểu Đình đứng bên cạnh “Tôi vừa gọi anh ta, phòng không có người, tôi tưởng anh ta đi trước rồi chứ”.

Mà cả tuần nay cũng ít gặp anh ta.

“Chắc anh ta có hẹn. Không đợi nữa, đã 9 giờ rồi, tắt đèn!”

Mới vừa đây còn ồn ào thế mà bóng tối đến kéo theo đó là sự yên lặng như tấm phong không thể thiếu để bắt đầu của bất kỳ một câu chuyện ma nào.

“Hôm nay ai sẽ kể đây?”

Mọi người im lặng, Thẩm Thiên “Các cậu có nghĩ trên đời này thật sự có âm hồn không?”

“Không đâu, đều là tưởng tượng mà thôi”.

“Đã ai nghe máy chụp hình có thể chụp lại bóng ma chưa?”

“Cậu định kiếm chuyện để dọa chúng tôi đấy à, mấy cái ảnh ma quỷ ấy chỉ là kỹ xảo của máy tính mà thôi.”

Thẩm Thiên “Vậy tôi sẽ kể câu chuyện tôi đã chứng kiến về cái máy ảnh có thể chụp ảnh bóng ma”.

Đêm đó trời oi bức, tôi và Vân Thạ - một người bạn học - vào một công viên vắng vẻ. Quanh đây lâu lắm rồi cũng không có ai đến vì nhìn vào cảnh vật ở đây rất hoang tàn, cỏ thì um tùm, trong lòng tôi đã thấy bất ổn. Trời cũng chẳng có gió máy gì cả mà trong này cứ bụi mù cả lên.

Lưng nhể nhại mồ hôi làm tôi thấy không khí bí bách, quần áo chật chội. Nghe nói nếu đi một mình ngoài đường trong đêm khuya mà bị ma bám theo sẽ có cảm giác như vậy. Cứ nghĩ thế nên tôi không dám quay lưng lại, trong đầu tôi hình dung ra đủ thứ chuyện kinh khủng. Tay cầm chặt cái đèn pin soi vào đám cỏ rậm lần từng bước để đi. Tôi vẫn nhớ trước kia ở đây có một con đường cơ mà. Nhìn Vân Thạ mà tôi vô cùng hối hận, tự nhiên lại cá cược với anh ta, giờ phải rước cái họa này vào thân.

Vân Thạ ở cùng kỳ túc xá với tôi, ví tính cách chúng tôi rất hợp nhau nên dần thành anh em. Đại học năm thứ ba, hai chúng tôi cùng thích một cô gái. Cả hai chúng tôi vì thế nên đều không thoải mái, rồi từ bạn chuyển thành thù, cũng đã có lúc thể hiện thái độ cãi vã ra mặt. Về sau cũng phát hiện ra cô bé kia từ lâu đã có ý trung nhân rồi. Quan hệ của chúng tôi sau đó dần dần trở lại tốt hơn. Nhưng cũng khó để hàn lại vết rạn nứt tình cảm đó.

Cũng bởi vậy chiều nay, khi ở công ty chẳng ai chịu ai chúng tôi đã cãi nhau một trận nảy lửa, cuối cùng Vân Thọ trút giận bằng cách thách đố với tôi xem ai dám đi vào công viên ma.

Công viên ma rất nhỏ, chỉ to bằng những khuôn viên bình thường mà thôi. Ấy thế mà nó có nhiều kỷ lục bất hủ. Cũng đã từng có án mạng ở đây.

Mùa thu năm đó, những người ở quanh công viên hay ngửi thấy mùi xác thối. Càng ngày càng thối. Họ liền báo cảnh sát. Bên cảnh sát cử người điều tra. Họ tìm thấy xác một học sinh nữ. Những người ở quanh đây lấy thể làm sợ hãi. Họ kể ra hết những chuyện không bình thường gần đây. Có người nghe thấy giữa đêm cô ta khóc lóc. Có người nhìn thấy cô ta giữa đêm bay lượn.

Đã qua đi vài năm rồi nhưng từ ngày đó công viên bị đồn là có ma. Trong công viên này từ cái cây ngọn cỏ đến con mèo, v.v... đều bị mọi người gọi là đồ ma ám. Họ đều chấp nhận đi vòng một vòng xa còn hơn là đi qua công viên.

Tay cầm chặt cái đèn pin, thật ra cũng sợ lắm rồi nhưng tôi không thích. Vân Thọ nhìn tôi khinh thường. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi bước về phía trước.

Vân Thọ thấy tôi không thêm giải hòa với anh ta, anh ta vô cùng tức giận nhưng lại nhẹ nhàng.

“Tôi xem ra cậu có vẻ sợ rồi, thôi thì nói một câu nhận lỗi, hai chúng ta không thách đố nữa, đi về”.

“Không!” Tôi lạnh lùng trả lời. Lòng lại tức nghẹn lên. Sự việc chẳng có gì, rõ ràng anh ta là người gây sự trước. Bây giờ tôi có sợ cũng không bao giờ đầu hàng. Muốn tôi nhận thua á, không bao giờ.

Anh ta sôi máu lên nhìn tôi, xem ra anh ta hận tôi đến tận xương tủy.

Chẳng ai nói với ai câu nào nữa. Sống chết gì thì chúng tôi cũng đi vào trong đó.

“Meo”, tiếng mèo từ phía trước vang lại, thứ âm thanh rất rùng rợn này suýt nữa làm tim tôi bắn ra ngoài. Hai chân tôi không nhúc nhích được nữa. Vân Thọ cũng đứng sững lại, đảo mắt nhìn nhanh xung quanh, tiếng thở của anh ta dồn dập. Cái điệu bộ sợ hãi của anh ta càng làm tôi lo lắng theo.

Chúng tôi vẫn đi tiếp, giờ đã có thể nhìn thấy cái cổng gỗ của công viên rồi. Xung quanh đây toàn là mùi nấm mốc, tường xi măng thì tróc hết, trơ ra toàn gạch. Trong này chỉ thấy dơi bay lượn là nhiều. Tôi thấy dơi là rất bức mình. Chắc cũng vì số lượng nó quá nhiều mà lẫn át hết các loài khác, chiếm cái chỗ này làm lãnh thổ riêng.

Cây dây leo bò chằng chịt kín hết cả cái cổng gỗ. Cũng may là còn chừa lại cái ổ khóa. Tôi dơ tay chạm nhẹ một cái đất cát đã rơi lả tả lung tung.

Vân Thọ lấp ba lấp bấp “Hay thôi chúng ta đừng đi nữa?”

Anh ta đã đầu hàng rồi? Nơi đây đúng là rất nguy hiểm.

Tôi cao giọng “Sao, sợ rồi hả, nói một tiếng nhận anh đã thua là được!”. Nhìn cái dáng vẻ to con của anh ta mà nhát chết quá trời. Thật ra nếu anh ấy không nhận thua trước thì tôi cũng chẳng chịu đựng nổi lúc nữa.

“Ai nói là tôi sợ, tôi đang nói là cửa bị khóa, chúng ta không vào trong được thì lãng phí thời gian ở đây làm gì”. Chắc rằng trong lòng anh ta đang lăm nhăm chửi thề. Nhưng anh ta vận ngang ngạnh nhất nhảy không bỏ cuộc làm tôi nóng cả mặt.

“Không đi được thì trèo tường, đằng nào thì cậu không sợ ma cơ mà”. Nói xong thì đến tôi cũng hồi hận. Tự nhiên lại mua dây buộc mình, gánh phiền phức vào thân rồi.

“Trèo thì trèo, ai sợ ai!”

Anh ta trèo thật, không cần đợi tôi tỏ thái độ. Đu một cái qua tường.

Tôi đúng là chỉ được cái ẩu đoảng chưa nghĩ xong đã nói xong còn biết trách ay bây giờ. Không còn cách nào khác nữa, cố mà leo thôi.

Dưới chân tường bên này, tôi dùng hết lực để nhảy lên tường. Chuẩn bị nhảy xuống đất thì Vân Thạ hét toáng lên, làm tôi giật mình quá sợ hãi ngã lăn trên đất đau điếng. Nhìn thấy anh bạn mình đang chết đứng như thanh củi, mặt nhợt nhạt mắt nhắm tịt, hình như chân anh ta giẫm phải cái gì đó.

Tôi đánh liều lấy đèn pin soi xuống đất. Dưới đất là xác một con mèo, vừa rồi Vân Thạ không cẩn thận đã giẫm lòi ruột. Nhìn quá rõ cái đồng bầy nhảy ấy làm tôi thấy quá ghê tởm.

“Chít! Chít!”, không phải là một con mà là một đàn. Không phải chuột nhắt mà là chuột chù. Chúng như có thể phát sáng, thứ ánh sáng ma quái. Một con tiến về phía tôi rồi cả đàn cùng dịch chuyển đến gần chúng tôi. Mắt chúng xanh lét nhìn thẳng vào Vân Thạ. Anh ta như ngừng thở.

“Meo!” Tiếng mèo hoang đã dọa đám chuột liều lĩnh ấy chạy bốn phương tám hướng. Chúng tôi đã quá sợ hãi nên cũng chỉ lí nhí nói được câu “Cảm ơn trời Phật”. Con mèo nào mà đến thật đúng lúc vậy, nhưng cả hai chúng tôi đều không thấy bóng dáng của một con mèo nào cả!

“Meo!”, lại có tiếng kêu, rọi đèn theo hướng có âm thanh, lại là một con mèo chết.

Thời gian ngừng trôi. Tôi mất bình tĩnh run bắn cả người, tim đập thình thịch, nhìn xung quanh không thấy Vân Thạ đâu nữa rồi.

“Anh ta bỏ về rồi sao? Đồ chết tiệt”. Quá phần nộ tôi nghĩ mình cũng chẳng cần phải ở lại đây làm gì nữa. Nhìn cái nơi tối tăm bẩn thỉu này tôi không có dũng khí đâu mà đi tiếp, men theo đường cũ mà về thôi.

Có tiếng mèo kêu, sao tôi không thấy một con mèo nào ngoài hai cái xác mèo thum thum dưới đất. Hay tiếng kêu phát ra từ đây. Càng nghĩ tôi càng muốn mình nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi đây.

Trên đường về tôi có ngoái đầu lại một hai lần xem có gì bám theo mình hay không.

“Bốp”, tôi giẫm phải một vật rất cứng. Soi đèn pin xuống, thì ra là một chiếc máy ảnh.

“Vậy là cũng có người đến đây điều tra rồi đấy chứ”. Hiếu kỳ, tôi nhặt cái máy ảnh lên. Đây cũng là một thứ đồ hiệu đấy chứ. Lạ nhỉ, ai đánh rơi cái máy ảnh xin như thế này ở đây. Chắc là sau khi đến đây vì quá sợ hãi trong lúc bỏ chạy đã để rơi mất thứ đồ quý này.

Đằng sau như có một bóng đen.

Quay ngoắt đầu lại, chẳng có gì cả mà chỉ thấy gió thu và cỏ khô.

Hôm nay có hơi sợ hãi một chút nhưng cũng có chiến lợi phẩm, có cái máy ảnh này tôi xem ra có một món tiền kha khá đây.

Sau đấy, nghe nói Vân Thạ hôm đó về rất muộn. Về đến nơi anh ta run lên bần bật, mắt mất hồn, toàn thân lạnh toát. Ngay lập tức được đưa vào viện, bây giờ vẫn đang được truyền nước. Anh ta viết đơn xin nghỉ phép vài ngày, chắc là muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút.

Ồ hờ, cuối cùng thì anh ta vẫn nhát gan hơn mình. Tôi đắc chí vô cùng.

Một mình trong phòng lau chùi cái máy ảnh, nghĩ thâm lẫn này tôi coi như gặp may. Vì cái máy ảnh này, tôi dành hẳn chiều nay đi siêu thị điện tử, mua sắm cho đủ một bộ linh kiện. Về đến nhà quá mệt, cũng chỉ kịp cắm sạc điện xong là tôi leo lên giường ngủ luôn. Sáng ngày hôm sau mới dậy, pin cũng đã đầy.

“Ra ngoài thứ máy một cái” Tôi nghĩ vậy là làm ngay, mở ông kính vừa đi vừa chụp luôn.

“Gâu... gâu...”, chưa ra khỏi cửa đã gặp ngay co chó Vàng, của nhà hàng xóm, chẳng cần nhìn cũng biết nó đang sửa toilet. Con chó đáng ghét ấy không lần nào tôi đi qua đây là nó không ăng ăng lên cả.

“Chụp à kiểu làm bằng chứng mày đạo nạt tao, hờ... hờ”. Tôi đến gần nó hơn một chút, nó càng tỏ vẻ hung dữ hơn.

Nó bị nhốt trong chuồng, “cho dù mày có dùng cái cổ họng của mày sửa to hơn nữa tao cũng cóc sợ”. Nhìn nó cùng quần trong chuồng tôi càng thích thú chụp lia lịa.

Tôi trêu chọc nó một lúc lâu rồi làm một vòng quanh khu nhà, đâu đâu tôi cũng chụp. Nào là tiệm cắt may của thím Vương, bức tượng gạch cổ kính.

Tôi hí hửng nhìn ngắm thế giới qua chiếc máy ảnh, và nó cũng mang lại cho tôi những cảm nhận hoàn toàn mới. Tôi trải lòng mình ra cảm nhận cuộc sống mới này.

“Ê Ba, vẫn đọc báo à?” Tôi hướng ống kính vào anh chàng bán báo.

“Nhóc con, tay cậu cầm cái đồ chơi gì mới đây?” Ba ngồi dưới cái ô của sạp báo cười cười nói với tôi vậy.

“Máy ảnh, đời mới nhất đấy, thế nào, óch không?” Tôi làm bộ giấu cái máy ảnh đi.

“Được, cậu chịu chơi cả cái đồ này, cho tôi mượn vài ngày đi!”

Tôi nghe anh ta nói là tỉnh ngộ liền.

“Để lần sau nhé, tôi dùng hỏng rồi sẽ cho cậu mượn”. Nói xong tôi chạy đi nhanh như cắt.

Hoàng hôn xuống.

Bữa tối, tôi chỉ ăn qua loa vì còn ham chụp hình, mãi cho đến muộn tôi mới về nhà. Đóng cửa phòng, cắm điện sạc pin, vừa sạc tôi vừa xem thành quả của tôi ngày hôm nay thế nào.

Vân Thọ mất hồn mất vía đi trên phố. Vốn dĩ chỉ là bị sốc quá mạnh, vào viện truyền nước, truyền đạm là xong. Ai ngờ rằng bác sĩ xét nghiệm xong đưa cho anh ta cái phiếu chẩn đoán, trên đó kết luận: Anh bị nhiễm độc giai đoạn cuối, nội trong hai ngày phải ngay lập tức thay máu, và đồng nghĩa là chuẩn bị một khoản tiền lớn.

“Tiền! Tiền! Đành rằng nội trong hai ngày phải thay máu nhưng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy bây giờ?”

Bước đi lê lét, sắc mặt nhợt nhạt, anh ta như sắp ngất “Có thể là chất độc gì được? Hay là chất độc truyền nhiễm?” Cứ nghĩ đến cái xác con mèo ngày hôm đó là anh ta lại buồn nôn, lại cảm thấy dưới chân có gì đó nhão nhoẹt.

“Nếu hôm đó chúng ta không thách đồ nhau, cũng đã không có chuyện ngày hôm nay”. Anh ta vô cùng hối hận, tự nhiên mọi chuyện không may lại đổ lên đầu, tờ kết quả hóa nghiệm trên tay cậu ta rơi ra bay theo gió.

Tôi ngồi trên sofa xem ảnh trong máy. Chẳng thấy bức ảnh nào cả. Chỉ có màu trắng toát của phòng máy. Hay máy hỏng rồi, tôi ấn đi ấn lại mà không được. Ngẫm cũng đúng, tôi cũng chưa bao giờ may mắn nhất được thứ gì tốt như thế cả. Nhưng vẫn chưa can tâm, tôi vật lộn với nó mãi mà không được, tức mình tôi vứt nó vào góc giường.

“Tách! Phụp!” Màn hình của máy ảnh sáng lên, tôi chạy ra xem, có hình ảnh rồi. Bên trong là một cô gái, đầu cúi xuống, mặc áo mưa, cảm giác như là người rừng ý.

Cô ta nói với giọng rất căm thù “Người không cứu ta! Người không cứu ta!”

Nói xong cô ta giơ tay như bóp cổ tôi. Tôi ngất đi.

Tỉnh lại vẫn thấy mình trên giường. Không biết vừa rồi là thật hay mê?

Tôi nhìn chăm chăm vào cái máy ảnh. Trong đó vụt qua một bóng người. Rồi vài người mặc áo trắng bay đi bay lại.

Tôi không quay cảnh nào như vậy cả, hay là nó được quay từ trước? Nhưng tôi đã xóa hết rồi cơ mà. Đang định ấn vào phần danh bạ, thì bức ảnh đó biến mất. Thay vào đó là bức ảnh con Vàng nằm dưới đất. Đôi mắt đau khổ nhắm hờ, toàn thân lỗ chỗ vết thương rỉ ra đầy máu đen.

“Độc ác!”, nhắm nghiền mắt lại, kìm lại những bốc đồng “Tôi lại nhớ đến cảnh Vân Thọ giẫm phải xác mèo.

Chắc là có kẻ nào đã làm trò gì đó với cái máy của tôi rồi.

“A” tiếng kêu của người con gái trong máy.

Trong đó còn có thím Vương đang cầm đầu mình xuống đấy đầy đau khổ nói như người điên.

“Trời đất...!” Tôi vứt cái máy ảnh ra xa, cứ lùi mãi, lùi mãi vào góc tường mới thôi.

“Cứu... cứu... tôi với...!” Trên màn hình thím Vương như nhìn thấy tôi đang nép vào tường, thím bỏ lại gần phía tôi. Gương mặt đau khổ mắt trợn trừng thím bò gần đến nơi lại bị cái máy kéo lại.

Tôi thất thanh la hét, rõ ràng tôi không hề chụp những cảnh như thế này. Ảnh lại biến sang cảnh anh Ba bán báo chạy hồng hộc không may trượt chân ngã. Nhưng chưa kịp ngồi dậy anh đã liên mồm “Tha cho tôi, tha mạng cho tôi...!” Nhưng hung thủ vẫn không tha cho anh, liên tiếp đâm vào lưng, vào ngực.

“Phịch phịch”, tôi quỳ sụp xuống đất. Chuyện gì đang diễn ra, hai người một chó chết quá thảm thiết. Sao lại có những bức ảnh như vậy?

“Chắc chỉ là do hôm trước đi vào cái công viên đó mà tôi bị ám ảnh quá mà thôi, đúng! Nhất định là như vậy rồi”. Tôi tự an ủi mình như vậy.

Ảnh lại biến thành cái khác. Lại là những cảnh bình thường tôi chụp hôm nay.

“Kỳ quái”, tôi đứng dậy nhưng không dám tiến lên. Mắt tôi không rời khỏi màn hình máy ảnh.

”Nếu đi vào công viên bị sốc thì sao đến giờ tôi mới bị ám ảnh. Tôi đang lưỡng lự muốn xem lại xem cái máy ảnh đó có gì bất thường! Nhưng lại không thấy gì cả.

“Xem ra ban ngày tôi chơi quá nhiều, mệt mỏi quá nên vậy thôi. Mai vẫn còn phải đi làm, giờ phải đi ngủ thôi”. Tôi cất máy ảnh, đi ngủ.

“Đại Vàng! Đại Vàng!”, sáng sớm tôi đã bị tiếng của ông Trương đánh thức.

“Thím Vương, ông làm sao thế?”

“Con Vàng không thấy đâu nữa rồi. Tối qua tôi ra xem nó còn đây, khóa chuồng nó rất cẩn thận rồi cơ mà”. Trông ông ta thật cuống quýt. Con chó đấy dù gì cũng ở cùng ông mấy năm rồi, giờ tự nhiên lại mất, không vội vàng sao được.

“Thím Vương! Đừng cuống, từ từ rồi tìm, biết đâu bọn trẻ con trong khu lại dẫn nó đi chơi đâu thì sao?”

“Vâng, tôi đi tìm đây, cậu làm việc của cậu đi”, ông đi mỗi lúc một xa.

“Chó mất rồi?”, từ ngày tôi nhìn thấy nó chưa có ngày nào nó không hằn học với tôi.

Đáng đời! Tôi cảm thấy rất hả hê.

...

Buổi trưa, bếp nhà ai nhà ấy đều đỏ lửa, chỉ có tôi là một mình nên xách đồ đi ra ngoài. Ồ, tôi chỉ là một nhân viên quen vẫn còn trong thời gian thử việc, còn chưa đủ tư cách hưởng thụ một bữa ăn thịnh soạn. Bóp mồm bóp miệng, công việc thì quá nhiều, không biết những ngày tháng thế này còn kéo dài đến bao giờ.

“Vân Thọ hôm nay vẫn chưa đi làm, không lẽ hôm đó lại có chuyện gì rồi sao?”

Ngày hôm nay đến công ty, việc đầu tiên là tôi đi tìm Vân Thọ, mọi người đều nói anh ta chưa đến. Tôi cảm thấy bất an, hi vọng không có gì xấu cả.

Đi đến chỗ rẽ, tôi nghe thấy ồn ào và tiếng khóc ầm ĩ. Dừng lại xem nhưng chẳng nhìn thấy gì cả vì người đã bu đầy chật kín rồi. Đứng ngoài tôi chỉ nghe được họ xì xào bàn tán.

“Trời đánh đấy! Ai mà thất đức thế?” Tiếng người trong căn hộ này quen quen. Nhưng người xúm quanh đây xem chuyện quá đông, tôi không sao chen vào trong được.

Một người đàn ông đứng tuổi vừa lùi lại vừa nói “Chết thảm thương quá!”

“Đúng thế! Nhìn nó lớn từng ngày trước mắt. Không biết ai mà thất đức thế?”

Nghe thấy ông ta nói vậy mọi người can chen lấn nhau để xem.

Tiếng một thanh niên “Cái phòng này nên phá đi, ở đây chết mấy mạng người rồi, mà tối đến ở đây rất hay có chuyện không bình thường.”

Một thanh niên khác cũng a dua theo “Phải đấy! Tiểu Vương mấy tối trước còn nhìn thấy có người mặc quần áo từ đời nhà Thanh bay đi lượn lại.”

Người xung quanh chỉ chờ có vậy là quay ra bàn tán. Đám đông càng ngày càng ép nhau lại.

“Lại có người chết à, ở đây toàn thấy người chết”. Tôi thấy không ổn cho lắm, tốt nhất là thoát ra khỏi đám đông này.

Phải rất lâu sau đám người mới tản đi hết. Bây giờ tôi mới vào xem thực hư thế nào.

“Con chó này nào có làm gì sai đến nỗi bắn nó chết thê thảm thế này!” Ông Trương giậm chân đập tay la lối.

Nhìn con Vàng sòng soài dưới đất tôi kinh ngạc. Cảnh tượng này và bức ảnh tối qua hoàn toàn giống nhau. Sao có thể trùng hợp đến vậy được. Tôi bắt đầu lo lắng.

Có tiếng đàn ông “Sao rồi?”, “Tránh ra nào”, “Có chuyện gì vậy...”

Đám người vừa tản đi lại bu đến.

“Người đâu mau đến đây, cứu người với!”

Tôi vẫn đang mãi nhìn con chó, chuyện này có liên quan gì đến cái máy ảnh?

“Sao cậu còn ở đây, mau về ngay, thím Vương có chuyện rồi.” Một người quen hốt hải nói với tôi.

“Cái gì?” tôi chạy một mạch về nhà. Về đến cửa tôi đẩy hết đám người túm tụm ngoài hành lang để vào nhà.

Thím Vương cứ đầm đầu thùm thụp, tóc tai xơ xụi, mặt méo mó, mắt trợn ngược, có lẽ bệnh tim tái phát.

“Mẹ, nhanh uống thuốc, viên thuốc cuối cùng đấy!” Con trai thím Vương cầm thuốc và nước, mọi người xung quanh giúp cậu một tay cạy mồm thím Vương ra mới cho được thím uống được viên thuốc. Chưa được một lúc thím nôn ra sạch. Tôi như quá kinh ngạc: lại một cảnh tượng nữa giống y đúc trong máy ảnh. Tôi thật ngô nghê, đi vào công viên ma, nhặt được cái máy ảnh, hỏi cái máy ảnh ấy sao có thể bình thường được! Tất cả mọi chuyện đang diễn ra làm tôi lãnh toát toàn thân.

Tôi cũng không biết mình đứng mất hồn như vậy bao lâu rồi. Bị mọi người xô đẩy mạnh, tôi mới tỉnh táo lại. Thím Vương nằm dưới đất mắt nhắm hờ, hơi thở yếu dần. Những người đến xem quá đông ứ đầy nhau loạn xạ.

“Anh Ba!” Tôi nhớ ra còn anh Ba nữa, mau đến báo cho anh ta may ra còn kịp. Tôi thoát nhanh ra khỏi đám đông chạy đi. Từ xa tôi đã nhìn thấy anh Ba vẫn ngồi đọc báo.

“Anh Ba chạy nhanh đi, anh sắp gặp tai nạn đấy!” Tôi vừa nói vừa kéo anh ta đi.

“Cậu thừa hơi, rồi việc à mà trêu chọc tôi. Thế cái máy ảnh đâu, đã nói là cho tôi mượn chơi một bữa cơ mà”. Anh Ba vỗ vỗ vào vai tôi đòi cái máy ảnh.

“Bây giờ anh đi lấy với tôi”. Tôi định dùng cách đó để lừa anh ta đi với mình nhưng anh ta không chịu.

Giọng dài thườn thượt nghi ngờ “Thật không?”

Tôi làm bộ hết sức nghiêm túc “Thật chứ! Chỉ cần anh đi cùng tôi”.

“Tôi không đi, cậu chỉ được cái mồm năm mép mười lừa tôi thôi!”

Tôi nói hết hơi mà anh ta cũng không tin. Không còn cách nào cả, mà bỏ đi thì cũng không được. “Đợi đến lúc về tao sẽ đập nát mày ra rồi vứt đi đồ máy ảnh chết tiệt!”

Tôi vừa đi vừa chạy mở cửa vào, cái máy ảnh vẫn nằm yên trên ghế. Tôi bước gần đến nơi, rón rén như đến gần một quả bom. Hối hộp từ từ đưa tay về phía cái máy ảnh. Lớp mạ ngoài sáng loáng của nó soi rõ bộ mặt căng thẳng của tôi. Tự mình nhìn cũng thấy quái dị. Hít thở sâu. Như thể cầm một hòn than tôi lao

vút ra ngoài đến cửa công viên mới dừng lại. Định đem nó trả về chỗ cũ nhưng tôi không muốn bước thêm bước nào vào trong nữa. Nên để nó ngay bên ngoài.

Tôi cứ bước đi, trong đầu rỗng tuếch. Không còn biết gì nữa thì đã đến gần bờ biển. Chiều đến, mây đen khắp trời. Biển tối thui, gió cuộn cuộn từng cơn, chớp lóe lên sáng rực rồi vụt tắt.

“AAA...” Tôi hét lên trước biển, thấy trong người cũng nhẹ nhàng đôi chút. Tôi như vừa được giải thoát. Nhưng cái cảm giác bình an ấy có không được bao lâu thì tôi lại sợ. Tôi thấy mình như là hung thủ. Nếu tôi không nhặt cái máy ảnh rồi đem đi chụp lung tung thì đâu đến nước này.

Thím Vương, con Vàng chết rồi, chỉ còn lại anh Ba. Mà cũng không biết thế nào. Trong sâu thẳm lòng mình tôi cảm thấy vô cùng bất an. Chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua làm tôi hoảng loạn. Rồi không biết còn có chuyện gì nữa không? Nhưng với riêng tôi thề rằng tôi không đủ can đảm đối diện với bất kỳ chuyện nào nữa.

Bất lực ngồi trên xà lan, nhìn biển trước mặt mênh mông rộng lớn. Tôi thấy lòng mình nhỏ nhoi quá. Bỗng dưng tôi muốn bật khóc.

“Rầm, rầm”, tiếng sấm như xé tan bầu trời, nó vang lên ở khắp nơi.

Trời sắp mưa, xung quanh tối đen.

...

Tôi đang trên đường về nhà. Mưa gió làm tôi ướt sũng, nhưng gió biển lại làm khô tất cả, đầu tóc tôi trở lên búp rù. Quần áo xộc xệch, nhưng cũng phải như vậy tôi mới thấy dễ chịu.

Đi qua mấy cái kho, tôi nhìn thấy mấy cái bóng ngoặt theo lối rẽ. Tôi cũng không muốn vác họa vại thân nữa nên vẫn đi thẳng về nhà. Không biết anh Ba thế nào rồi, nhưng mưa gió thế này chắc cũng dọn hàng về rồi.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ về anh Ba. Không cần biết chuyện gì, tôi phải giúp anh ấy thoát chết. Tôi phán đoán phương hướng xong là đi ngay đến nhà anh.

“Anh Ba, có nhà không?”, tôi vừa gọi vừa gõ cửa. Mưa vẫn rơi.

“Anh Ba, anh có không?”, tôi dùng lực mạnh hơn, gọi to hơn. Khá lâu rồi mà không có ai ra mở cửa. Tôi đi ra phía cửa sổ kính nhìn vào trong.

Anh Ba nằm trên vũng máu, trên người anh cắm rất nhiều dao, ở chỗ vết thương máu vẫn còn rỉ ra. Chắc hẳn những bóng ma vừa rồi đã giết anh ta. Lần này xong rồi! “Tất cả chết hết rồi. Lần sau sẽ đến lượt ai?”

“Tiếp theo sẽ đến lượt ai?” Vô tình nhìn thấy ánh mắt của anh Ba tôi như thấy cái chết ngay trên đầu. Người tiếp theo chính là tôi?

Tôi lao về nhà, ngã vào giường rồi bất tỉnh.

“Thình! Thình!” Có tiếng người gọi. Tôi xuống giường, cảm thấy loạng choạng. Thì ra là Vân Thọ, không ngờ lần này lại là anh ta đến tìm tôi.

Vân Thọ nhìn tôi ngượng ngập “Hoa T”ử (là tên bạn bè hay gọi tôi. Vì tôi rất hay mặc quần áo hộp).

“Nhanh vào trong nhà ngồi, đêm hôm bên ngoài lạnh lắm”. Kéo anh ta vào nhà, sắc mặt anh ta quá tệ, trông rất yếu.

Anh ta không chịu vào, đứng hít một hơi rồi nói:

“Đừng, Hoa Tử anh đến để xin lỗi, mấy hôm trước không nên thách cậu đi vào công viên ma”.

Vân Thọ hôm nay làm sao thế? “Sao nào vào nhà rồi nói”.

Anh ta đứng ngoài ngưỡng ngạo “Cậu tha lỗi cho anh đã, không anh không dám vào nhà”.

Đoán anh ta có điều định nói “Anh em mình nói vậy làm gì, em cũng có lỗi, tính khí nóng nảy”.

Anh ta ấp úng “Anh... anh...” Đúng như tôi đã đoán mà.

Anh ấy lấy hết dũng khí “Anh nghĩ...”

Chắc là đã chuẩn bị kỹ, nhưng trước mặt tôi lại ngại nên cứng lưỡi không nói được gì.

Tôi kéo anh ta vào nhưng bị từ chối ngay “Vào nhà đã, anh em mình có gì từ từ nói”.

“Đã mấy ngày nay anh nghĩ rồi, tất cả là do anh, anh đến xin lỗi cậu, cậu đừng hận anh nữa”, hơi thở gấp gáp toàn thân Vân Thọ run lên bần bật.

“Được rồi, cậu nghỉ sớm đi, ngày mai anh lại qua thăm cậu, anh về đây”. Anh không để ý đến lời mời của tôi co lăm mà vẫn quay người ra về.

“Vân Thọ”, tiếng động làm tôi tỉnh dậy. Lại là mơ, sao lại như vậy, có ngằm báo động gì chẳng?

Nằm mà tôi không ngủ tiếp được. Hay gọi điện cho anh ta xem sao.

Cùng lúc “Reng... reng...”, tôi giật mình.

Đây là số điện thoại lạ, là của ai đây? Ngập ngừng một lúc tôi nghe máy thì đầu dây bên kia đã tắt.

“Ai nhỉ? Chắc là do gọi nhầm”.

“Ring... ring...” điện thoại lại kêu.

Tôi nhắc máy “Alô, ai đấy?”

Đầu dây bên kia giọng một người con gái vừa nói vừa khóc “Anh đến ngay bệnh viện nhân dân nhìn mặt anh Vân Thọ lần cuối đi!”

“Thế nghĩa là sao? Đây! Đây!”, tôi hỏi dồn nhưng bên kia đã tắt máy. Gọi lại mấy lần không có ai nghe cả.

“Vân Thọ có chuyện rồi!”, tôi nhảy ngay ra khỏi giường, mặc vội quần áo đến ngay bệnh viện. Nhưng không kịp. Tôi nhìn thấy điều không muốn nhìn nhất: tấm vải trắng phủ lên tận đỉnh đầu của anh.

“Vì sao?” Bạn gái của Vân Thọ kéo áo tôi khóc lóc thảm thiết.

“Cái gì mà vì sao?” Tôi ngượng chín cả người. Vô cớ mọi người xung quanh nhìn, tôi định đẩy cô ấy ra nhưng lại nghĩ cũng chỉ vì quá đau buồn nên hiểu nhầm mà thôi.

“Đều tại anh, nếu không phải tại bị anh ép anh ấy đã không đi đến cái nơi chết chóc ấy, để mà bị nhiễm bệnh”, cô ấy khóc rất thương tâm. Một thờ ra cô ấy cũng buông tay ra khỏi áo tôi.

“Cô có ý gì? Nếu nói bị ép thì chính Vân Thọ ép tôi mới đúng”.

Cô ta chồm dậy cắn vào vai tôi. Mọi người xung quanh xúm vào kéo cô ta ra ngoài.

Tôi đứng lên, mặt trắng bệch nhìn vào thi thể Vân Thọ lần cuối. Những giọt nước mắt hối hận.

“Vân Thọ à, Vân Thọ, chúng ta tạo ra nghiệp chướng gì mà giờ đây chịu báo ứng thế này”, tôi quay lưng đi về.

“ha, ha, ha, ha...” tiếng cười của Vân Thọ vang khắp không gian.

Ánh trăng đêm nay âm đạm, hai bên cuối đường là dãy nhà cổ, tối thui, chỉ có một hai hộ gia đình ở đây còn giữ được hơi ấm của hạnh phúc gia đình. Còn lại vào thời điểm này phần nhiều gia đình đều gấp phải khó khăn.

Muốn làm ình quên đi hết mọi chuyện, nhưng tôi vốn dĩ lại là người trọng tình cảm nên không phải nói quên là quên được. Khó quên! Thực sự khó quên! Trong cuộc đời vui buồn tan hợp là lẽ đương nhiên. Chỉ có điều có khắc nghiệt, tàn nhẫn hay không mà thôi.

Đột nhiên có tiếng chó “Gâu... gâu...” Chiết tiết! Một con chó to lớn đuổi theo tôi.

Kiếp trước tôi có thù oán gì với cho hay sao mà kiếp này chúng không tha cho tôi. Con chó này to gấp mấy lần con Vàng. Giống chó này vừa to vừa dữ thì ai mà chẳng sợ chứ gì mình tôi. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy, gặp ngõ là rẽ, gặp hố là nhảy, thế mà con chó đó vẫn bám theo.

“Mẹ kiếp, chó nhà ai mà không nhốt lại, đi cắn người lung tung thế này, lần sau tao sẽ thịt mày chết”.

Đang sau có tiếng người “Thật không? Tiểu Tư lại muốn thịt ả đấy!”

“Ôi” thím Vương, thì ra là thím Vương! Thím ngồi trên ghế không một lần ngẩng đầu lên vì đang khâu và cái gì đó nhưng cả người thím đang bay lơ lửng trên không.

“Đừng! Đừng! Không phải tôi giết thím, thím hãy tha cho tôi”, sợ hãi tôi chỉ còn biết bỏ chạy.

“Cháu đừng nói thế, thím tìm cháu là để đi cùng cháu mà”, giọng của thím không nhanh không chậm, không có tí tình cảm nào nhưng cũng không hề tức giận.

“Đừng! Đừng! Thím Vương, cháu cần rơm cần cỏ lạy thím, thím tha cho cháu đi!”

“Sớm muộn gì rồi thì cháu cũng phải đi, bây giờ thím đưa cháu đi sau này khỏi phải phiền phức!” Thím Vương vừa nói xong, tiếng trẻ con khóc vang lên.

Tôi quá sợ hãi không còn dám mở mắt ra nữa, cứ thế cầm đầu chạy.

Tiếng của anh Ba “Tiểu Tư, lại mua tờ báo!”

Đôi mắt nhắm nghiền của tôi giờ mới dám tí hí. Anh Ba ngồi trước sạp báo, thong thả uống trà, nhưng mắt thì nhìn tôi chăm chăm.

Anh Ba làm thế nào mà vẫn ngồi bán báo được? Tôi như mập mờ hiểu ra, tôi có thể nhìn thấy thím Vương, anh Ba là vì họ nghĩ tôi hại họ.

Tôi gào thét lên như khảng định lại với họ “Không phải tôi! Không phải tôi!”

“Mua một tờ báo làm gì đâu mà phải sợ, đây là báo của tương lai! Tốt nhất là cậu nên mua, không ít ra thì cũng ủng hộ cho chuyện buôn bán của tôi chứ”.

“Không...” Tôi không thể chịu được nữa, điên loạn lao về phía trước.

“Ha ha ha...” Loáng thoáng đâu đấy tiếng cười đặc trưng của Vân Thọ.

“Thật sự là không phải tại tôi”, tôi không hiểu vì sao cái chết của họ lại bị đổ lỗi hết lên đầu tôi.

Phía trước là đường đi bộ, niềm hi vọng cuối cùng của tôi là ở đó có người qua lại.

Thím Vương vẫn bau quanh quanh trên đầu tôi “Đi cùng thím đi!”

“Không... cháu không...”, tôi bịt chặt hai tai không muốn nghe thấy gì nữa cả.

Kiệt sức, thấy thím Vương đuổi đến nơi, tôi liền rẽ ngang. Đằng trước có một khách sạn, tôi chạy đến đó.

Hai cô gái lễ tân cúi người “Xin mời vào!”

Cuối cùng đã vào được khách sạn, nằm trên ghế sofa da giữa sảnh lớn, tôi trông chẳng ra cái bộ dạng gì cả. Nhìn xung quanh không còn tâm tích ai cả. Chắc là ở đây không đông người quá, mà mặt trời cũng mọc rồi, giờ tôi mới an tâm phần nào.

“Không còn cách nào khác, ở tạm ở đây một ngày đã”, giờ có bảo tôi đi đâu tôi cũng không có gan, dù sau tất cả những chuyện xảy ra là giả hay thật tôi cũng đã quá sợ hãi rồi.

“Đây là chìa khóa phòng của anh!”

“Cám ơn!” phòng 404

Bật hết tất cả đèn cho căn phòng sáng bừng lên, tôi bây giờ rất sợ bóng tối. Tôi chạy cả ngày đã quá mệt mỏi, ngồi nghỉ một lát đã. Được vài phút tôi đã nằm trên giường nhìn mơ hồ lên trần nhà, một ngày sợ hãi lắng xuống.

“Bình... bịch...”

“Thình... thịch...”, tiếng động từ phía cửa sổ, tôi mê man nhìn ra sau tấm rèm cửa là cái gì? Ai gõ cửa? Tôi ở tầng 4 cơ mà. Sao lại có tiếng động như vậy được, liệu có phải là người không...?

“Thình... thịch,” lần này càng to và rõ hơn. Tôi bịt tai lại không nghe thứ âm thanh đó nữa nhưng nó cứ vang lên không dứt. Xem ra tôi trốn không nổi rồi. Tôi đánh liều tiến ra cửa sổ. Rón rén mở cửa ra, thế rồi đợi cả ngày cũng không thấy cái gì khác lạ cả.

Được một lúc bớt căng thẳng tôi tiến lại mở cửa ra vào. Nhưng chẳng thấy bóng dáng nào cả, chỉ thấy hành lang dài hun hút. Cũng có lẽ do ai đó chưa đóng cửa sổ, gió thổi qua nên mới có âm thanh ấy mà thôi.

Tôi đi nhanh về phòng, đóng cửa lại. Mới phát hiện trong phòng có thêm một cô gái. Một cô gái lạ ngồi trên giường của tôi. Cô tết tóc đuôi sam, mặc đồng phục học sinh, đôi mắt đen long lanh, sắc mặt trắng.

“Cô là ai? Sao lại vào phòng tôi?” Tôi không dám lớn tiếng, vì cảm nhận được cô ta có liên quan đến những chuyện đã xảy ra. Suy nghĩ ấy tôi chỉ giữ trong bụng.

“Sao mới có bốn năm mà không nhận ra tôi à?” Cô gái nhìn tôi bật cười lớn tiếng, làn da trắng dưới ánh đèn hiện lên như một tờ giấy.

Nghe cô nói vậy tôi cũng chẳng nghĩ ra được là đã có chuyện gì xảy ra cả.

“Tôi không quen biết cô!” Tôi không biết mình gặp phải oan nghiệt gì mà mọi chuyện đều đổ lên đầu tôi. Mong rằng cô gái này có thể tin tôi. Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Tôi chưa bao giờ làm việc gì trái đạo đức cả.

“Tôi và anh không phải quen biết nhưng anh đã từng thấy chết mà không cứu”, cô gái từ điệu bộ buồn vô hạn chuyển sang tư thế phẫn nộ. Chậm chậm tiến về phía tôi, hai răng cô nghiến kèn kẹt, quần áo học sinh dần biến thành màu máu, rất nhanh áo cô ta ướt sũng, máu bắt đầu nhỏ giọt xuống sàn.

Tôi lắp ba lắp bắp “Cô... cô có ý gì?”

“Người nhìn thấy chết mà không cứu! Nhà ngươi là đồ giết người! Người nhìn đi, họ đều là người chết dưới tay ngươi, bây giờ chúng ta đến chăm sóc người đây! Ha ha ha”.

Tôi không dám nhìn vào cô ta, tấm rèm cửa tự động được kéo sang hai bên. Nhìn lên bức tường đối diện cửa sổ loang lổ toàn la bóng ma bay đi bay lại.

Gió cứ mạnh hơn rít lên từng hồi thổi vào những cái bóng ấy lập lờ mập mờ như trong sương khói, làm chúng chao đảo như những chiếc đèn lồng. Mồm miệng chúng dài thổng thụt, hai tay thì không ngừng cào cửa “xoẹt... xoẹt...” nghe rất ghê tai. Chúng giơ tay về phía tôi.

“Mau lại đây... Mau đến đây...”

Chúng càng ngày càng dùng lực mạnh hơn, như thể chúng muốn cào nát cái cửa kính ấy. Gương mặt của chúng càng ngày càng nhăn nhó rách nát đáng sợ.

“Rút cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này?”

“Bốn năm trước khi mà anh và Vân Thọ chưa tốt nghiệp, vào một ngày hai người đi qua cái công viên đó có nghe thấy gì không?” Cô ta bắt đầu dẫn dắt tôi vào câu chuyện.

“Bốn năm trước!”, gặng hết sức để nhớ lại nhưng tôi không nhớ ra gì cả.

Những cái bóng càng ngày càng dữ tợn như quát thét tôi.

“Nhanh lên đi! Mau đi theo chúng tôi”.

“Hừ, nhà ngươi cũng là đồ hay quên, cùng một giuộc hết”, cô ta nói xong đúng dậy làm máu chảy ròng ròng xuống sàn.

Chớp mắt cái cô ta đứng trước mặt tôi. Tóc đen dài nhưng chỉ dính lại trên đầu vài túm, mặt mũi thì biến dạng. Một cánh tay vươn lên trắng bợt.

“Đợi đã!”, tôi không biết mình đã nói gì và định làm gì. Nhưng cô gái đó không phản ứng gì lại.

“Chúng ta đến đây! Ha ha!”Mắt tôi tối sầm lại.

Quá sợ hãi, tôi chạy ra ngoài phòng lớn như phát điên ngoài đó.

Sáng sớm, tôi bị nhân viên khách sạn gọi5day65.

Toàn thân đau nhức, cảm giác vô cùng khó chịu, đêm qua cơ bản là tôi chẳng ngủ được tí nào, hình ảnh về cô gái đó ám ảnh tôi cả ngày lẫn đêm. Tôi không biết tiếp theo sẽ phải làm gì nữa. Dù có trốn đi đâu rồi họ cũng tìm được ra thôi.

Điện thoại kêu, anh họ tôi gọi nói cháu tôi đang nghỉ hè nó muốn đến chỗ tôi chơi. Tôi như quá bất mãn, đã vậy thì chẳng sợ gì nữa. Chào đón tất cả.

Về đến nhà, cháu tôi đã đứng trước cửa. Lâu lắm rồi không gặp, nó lớn nhanh quá. Nhìn thẳng bé, tôi cười từ xa. Thằng bé này rất hiếu động, thông minh đặc biệt được tôi quý mến.

“Đợi lâu rồi chứ gì? Chú có chút việc giờ mới về”. May mà nhà thằng bé cũng gần đây không bố nó đã không cho nó đi một mình sang đây.

“Cháu cũng mới đến!”

“Béo lên đấy, bố mẹ cho cháu ăn gì mà tốt thế?” Ôm thằng bé tôi thấy nó béo lên khá nhiều.

“Cháu muốn ăn món sữa dê rán của chú đấy”. Nó vừa nói xong đã thơm vào má tôi một cái.

“Ừ, cháu vào nhà đi, đợi một lúc chú sẽ làm cho nhé!” Cũng đã cuối thu rồi thời tiết cũng lạnh rồi, tôi để thằng bé vào trước, sợ nó ở ngoài lúc nữa sẽ không chịu nổi.

Tôi đi vào bếp tay dao tay thớt làm cơm, tự nhiên lóe lên một ý nghĩ loáng thoáng về chuyện bốn năm trước. Tôi và Vân Thọ tình cờ qua đây trong giờ đi thực tế môn sinh vật.

“Cứu tôi với!” Tiếng kêu của một cô gái từ trong công viên vọng ra.

“Tiếng gì đấy? Mau qua xem sao.”

Vth thấy một đoạn ông nước “Đợi đã”.

“Một đoạn ống nước có thể làm gì được anh?” Tôi vẫn công theo giá vẽ đi trước, chỉ quay người lại nhìn anh ta một cái.

“Xi!” Vân Thọ lúc này đuổi kịp tôi.

“Sao thế?” Chúng tôi đi đến chỗ rẽ, nhìn thấy một trai một gái...

“Tôi không biết, bên trong hình như...”

Một người đàn ông trung niên một tay cầm sấp báo, một tay chỉ về phía công viên, còn do dự chưa nói.

“Thả tôi ra, cứu tôi với!”

“Mau cứu người!”, nghe rõ tiếng kêu tôi định phá cửa vào.

Vân Thọ giữ tay tôi lại “Từ từ xem thế nào đã!”

Một người phụ nữ khác đang run lên bần bật, que đan và len trong tay bà lấn lông lốc. Bà nhìn thấy tất cả. Bà không dám kêu cứu vì chính người anh em của bà đang đe dọa cô gái đó.

“Mẹ kiếp, mày còn la lên tao giết chết mày ngay lập tức”. Cô gái như bị nhét giẻ vào mồm không còn kêu nổi nữa”.

“Không có gì cả, mau đi thôi”. Người đàn ông trung niên cũng sợ đã làm rơi hết báo trong tay. Ông ta vợ vội tất cả rồi bỏ chạy mà vẫn tranh thủ nói với người xung quanh hãy tránh xa, nên về nhà đi.

“Tôi đến cứu”. Tôi quá tức khí. Đám người này quá vô lương tâm.

Người phụ nữ chặn ngay lại không cho tôi bước một bước nào cả. Không biết ở đâu người phụ nữ gọi ra một con chó. Bà ta quát nó xông thẳng vào tôi.

Vân Thọ “Chạy mau!”

Con chó chồm lên người xô tôi ngã xuống đất. Con chó chết giẫm này nặng thật nó đè tôi không nhúc nhích được gì.

“Chạy nhanh!” Vân Thọ quay lại đập con chó vài gậy.

“Cứu ai, tự cứu mình đi không biết có thoát nổi không đây này”, anh ta kéo tay tôi chạy ra ngoài.

“Cứu tôi với”, tiếng kêu bị bỏ lại sau lưng.

“Cạch”, tiếng mở cửa kéo tôi tỉnh trở lại với hiện thực. Một nam một nữ ấy là thím Vương và anh Ba.

“Chú mua cái máy ảnh này bao giờ đấy?” Thăng bé tay cầm máy ảnh đi nhanh về phía tôi.

“Xoảng”, tôi không cầm chắc cái nắp vung rơi xuống đất kêu inh ỏi.

Thăng bé hí hoáy mãi vẫn chưa xem được hình “Chú chỉnh cho cháu với cháu không chỉnh được gì cả”.

Ánh sáng mặt trời soi lên cái máy ảnh lấp lánh. Tôi đã vứt nó đi rồi, sao vẫn còn nằm gọn trong tay thăng bé.

Không biết sao cái máy ảnh tự bật lại. Nó hướng ống kính vào tôi.

Tôi chết lặng người...

Chuyện kể đến đây Thẩm Thiên dừng. Mọi người đang bị cuốn hút, đưa mắt nhìn anh tò mò. Cô gái ấy chết oan, vẫn hận cái thế giới này mà chưa đầu thai. Cô ta nghĩ rằng thấy chết như vậy mà không cứu tức là đồng mưu. Đáng nhẽ thấy chuyện bất bình phải ra tay giúp đỡ mới đúng.

Câu chuyện đêm nay đã hết. Ai về nhà đấy. Thẩm Thiên về phòng thấy căn phòng như đóng băng. Gió lùa vào lạnh quá. Tôi nhớ là ra khỏi nhà mình đã đóng cửa rồi cơ mà, vừa nghĩ vừa tiến đến đóng cửa lại.

Đóng cửa rồi mà Thẩm Thiên vẫn thấy gió thổi. Một linh cảm trong phòng như có ai đó ẩn trốn đâu đấy. Tắt đèn đi ngủ anh ta nghĩ đúng là giữa đêm hôm không nên kể chuyện ma làm gì.

Thẩm Thiên nằm gọn trong cái ổ của mình mãi mà không ngủ được. Dậy bật đèn, có ánh sáng anh dừng cảm thấy bớt căng thẳng hơn. Trời lạnh, có lẽ phải đổi cái chăn dày hơn rồi. Mở tủ, một cái xác người.

“Người đâu! Mau đến đây!”

Hàng xóm chạy sang, không biết có chuyện gì.

“Có người... trong tủ...”

Mọi người an ủi anh “Cậu nhìn nhầm rồi. Hoa mắt nên tự mình dọa mình thôi”.

Thấy mọi người không ai tin mình, Thẩm Thiên bảo họ vào mà xem. Cứ vào mở ra sẽ biết hiện trường.

Mọi người còn cười không ngớt. Vừa mới kể chuyện ma xong bị ma dọa trông không còn ra cái bộ dạng gì nữa cả.

Đèn cầu thang hồng rồi, có mấy người tay cầm đèn pin quăng quăng soi vào mọi ngõ ngách. Thẩm Thiên sang phòng Thượng Gia Bằng, sống chết gì cũng không đi đâu.

Họ đến trước cái tủ, phát hiện cánh cửa không đóng lòi ra một mảnh vải đen. Cái tủ cao thế này có thể nhét được cả mấy cái xác ý chứ.

Mọi người cứ nhìn chằm chằm cái tủ rồi lại nhìn tôi mà chưa ai dám lại gần hơn. Cuối cùng cũng có người to gan mở một cách từ từ. Anh ta nhìn ngay thấy mặt của cái xác chết. Định sập cửa vào nhưng đúng lúc quá mạnh làm cái xác đổ ầm ra ngoài.

Cái xác cứ cứng đờ như vậy nằm trên đất.

“Mau báo cảnh sát!”

Không dám động vào cái xác, họ nghiêng người nhìn mới phát hiện cái xác đó là Vương Thổ. Vừa cúp máy, hai đồng chí cảnh sát đã đến. Họ điều tra tình hình, lấy khẩu cung chúng tôi. Trong lúc khám xét hiện trường các đồng chí công an cũng thấy nơi đây kì quái. Đèn thì nhấp nhá nhấp nháy, liên tục có bóng người bay qua bay lại. Nhưng nhìn thấy điệu bộ bình tĩnh của họ chúng tôi cũng đỡ hoảng hốt. Cảnh sát thấy vô cùng khó hiểu khi trong phòng không hề để lại dấu vết vân tay, dấu giày, tóc hay đầu mẩu thuốc lá của Vương Thổ. Không có lời giải thích nào hợp lý, vụ án đi vào ngõ cụt.

3. Chương 3: Đêm Thứ Ba : Người Bạn Chat Giấu Mặt

Cái chết của Vương Thổ ám ảnh bầu không khí của cả Hội kể chuyện ma. Cái chết lúc nào như cũng treo lơ lửng trên đầu chúng tôi. Chẳng ai biết anh ta vì sao mà chết, mà làm sao lại nhất nhất là trong cái tử đó.

Thẩm Thiên vô cùng sợ hãi, lo lắng rằng kể xong chuyện ma anh ta sẽ là người bị giết. Mà không biết được sẽ chết theo kiểu như thế nào?

Trong thâm tâm mọi người đều đặt dấu chấm hỏi “Hội kể chuyện mà” có nên tiếp tục hoạt động nữa hay không? Yên lặng một lúc có người nói “Đây chỉ là một trò chơi, sao có thể mất mạng được? Nhất là mọi người cũng chưa từng nhìn thấy ma. Những câu chuyện ma bịa ra chỉ để dọa mọi người mà thôi. Nghe chuyện ma đầu sao cũng phải cảm nhận được chất ma. Còn trên thức tế có ma hay không chúng ta đều không biết”.

Có thể thanh niên thích khám phá tâm lý. Có thể cảnh sát tình cờ đến điều tra. Cũng có người muốn thể hiện phong cách riêng giữa đám đông. Nhưng vào cuối tuần sau mọi người vẫn tập trung đến đây.

“Thẩm Thiên sao không đến?”

Mấy hôm nay không thấy anh ta, có lẽ bị dọa sợ hết hồn hết vía rồi.

“Chúng ta đi xem sao!”

Khi mọi người đến phòng Thẩm Thiên lúc đó anh ta còn nằm trên giường chẳng nói câu nào cả.

Chúng tôi mỗi người một câu khuyên anh ta “Sự việc chẳng có gì cả, mà cảnh sát đang điều tra, rồi cũng nhanh có kết quả thôi”.

“Kể vài câu chuyện là để tập luyện bản lĩnh, để tránh những nỗi sợ hãi ý mà”.

Nhưng mọi người nói thế nào anh ta cũng không dậy, có đánh chết anh ta anh ta cũng không đi nữa. Không thay đổi được suy nghĩ của anh ta, mọi người đành đi đến phòng khác lại bắt đầu kể chuyện.

Tuần này Thượng Gia Bằng kể về một cô gái quen trên mạng.

Lúc đó là lúc tôi đang đi tìm việc, năm nào cũng có hàng nghìn sinh viên mới ra trường nên tìm việc rất khó. Đã tốt nghiệp cả mấy tháng rồi mà vẫn chưa tìm được việc phù hợp. Vừa mới tốt nghiệp đã thất nghiệp. Bạn gái cũng vì sự thật tàn khốc ấy mà chia tay với tôi. Đó thực sự là khoảng thời gian khó khăn nhất của tôi.

Không có hứng thú sống, trong lòng rất buồn chán.

Cũng may có lời khuyên của gia đình, kết hợp với tính kiem chi tiêu tôi vẫn kiên trì được.

Căn phòng này ở trên cùng của tòa nhà. Cả tòa nhà có chín tầng. Cũng may là có cầu thang máy chứ nếu không dọn nhà đến đây thì chắc chết vì mệt mỏi. Bận bịu cả một buổi chiều công việc cũng hòm hòm. Chúng tôi tranh thủ ra ngoài ăn cơm và thả thú tình hình xung quanh một chút.

Đạo quanh tòa nhà một vòng tôi thấy ở đây rất nhiều căn hộ nhìn bên ngoài vào như để trống vì ngoài cửa rất bụi, rất nhiều mạng nhện. Ấy thế mà bên trong vẫn có người ở.

Tôi nghi ngờ vừa đi vừa xem xét, bỗng một tiếng mèo thoảng qua. Tôi đứng sững lại, bên cạnh có một căn phòng cửa mở hờ. Tôi lấy làm tò mò hé nhìn vào trong thấy tối thui chẳng còn nhìn rõ được gì cả. Trên cả dãy hành lang tôi còn nhìn lên một vài căn phòng khác và đều thấy giống nhau, đều tối om.

Rất kì lạ, dù đã biết trước đây là tòa nhà cũ nhưng không đến nỗi một ngọn đèn cũng không có chút. Tôi quay đầu nhìn lại lần cuối thấy mấy người trong đêm tối nhìn ra với ý thăm dò. Tôi vút đầu thuốc trong tay, ấn thang máy đi xuống tầng dưới.

Vào trong phòng ngồi nghỉ một lúc tôi mở máy tính kiểm tra tốc độ đường truyền. Ngay từ đầu tôi nhìn vào chỗ này cũng vì ở đây bố trí mạng rất tốt, cộng với tiền thuê phòng cũng rẻ. Ổn định cuộc sống thực tế xong tôi quay ra tập trung vào đời sống trên mạng - đời sống tưởng tượng. Tôi có thể dùng sức mạnh của con chữ làm các trò ảo thuật. Chỉ vài giây sau là có thể làm bóng bầu không khí. Trong cái thế giới đó tôi thích làm một kẻ say có thể mắng người này, chửi người khác xong mà vẫn có kẻ chạy theo tán dương.

Nhưng ngoài thực tế...

Cửa bỗng nhiên mở, bà chủ nhà không biết từ đâu xông vào. Tôi đang chơi rất hưng phấn bị bà chủ nhà làm giết mình. Tuy đã kìm chế cơn tức giận nhưng tôi cũng tỏ thái độ cho bà chủ nhà thấy, sao có thể tùy ý vào phòng người khác như thế chứ. Đến cửa cũng không thêm gõ. Cho dù là chủ nhà cũng không thể ỉ thế bắt nạt người khác được.

Tôi nhìn bà ta một cái, không phải là đáp lễ mà coi như là kháng cự cũng được.

Bà ta đi vào, không cần quan tâm đến những điều ấy, nhìn trái nhìn phải.

“Tiểu Thượng! Chơi trò chơi à?”

Tôi không chút thiện trí “Vâng”.

“Cái thằng này mày không chịu ra đường chẳng chịu nói chuyện gì cả. Trông mày yếu ớt quá. Sau này phải thường xuyên tìm bà nói chuyện”.

“Cháu biết rồi”.

Bà ta đứng cạnh tôi xem một lúc.

“Tiểu Thượng à, có việc này cháu cần phải nhớ. Tốt nhất là không nên đi cầu thang máy”. Gương mặt bà lúc này đầy hận thù.

“Vì sao?”, chắc cũng vì ba ta lo cho tôi. Tôi thật là..., vừa rồi vẫn còn căm ghét bà ta nữa chứ. Coi bà ta có vẻ như muốn văng ra vài câu chửi thề nhưng rồi lại im bặt. Thay vào đó là vài câu đại loại kiểu cầu khẩn.

Tôi nhìn theo cái bóng đi xuống cầu thang của bà, cũng có lẽ tại bà ấy đã có tuổi rồi nên không quen cảm giác đi cầu thang máy chẳng.

“Ti! Ti! Ti!” tiếng báo QQ. Tôi chẳng hơi đâu đi nghĩ thêm về chuyện của bà lão ấy nữa. Toàn thân tôi lại tập trung vào sự nghiệp chat.

Một cô nàng “Cậu chuyển nhà mà không nói cho tôi biết?”

“Ô! Sao bạn biết tôi chuyển nhà?”. Tôi nhiều khi nghi ngờ rằng cái nick lạ này ắt hẳn phải của một người quen nào đó bên cạnh tôi. Nhưng quả thật lần này tôi dọn nhà đến đây tôi chưa hề nói cho ai biết cả. Vậy là ai mà biết được chuyện này?

Cô nàng này quen tôi qua mạng từ hồi tôi sắp tốt nghiệp đại học. Cô ta tự giới thiệu là nhìn thấy nick của tôi lên mạng rồi add nick của tôi vào thể thôi. Nhưng cũng không quan trọng nữa vì hai chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, thế là được rồi. Nhưng điểm đặc biệt ở đây là cô nàng nắm rất rõ tình hình của tôi. Nói là rõ như lòng bàn tay cũng không có gì là quá đáng lắm. Vì tôi chưa giấu được cô ta chuyện gì cả. Tuy không phải tôi chưa kiểm tra IP của cô ta. Mà tôi đã từng kiểm tra nhưng không có gì cả. Chỉ có hai khả năng xảy ra, Khả năng đầu tiên có thể cô ta là một tay cao thủ thực sự bằng cách nào đó đã giấu đi các

thông tin cá nhân. Khả năng còn lại là đối tượng thực sự không tồn tại. Theo tôi chắc cô ta thuộc loại thứ nhất.

“Hừ... có gì qua mắt được đại tiêu thư ta đâu!”

“Bái phục, tiểu nhân vô cùng bái phục!”

“Coi lại nhà ngươi, đồ nịnh bợ. Nói nghe xem sao lại chuyển nhà?”

“Không phải cái gì cô cũng biết sao, cuối cùng cũng có điều không biết à?” Tôi thêm vào cuối dòng một cái mặt cười đắc ý.

“Thôi đi, không đùa nữa, nói nghiêm túc nào. Vì bạn gái sao?”

“Có lẽ, tôi không biết”, vốn dĩ tôi định nói “Ừ, đúng vậy”. Nhưng vô thức thể nào chính tôi cũng không hiểu có phải vì chuyện với bạn gái mà tôi chuyển nhà hay không nữa, cũng có lẽ là một nửa của lý do.

“À, mà sao bạn biết tôi dọn nhà, nói nghe coi, không phải lại là khả năng đặc biệt nào đó chứ?” Một lúc lâu cô ta chẳng trả lời gì cả. Rồi cô ta nói.

“Cậu cứ coi là như thế đi”.

“Bạn sao vậy, không vui à”, cũng đã vài lần nói đến chuyện này rồi và lần nào cô ta cũng vậy, rất nhạt nhẽo và chậm chạp. Tôi cố thay đổi không khí.

“Nói cho bạn nghe vừa rồi bà chủ nhà có nhắc mình không nên đi cầu thang máy đấy”. Lại một lúc lâu không thấy động tĩnh gì cả. QQ không còn sáng nữa.

Tôi nghĩ “Cô bé này chắc là lên mạng lén bị bố mẹ bắt quả tang rồi”.

Quen cô ta cũng sắp nửa năm rồi còn gì, chính sự thoát ẩn thoát hiện của cô ta làm tôi ấn tượng. Cũng đã có lúc tôi tưởng tượng cô ta không biết là một học sinh hoạt bát hay là một cô gái đoan trang hiền thực. Mọi tưởng tượng rồi sẽ có ngày có câu trả lời.

Thời gian ngày ngày qua đi, mỗi ngày ngoài đi tìm công việc thì tôi rất ít ra ngoài, đều ở nhà lên mạng. Cô gái đó sau hôm xuất hiện vẫn chưa thấy lên mạng lại. Cuộc sống bình thường tẻ nhạt, mà thế giới mạng thì muôn màu muôn sắc, thế nên cứ ba đến năm ngày tôi lại thức thông đêm một lần. Sáng ta ăn sáng xong là leo lên giường ngủ một mạch. Nhưng cũng vài lần gần đây cảm thấy người yếu đi nhiều.

Đêm hôm đó lại thức thông đêm, sáng sớm đã đi ra ngoài, trên đường chẳng có ai cả. Cũng không bắt gặp hai chị em hay đi qua đây như mọi khi. Hơi thất vọng một chút nên mua xong đồ ăn sáng tôi đi về nhà. Gặp hai ba người đi ngược chiều lại, họ đi rất nhanh, gần đến tôi họ đều lườm tôi một cái rồi tránh xa, thật làm tôi tức chết đi.

Lại nói đến lần đầu tôi gặp hai chị em đi bộ...

Hôm đó tôi thức cả hai am81, đi rất vội vàng vì thức cả đêm rồi bụng đói vô cùng. Tôi xông thẳng đến chỗ bán đồ ăn sáng nhưng chưa có hàng nào cả. Cổng lớn khu nhà này cũng chưa mở, xem ra còn sớm quá.

Tôi quay đầu về nhà, đèn đường vẫn sáng, quang cảnh quanh đây vẫn ảm đạm. Một cô gái từ trên cầu thang đi xuống. Cô ta cúi đầu nên không nhìn rõ mặt chỉ nghe thấy cô ta đang nói vọng lên cầu thang.

“Lương lương nhanh lên!”

Cô ta mặc một chiếc váy trắng, tóc dài, sắc mặt u sầu. Đi hết cầu thang mà không phát ra tí tiếng động nào cả. Cô ta đứng đấy không động đậy, đợi cậu em xuống.

Giờ này cửa lớn vẫn đóng, chị em cô ta chuẩn bị đi đâu?

Sau một lúc một cậu bé chạy từ cầu thang xuống, vẻ bên ngoài rất dễ thương chỉ một tội mặt mày nhăn nhó ra vẻ không vui. Cô chị kéo tay cậu bé, kéo lại quần áo chỉnh tề, vỗ vỗ vào vai cậu bé rồi hai chị em dắt nhau đi. Thấy vậy tôi nhắc hai chị em họ.

“Bây giờ không ra được đâu, cổng vẫn chưa mở!”

Giọng trẻ dễ thương “Cám ơn anh”. Cô chị thì chỉ nhìn tôi một cái rồi đi tiếp.

Cụt cả hứng, làm gì mà lạnh lùng thế. Xã hội bây giờ đúng là lắm kẻ kì lạ, người khó gần bây giờ không thiếu. Là người thông minh sẽ biết cách thể hiện bằng cử chỉ hành động mà không nhất thiết cái gì cũng phải nói. Không nên để bối cảnh xã hội ảnh hưởng đến tính cách, làm mất đi cái tôi riêng của mỗi người. Nói hay vậy thôi chứ một sự thật cay đắng là tôi cũng đã làm được đâu.

Có tiếng hát bài Dạ Hương của Châu Kiệt Luân...

Một cái áo trắng vạt qua, không còn thấy hai chị em họ đâu nữa. Có lẽ họ vừa rẽ vào nhà ai đó.

Tôi ngêu ngao theo lời bài hát. Trước đây tôi nhìn Châu Kiệt Luân đặc biệt ác cảm, thấy cậu này cố ý tỏ vẻ ta đây nhìn rất ngứa mắt. Nhưng đâu bắt cứ lúc nào cũng có thể nghe thấy nhạc của anh ta. Dần dần tôi cũng thấy nghe hay. Ca từ đẹp dễ của Phương Văn Sơn kết hợp với chất giọng hoài cổ của Châu Kiệt Luân nghe thì rất tuyệt, rất có hồn, rất hàm xúc. Cũng có lẽ ai đó nói đúng: thập kỉ này không có Châu Kiệt Luân thì xã hội thật là tẻ nhạt.

Ông lão ở phòng trực ban hỏi thăm “Dậy sớm thế?”. Tôi hay đến chỗ ông nhận thư nên quan hệ khá thân thiết. Người có tuổi rồi ngủ không nhiều dậy rất sớm.

“Vâng ạ! Cháu chơi cả đêm, nào đã ngủ đâu”.

Nghe tôi nói vậy ông ngọt nhạt.

“Cái thằng bé này, còn trẻ phải biết giữ sức khỏe, phải lo mà làm việc đi chứ”.

“Cháu biết rồi ạ”, tôi gật đầu lia lịa. Có vẻ không nên nói với người già về việc chơi trò chơi mới đúng.

“À, Kha Bằng này, cháu vừa làm gì trên đó thế? Từ xa thấy cháu một mình đứng đấy cả nửa ngày. Ông tưởng có việc gì, cháu không qua đây ông còn đang định đến đấy xem xảy ra chuyện gì đấy”.

“Ở đâu ạ?”. Tôi thấy có điều gì đó không bình thường. Ông lão và tôi đang nói đến cái chỗ chỉ cách chỗ tôi đang đứng có một đoạn. Tuy là chưa sáng hẳn nhưng cũng đủ để nhìn thấy mọi thứ chứ. Sao ông lão nhìn thấy tôi mà lại không nhìn thấy hai chị em họ?

“Ở cái cây đằng trước mặt đấy”.

Khó hiểu quá. Cô chị mặc cái áo màu trắng rất bắt mắt đấy chứ. Tôi tự nghĩ hay lúc đó cái cây che khuất tầm nhìn của ông lão. Cũng rất có thể mắt ông ta nhìn xa không rõ. Chào ông lão tôi đi vội về phòng, sợ mình gặp phải chuyện gì không lành.

Về đến phòng tôi chui ngay vào cái ổ ấm áp của mình. Tự thưởng ình một liều thuốc phi phèo nhả khói. Ở trên tầng cao có khác, yên tĩnh và cô quạnh quá.

Ở cái nơi xa lạ này tôi không có người thân. Có chuyện gì bất trắc xảy ra cũng không ai hỏi han, nghĩ đến vậy trong lòng thấy hơi tủi thân. Cũng lâu không có thời gian tĩnh tâm lại suy nghĩ, sống như những ngày vừa qua tự tôi cũng thấy mình hơi quá đà. Phí phạm thời gian như vậy cũng không biết an nói với mọi người thế nào.

Hít lấy hơi thuốc tôi nhớ lại những kỉ niệm ngày trước. Nhớ lại cảnh tôi đi học, nhớ lại khoảng thời gian bên cạnh cô ấy và cả cảnh tôi cùng bạn bè hồi đại học chung một ký túc. Tôi nhớ cả ánh mắt đầy hi vọng của bố mẹ mình. Tôi không chịu nổi nữa, dự ngay liều thuốc, thay quần áo đi ngủ cho rồi.

Tôi quyết tâm “Ngủ một giấc, mai đi tìm việc làm, không thể kéo dài thế này mãi được”.

Buồn ngủ díp cả mắt rồi, ngủ chưa sâu giấc, tôi nghe có tiếng người đi đi lại lại ngoài hành lang. Tôi làm ngơ nhưng cũng biết đó là bà chủ nhà chắc dẫn đo xem có nên gõ cửa phòng tôi hay không.

Do dự mãi, bà ta cũng gõ cửa. Nhất định bà ta lại định khuyên nhủ tôi nhanh nhanh đi tìm việc, không thể để tình trạng này diễn ra nữa. Gõ cửa chán chảng có ai ra mở, chắc bà nghĩ tôi không có nhà. Bà bỏ về rồi tôi thiu thiu ngủ.

Tôi ôn tập lại kiến thức, cũng sắp thi cao học rồi. Tranh thủ thời gian mới được. Tôi phải làm vô số đề toán - lý - hóa, học thuộc đủ các loại công thức, định luật. Tôi giành giật từng phút từng giây.

“Kẹt!”, cửa mở ra, là cậu em trai đã gặp hôm trước.

Cậu ta chạy lại gần hồn nhiên nói “Anh có thấy quyền truyện của em đâu không?”

Không buồn quay đầu lại “Em tìm kỹ trong ngăn kéo của em xem”.

“Anh, em nói cho anh biết một điều bí mật nhưng anh không được nói cho người khác biết đâu nhé”.

“Yên tâm anh không nói với ai cả”.

“Em vừa thi trượt, sợ bố mẹ biết, em đem vứt bài thi đi”.

“Vứt rồi bố mẹ đòi xem bài thi làm thế nào?”, cậu bé này đúng là không nghĩ đến hậu quả.

Cậu ta cũng cuống cả lên rồi “Anh trai tốt bụng, đến lúc đó anh nói dối hộ em một câu là do anh không cẩn thận đã làm mất bài thi của em rồi”.

Không biết bố mẹ cậu bé mắng chửi cậu bé từ lúc nào. Họ hùng hùng tát vào mặt cậu bé “Lần này thì mày được bao nhiêu điểm?”

Thằng bé cúi gầm mặt xuống “Con... con đỡ rồi... bài thi bị anh ý không cẩn thận làm mất rồi”.

“Đỡ rồi, bao nhiêu lâu rồi mày đã thi qua lần nào! Mày nhớ lần trước mày nói gì không, lần này mày vẫn còn dám trượt, tao đánh ày chết bây giờ. Mau lấy bài thi ra đây xem!”

Ánh mắt cầu xin của cậu bé nhìn tôi. Tôi cũng thấy thật bất lực. Trẻ con nên để ý chuyện học hành, không thể chỉ mê chơi điện tử, mê đọc truyện tranh. Nếu tôi dung túng cậu bé, cũng không biết về sau có gây ảnh hưởng gì lớn cho cậu ta không. Thế nên tôi đứng đấy không nói gì.

Ông bố rất tức giận “Mày đã dám nói dối, hôm nay nếu mày không đưa cái bài thi ra đây, xem tao có giết mày không, thầy giáo của mày nói gần đây mày không chịu học hành, loại mày mà đỗ mới là lạ”. Ông ta cầm cây gậy gỗ tiến thẳng về phía thằng bé.

Tôi vội khuyên thằng bé “Cháu mau lấy bài thi ra đi, bố mẹ cháu trước sau gì cũng sẽ biết, rồi thầy giáo cũng sẽ gọi điện cho họ biết”.

Thằng bé bị dọa khóc toáng lên, lùi thủi đi ra ngoài. Trước khi ra đến ngoài, anh ta nhìn tôi như kêu oan, như thật vọng, rất buồn rầu.

“Cháu đi tìm chị”.

Đến nửa đêm rồi mà cậu ta chưa về. Tôi vội bỏ đi tìm. Tôi tìm kỹ khắp mọi góc ngách trong khu nhà. Mà không biết thằng bé chui vào đâu rồi ý chứ. Nếu biết trước nó phản ứng mạnh vậy tôi đã nói dối hộ nó vài câu.

Khắp hang cùng ngõ hẻm của quanh khu nhà này tôi đều tìm mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta đâu cả.

Tôi lo lắng ngẩng đầu lên, thấy trăng đêm nay tròn.

Hình như trên nóc nhà có một bóng đen, có người!

Muộn thế này còn ai ở trên đó nữa. Không lẽ là thằng bé? Tôi nhìn kỹ lại. Đúng là thằng bé. Đêm hôm cậu ta trèo lên đấy làm gì?

“Mau xuống đi, trên đấy nguy hiểm lắm!”

Cậu bé không nói câu nào cả, đi một mình trên nóc nhà.

“Hôm nay đều tại anh không tốt, em mau xuống đây chúng ta cùng gặp bố mẹ em nói lại chuyện bài thi”.

Cậu bé dừng lại nhìn tôi đầy căm hận “Các người bắt nạt ta, ta đi tìm chị gái!”

Thằng bé nhảy từ trên tầng xuống, rơi ngay trước mặt tôi. Toàn thân tôi vã mồ hôi hột.

Tôi bị tiếng hét động trời của cậu bé làm thức tỉnh. Thì ra tôi vừa gặp ác mộng.

Dương lịch ngày mùng 1 tháng 7 xuất hành, động thổ, kị cưới hỏi.

Tôi dậy từ sớm, vì hôm qua ngủ nhiều quá nên hôm nay mắt hơi sưng. Mua cái gì đó ăn sáng đã, cũng không biết là còn gặp hai chị em họ nữa không.

Vừa đứng trước cửa thang máy tôi nghe có tiếng trẻ con khóc bên cầu thang. Nhớ đến giấc mơ hai hôm trước tôi sợ hãi.

“Cậu bé sao thế?” - nó cứ ngồi trên đất mà khóc không ngớt. Tôi ngồi lại cạnh nó.

“Em không tìm thấy chị dâu”, gương mặt đầm nước mắt lem nhem.

“Thế em tên là gì nào?”

“Lương Lương!”, vừa nói xong nó khóc càng thảm thiết hơn.

Quanh đây còn có thêm tiếng khóc của em bé ở đâu đó. Nhưng nghe như có vẻ đến từ cả bốn hướng.

Bà chủ nhà chạy lại gần “Tiểu Thượng, cháu nói chuyện với ai đấy?”

“Lương Lương!” tôi chỉ tay vào thằng bé. Nhìn mặt nghi ngờ của bà tôi quay sang cậu bé thì đã không thấy đâu nữa rồi.

Tôi xuống cầu thang tiếp tục đi mua quà sáng. Mấy hôm nay tôi hay đi cầu thang vì nghe nói một ngày đi được mấy tầng cầu thang là có thể tiêu thụ được rất nhiều calo.

Ăn sáng xong tôi đi tìm việc ngay. Từ sáng đến chiều tôi chẳng tìm được việc gì cả. Về nhà việc đầu tiên là tôi mở máy. Trả lời tin nhắn của mấy người bạn rồi tôi để QQ đấy. Vào trang web Nhân Tài xem có việc gì không.

Mãi đến tối “Tít tít...”, cô bạn chat bữa trước xuất hiện.

“Gần đây thế nào? Lần trước đang online thì bị bố phát hiện không còn kịp chào tạm biệt”.

“Tôi vẫn vậy, còn bạn thì sao, có bị bố mắng không?” Nói xong là biết mình đã nói hớ.

“Bố cô nương mau nước mắt thế sao, hơi coi thường tôi đấy!” Kèm theo luôn một mặt người tức giận.

“Tôi đã nói sai rồi. Đúng rồi thế hôm nay lại lên mạng trộm đấy à?”

“Ừ, tôi lên một lúc thôi. Việc bà chủ nhà nói cậu thấy thế nào?”

“Việc gì như thế nào?” Tôi chưa nghĩ ra.

“Chuyện không nên đi thang máy ý”.

“Bây giờ thời buổi nào rồi mà còn cổ hủ thế! Thôi mau quên khỉ trương chuyện ấy đi”.

“Thế sao cậu tin tôi có khả năng đặc biệt?”

“Cậu bây giờ nhiều nhất thì chỉ là một tay giỏi vi tính. Nếu có thêm khả năng đặc biệt nữa cậu sẽ biến thành siêu nhân”.

Tôi cười vỡ bụng. Cô bé này rất hay làm ra vẻ một nhà chiêm tinh.

Chẳng nói gì nữa cô ta đã thoát ra rồi.

Một mình buồn chán tôi đứng dậy đi lại lưu thông khí huyết. Nhớ rằng đã nói với cô bé về chuyện cầu thang, tôi đi đến đó coi sao. Về bên ngoài vẫn thế, làm gì có gì lạ, nó nhẹ đỗ ở tầng 5, nó hoàn toàn bình thường đấy chứ. Vậy sao cả hai người họ đều nhắc nhở tôi?

Mới quay người chưa nhắc bước đi tôi nghe bên trong như có tiếng sột soạt. Bên trong có người hay không mà cứ đỗ mãi ở tầng 5.

Lần này tôi gõ gõ vào cửa cầu thang vì nghe tiếng “ti ti...” rất rõ ở bên trong cầu thang.

“Có ai trong đó không?”

“Có, tôi bị nhốt trong này! Cứu tôi với!”. Là một cô gái. Tôi vội ấn liên hồi vào cái công tắc máy nhưng không được. Cái thang máy cứ dờ ra đấy. Nguy rồi, nó hỏng rồi. Có người kẹt lại trong đó, không đủ ôxi rất dễ bị chết ngạt. Nhanh tay nhanh chân tôi gọi ngay cấp cứu.

Nhân viên thường trực đến ngay, chuẩn bị phá cửa thì họ mới ấn nhẹ một cái vào nút điều khiển cửa thang máy đã mở ra và bên trong không có ai cả.

Tôi không tin vào mắt mình nữa. Ra công ra sức thanh minh với các nhân viên.

Họ nhìn tôi chỉ cười rồi cũng nói “Tốt hơn hết lần sau đừng đi cầu thang máy nữa”.

Dương lịch mừng 2 tháng 7 nên lấy vợ, động thổ, kị xuất hành.

Hôm nay tôi cũng dậy sớm đi thang máy xuống tầng 10. “Tinh” một cái, nó dừng lại. Cửa mở, hai chị em họ đi vào. Cô chị vẫn vô cùng lạnh lùng tạo khoảng cách với tôi khác hẳn cậu em.

“Sao hôm qua em không nói gì đã chạy đi rồi?”

“Lương Lương không được nói chuyện với người lạ.”

Cậu ra rụt rè nhìn hết chị gái rồi nhìn sang tôi. Nghe vậy tôi cười gượng. Cô ta đã nói vậy tôi chỉ còn biết rút lui mà thôi.

“Anh ơi, anh đã nhìn thấy bằng điểm của em chưa?” Nó thì thảo với tôi vài câu rồi ngay lập tức lấy lại dũng khí.

Tôi trêu cậu bé “Chưa, hay lại bị Lương Lương vút đầu rồi”.

Giọng nói rất nghiêm khắc, tức giận “Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được nói chuyện với người lạ cơ mà”.

Thằng bé quá sợ cúi gầm mặt xuống. Nhìn Lương Lương thật đáng thương.

Ra khỏi cầu thang tôi đi về phía chợ lao động, cả một ngày hôm nay cũng chẳng khá hơn tí nào. Về đến nhà việc đầu tiên lại là mở máy tính. Cũng hi vọng lại gặp cô bạn chat kia. Đợi mãi cả tối không hề tấy cô ta lên mạng.

Buồn ngủ rồi, tắt máy lên giường, nhưng nghe loáng thoáng có tiếng khóc.

Tôi không ngủ được nữa, máu thám hiểm lại nổi lên, tôi mở cửa ra xem. Lương Lương ngồi ở cầu thang khóc lóc nhìn thấy mà xót xa. Lẫn trong tiếng khóc của Lương Lương còn có cả tiếng khóc của trẻ sơ sinh. Thằng bé vừa nín, tiếng trẻ sơ sinh cũng im bặt.

“Lương Lương, sao em chưa về nhà?” Tôi ngồi lại, đuổi muỗi xung quanh cho thằng bé.

“Anh ơi, anh có nhìn bằng thành tích học tập của em không?”

Tôi cau mày, có mỗi tờ bằng điểm mất rồi thì thôi, bố mẹ cậu bé không nhất thiết phải hành hạ thằng bé đến vậy. Đêm tối thế này còn bắt con đi tìm. Quá đáng quá. Tôi nhẹ nhàng.

“Em để nó ở đâu, từ từ nghĩ, em có kẹp trong sách, trong vở nào đó không?”

“Em không nhớ nổi, anh thật sự là không nhìn thấy à?”

“Anh chưa từng nhìn thấy thật!”

“Không tìm thấy rồi, chị cũng sẽ không cần em nữa”, cậu bé càng khóc lớn.

“Sao mà chị không cần em được! Lương Lương ngoan. Không khóc nữa nào, nói cho anh nghe với!” Tôi lau khô nước mắt cho thằng bé.

“Chị không cho em nói chuyện với người lạ, nên bỏ lại em ở đây”, vừa nói cậu bé vừa nấc lên nấc xuống.

“Thế nhà của em ở đâu anh đưa em về nhà nhé!”

“Tinh...”, cửa thang máy mở ra. Một cái bóng người bị đèn đường soi vào dài ngoằng ra. Nó di động đến chỗ tôi, phải nói thế bởi tôi không thấy hai chân của nó cử động gì cả cứ thẳng dờ ra. Tim tôi đập loạn

xì cả lên vì cái bóng lao đến rất nhanh. Sợ hãi nhắm mắt lại, mở ra đã không thấy nó đâu nữa rồi. Và cả Lương Lương nữa cũng không thấy đâu.

Bà chủ nhà nhẹ tay mở cửa nhìn mọi vật vẫn bình yên lại nhẹ tay đóng cửa.

Tìm không thấy cậu bé, tôi chuẩn bị đi về. Gặp ngay cô chị đứng ngay sau lưng.

Tôi tức giận “Sao lại có người như cô được nhỉ? Cô làm tôi hết hồn hết vía rồi đấy!”

“Anh nhìn thấy em tôi không?” Nghe giọng cô ta cứ gai gai không thoải mái chút nào.

“Vừa rồi vẫn còn ở đây, chắc là cậu ta không biết cô đến nên chạy đi mất rồi”.

Cô ta chỉ cần biết thế bỏ đi luôn.

Hai chị em nhà này cũng lắm điều khác người. Tôi hiểu kì nên vẫn nhìn theo. Cậu bé bị chị phát hiện.

“Lương Lương, em đứng lại cho chị!”, cô ta tóm ngay lấy tay thằng bé.

Hai cái bóng ấy đi xa dần về đầy cam chịu.

Tôi cũng ra về, dọc hành lang cứ thấy mọi người thò đầu ra nghe ngóng sự tình nhìn thật tức cười.

Tự nhiên tôi nhớ lại tôi cũng đã từng mơ thấy một cậu bé tìm bài thi khắp nơi. Còn vì sao tìm thì tôi không rõ lý do. Thật là cuộc sống và những giấc mơ nhiều khi có sự trùng lặp kì lạ. Hai chị em họ trông như vậy thôi chứ chắc không phải là cái gì đó ma quái cả.

Hôm nay quá muộn rồi, thôi để hôm khác lên mạng vậy, giờ đi ngủ đi.

Dương lịch mừng 5 tháng 7 nên xuất hành, động thổ, kị cưới hỏi.

Hôm nay là thứ bảy chợ việc làm không mở cửa. Cơ hội kiếm hoi tôi ngủ cho thỏa mắt. Dậy mở máy tính rồi ra rửa mặt.

“Ti...ti...” tôi chạy vào xem, là cô bạn chat ấy.

“Cậu có đấy không?”. Tin nhắn đã nhắn được 5 phút. Đang định trả lời thì.

“Sao bây giờ mới lên mạng? Ngủ nướng chứ gì? Mặt trời lên đến ngọn tre rồi”.

“Lần này thì bạn nói sai rồi, tôi dậy rất sớm. Trời chưa sáng đã dậy rồi”. Tôi nói câu đó mà mặt vẫn lạn te không xấu hổ.

“Thật không?”

Tôi nhanh chóng tìm ngay một chủ đề nói chuyện khác. “Sao hôm nay rảnh thế, không có ai ở nhà à?”

“Hôm nay cũng rồi”.

“Hay quá, cùng trong một thành phố gặp được người cũng nhân nhả như mình, hay chúng ta gặp mặt nhau đi”. Tôi thấy mình nói vậy chắc là sẽ không được.

Quả nhiên nick cô ta thaot1 ra ngoài tối thui. Nói chuyện cứ nói chuyện, cần gì phải gặp mặt. Trên mạng đầy người đẹp.

Cô ta lại hiện lên “Cậu chắc là muốn gặp tôi chứ, tôi xấu lắm!”

“Nếu không tiện thì để khi khác vậy”.

Lần này cô ta thoát ra ngoài thật.

Tôi thở dài một cái, đi ra đánh răng tiếp. Minh cũng sắp hai lăm tuổi rồi còn nôn nóng quá.

“Ti...ti...”

Tôi không qua xem là ai nữa mà pha xong cốc coffee mới ngồi vào máy.

“Cậu thật sự không muốn gặp mình sao?”

“Tùy vào bạn thôi, vì mình đâu có sợ gặp bạn đâu”.

Cô gái “Thế để tôi nghĩ xem đi gặp bạn với phong cách nào bây giờ?”

“Được rồi, tôi sẽ đến với một bộ mặt biến dạng vậy”, tôi gửi cho cô ta một tấm ảnh quỷ. Ít ra thì cô ấy cũng không thể xấu hơn mà được.

“Vậy chúng ta chọn địa điểm, thời gian đi”.

“Thật không, tốt quá!”

Một tin vui vẻ, mới đầu cũng chỉ định nói chơi vậy thôi nhưng ai ngờ cô ta đồng ý gặp tôi thật. Tôi đang vô cùng hưng phấn.

“7 tháng 7, buổi sáng, 8h, chúng ta gặp nhau ở công viên Long Đình nhé, thì xem ai đến trước.”

7 tháng 7? Tôi tính qua một cái thì là ngày hôm sau. Công viên Long Đình cách đây không xa. Chắc cô ta cũng ở quanh đây. Tôi đặc biệt gửi lại cho cô ta một bức thư nhắc nhở. Rồi ngắm vuốt một tí trước gương.

Cô ta gửi lại “Bạn chắc là đang làm đẹp đúng không?”

Không còn gì để nói, đến điều này còn bị cô ta bắt thóp. Tôi thấy mình quả là đáng thương. Càng ngày càng muốn gặp cô ta quá.

“Bây giờ bạn đã tin là khu nhà tôi đang ở có điều kỳ lạ chưa?”

“Kỳ lạ thôi chứ có gì đáng hay không đáng tin đâu?”

“Cậu nói xem có gì kỳ lạ nào?”

Tôi kể câu chuyện về hai chị em suốt ngày đi tìm bằng chứng...

“Cậu thấy kỳ quái à?”

“Tất nhiên rồi, mà cả khu này ai cũng có vẻ sợ tôi. May ra chỉ có bà chủ nhà là đối xử với tôi như người bình thường”.

“Ừ! Đúng là kỳ lạ thật. Nhưng cậu đã từng nghĩ là vì sao chưa?”

Tôi nói ra quan điểm của mình “Có lẽ người dân ở đây sống khép kín quen rồi”.

“Thì ra là vậy!”

“Đặc biệt còn có những người tôi chưa từng thấy họ nói chuyện với người xung quanh bao giờ. Hay như hai chị em đó như thể là trẻ vô gia cư ý”.

Dương lịch, ngày 7 tháng 7, kị xuất hành, kị cưới hỏi, kị động thổ.

Hôm nay là thứ hai, tôi qua toilet ngủ hơi muộn, khi tỉnh dậy đã 8h rồi. Tôi cuống cuống rửa mặt thay quần áo đi ra ngoài. Dù hôm nay chợ việc làm có hội nghị tuyển dụng lao động nhưng tôi lại có một cuộc hẹn quan trọng hơn.

Muộn rồi, tôi đi thang máy cho nhanh.

Chưa đặt chân vào trong thang máy tôi lại nghe như có tiếng trẻ em khóc. Cũng thấy hơi sợ vì lời căn dặn của bà chủ nhà cứ vang lên. Tôi cẩn thận nhìn kỹ xung quanh, chẳng thấy gì khả nghi cả. Vào thang máy tôi ấn nút điều khiển. Thang máy không đi xuống mà lại đi lên tầng thượng.

Tôi đang mãi nhìn tờ quảng cáo dán đầy thang máy. Cửa mở ra, ngẩng đầu lên tôi thấy một cô gái bước vào. Một gương mặt đẹp hoài cổ, tóc xoã, mặc một chiếc váy liền màu trắng. Về bên ngoài ngây thơ trong sáng như học sinh thể này mà tính cách cô ta hòa nhã một chút thì sẽ được rất nhiều người quý mến.

Cửa thang máy đóng lại, cô gái đứng nép vào một góc, đôi mắt nhìn xa xăm vô hồn. Ồ nhưng chân cô ta đi giày cao gót sao tôi không nghe thấy tiếng bước chân.

Không khí yên lặng quá, hay cứ nói chuyện với cô ta vậy.

“Hôm nay cô ra ngoài à?”

“Vâng!” cô gái không thèm quay lại nhìn tôi đến một cái.

Tôi không biết cô ta đối với tôi có tình lạnh nhạt như vậy hay là tính cách cô ấy là như thế.

Thang máy bắt đầu đi xuống, sao tôi hi vọng nó đi xuống thật nhanh để tôi ra khỏi cái chỗ tẻ nhạt này.

Cái thang máy chết giẫm này dở chứng rồi. Nó rung lên bần bật rồi đứng im. Cô gái đó ấn mấy lần vào nút điều khiển mà vô ích. Tôi nhìn đồng hồ, đã 8:10... Thời gian cứ thế trôi qua.

Cô gái càng ngày càng cuống quýt ấn nút điều khiển liên tiếp, sự ngoan cố của kẻ có sức lực.

“Không kịp thì xin nghỉ, thầy giáo sẽ đồng ý thôi mà!” Thấy cái điệu bộ vội vã của cô ta tôi nghĩ tới buổi hẹn của tôi, vậy là hỏng rồi. Trên công tắc có nút cấp cứu, đã ấn mấy lần mà có tác dụng gì đâu. Nó hỏng mất rồi. Tôi cầm điện thoại gọi cho nhân viên phục vụ nhưng trong cái thang máy cổ lỗ sĩ này chẳng có tí sóng nào cả. Đành đợi vậy.

“Hôm nay em thì tốt nghiệp” Vừa nói cô bé vừa khóc.

Ồ! Tôi cũng quên mất đấy, hôm nay 7 tháng 7 là ngày thi tốt nghiệp hàng năm. Hết thời học sinh rồi nên tôi không để ý đến chuyện thị cử này nữa. Giờ này không kịp rồi. 8h37 rồi.

Cô gái trông vội lên dùng hết sức đập tới tấp vào cửa trong khi hai tay ôm mặt khóc rưng rức. Tôi không thể nhìn thẳng mặt cô ta, chỉ nhìn cô ta qua bốn bức inox sáng loáng của thang máy, càng nhìn cô ta tôi càng bất an.

Tôi nghe thấy tiếng động ở thang máy bên cạnh vẫn hoạt động bình thường. Sau chúng tôi lại đen đủi thế này. Tôi cố nhẫn nại, và an ủi cô ta. Tất cả sự cố gắng cô ta đã chuẩn bị cho ngày hôm nay đều đã tan biến. Lần thi này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến cả đời cô ấy mất thôi.

“Em bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại nào!”

Thật ra nói vậy thôi chứ tôi cũng lo lắng lắm chứ. Tôi lo cô ta đi mất, sẽ không gặp lại được nữa.

“Mau mở cửa ra! Mở cửa ra! Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Đã 8:52 rồi.

Bỗng thang máy rung rung! Đèn công tắc ở tầng 10 sáng lên.

“Em xem này thang máy dùng được rồi!”

Tôi kéo sự chú ý của cô ta. Nhưng cô ta quỵ dưới đất, tinh thần hoàn toàn sụp đổ. Bây giờ muộn rồi, dùng được cũng làm gì đâu.

Đứng lặng yên bên cô ta tôi rất muốn vỗ về an ủi cô ta trong lúc này. Muốn lau nước mắt cho cô ta nhưng còn đắn đo một lúc lâu. Tôi vỗ vai cô gái mà thấy nó trống rỗng. Tôi thấy tay mình vỗ vào không khí.

Điều kinh ngạc này làm tôi chết sững. Đồng hồ báo tầng của thang máy hiện 10... 9... 8... 7... 6... tất cả các chi tiết ấy làm đầu tôi trắng toát. Tôi chẳng suy nghĩ được gì nữa cả. Thang máy sắp xuống rồi. Tôi tuyệt vọng ngắt lịm đi...

Thang máy vẫn đi tiếp xuống - 1, - 2, - 3. Cũng chẳng biết sau bao lâu thì không còn đứng vững nữa phải dựa vào tay vịn thang máy. Cô gái thì đã lả đi vì mệt tót tai xõa rượi, quần áo thì quá xộc xệch rồi. Tôi hoảng hốt “- 5”, phải chăng tôi nhìn nhầm.

Không nhầm “- 5” thật.

Ở đâu ra cái tầng “- 5” này. Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi nghe nói ở đây có tầng hầm cả.

Vịn vào tường, từ từ đứng dậy lấy lại bình tĩnh rồi tôi càng cảm thấy cô gái đó có cái gì đó không bình thường. Không dám nghĩ nhiều vào lúc này sẽ vô cùng hoảng loạn.

Có lẽ đây đúng là một con ma nữ. Không biết là đúng hay sai nhưng tôi cảm giác với nó sẽ tốt hơn. Tránh không làm kinh động đến nó, tôi phải ngồi bất động khá lâu làm tay chân tê cứng cả rồi. Khó khăn lắm mới ấn được vào nút số 1 nhưng nó không sáng. Ấn đi ấn lại mãi không được nó làm tôi mất hết hi vọng.

Nhìn con ma nữ ấy, tôi sợ bất chợt nó nhìn quay lại sẽ phát hiện ra mắt. Thật đáng ghét, sớm không hồng, muộn không hồng lại hồng đúng vào lúc này.

Con ma nữ này vẫn im bất, lợi dụng vậy tôi lần mò ấn tiếp vào nút “open”.

Đúng là họa vô đơn chí, cánh cửa mở ra thật, ma nữ đứng phất dậy. Tôi không dám cửa quậy, Ma nữ phi ra ngoài hệt bước ngã sông soài một cái.

Tôi nhìn xung quanh chẳng có gì cả, trống trơn. Có khí nóng bốc lên, tôi nhìn xuống thấy một cái bếp sưởi lửa rất đỏ. Nó cũng là nguồn sáng duy nhất của căn phòng này. Bước chậm đến chỗ cửa mở tôi như bị mất hồn. Bếp sưởi làm không khí bớt cái giá lạnh rùng rợn đi rất nhiều.

“Tiểu Thượng! Tỉnh lại đi!”, mở mắt tôi thấy thật nhiều người xung quanh nhìn tôi.

...

“Con, con sao thế?” Bà chủ nhà lay lay tôi dậy vẻ mặt lo lắng. Bà thương tôi một thân một mình xa nhà làm thêm đủ thứ, nên chăm sóc tôi từ miếng ăn đến giấc ngủ.

“Sao tất cả mọi người lại ở hết đây thế này?” Xung quanh tôi mọi người vây kín bưng. Chưa cửa được người mà tôi đã thấy toàn thân đau nhức.

“Cháu làm gì mà lại ngất trong cầu thang máy? Nếu vừa rồi cháu mà không tỉnh là mọi người đã gọi xe cấp cứu rồi đấy!”

“Có nhìn thấy cô gái đứng với cháu trong cầu thang đâu không ạ?” Tôi nhớ ra mình vẫn chưa hề biết tên cô ấy.

“Cô gái? Chỉ có mình cháu mà thôi, đào đâu ra người nào nữa”. Bà vừa nói hai tay vừa chắp vào vái bốn phương tám hướng như đang cầu xin sự phù hộ của thần thánh, xua đuổi tà ma ra khỏi chốn này.

Tôi chỉ còn nhớ được những gì trước lúc ngất mà thôi còn sau đó thì không biết gì cả.

Bà chủ nhà lẩm nhẩm vài câu.

“Đã nói với cháu là không được đi cầu thang đó mà cháu không nghe!”

“Bây giờ mấy giờ rồi hả bà?” Tôi nhớ ra mình còn cuộc hẹn trên vôi vàng tìm ngay đồng hồ.

“Không phải xem đâu, 9 giờ rồi”.

“Không được, cháu còn có hẹn”. Chẳng chịu nghe lời khuyên mọi người tôi nhất định đi và đứng đợi ở đó rất lâu. Chỉ với lý do muốn gặp cô bé có khả năng kỳ lạ kia xem cô ta có biết cái gì đang diễn ra quanh tôi hay không. Nhưng tôi không đợi được người cần đợi.

Một tháng sau, Âm lịch ngày 7 tháng 8, nên xuất hành, nên động thổ, nên cưới hỏi.

Giờ tôi cũng đã có việc làm tại một hãng điện tử lớn. Lương cơ bản và chế độ đãi ngộ cũng khá.

Hôm nay tôi đã dậy sớm, vậy mà sắp bị muộn rồi nhưng nhìn vào cái cầu thang máy không sao tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Từ việc xảy ra lần trước mấy ngày sau đó tôi ốm rất nặng làm bà chủ nhà phải trông nom trong bệnh viện vất vả suốt. Cũng may có bà ấy không bệnh tình của tôi cũng không thuyên giảm nhanh như thế. Sau này tôi mới nghi bà kể về chuyện của cô gái.

“Vài năm trước, lúc đó Tiểu Mai còn là cô bé học cấp ba có lực học rất khá. Khó khăn lắm cô mới chuẩn bị tốt cho kỳ thi tốt nghiệp. Có điều không may mắn là hôm đó cô bé ra khỏi nhà từ rất sớm nhưng đi trên thang máy được nửa chừng thì thang máy hỏng đứng im một chỗ. Thợ sửa chữa thì mãi trưa mới đến. Sửa xong thang máy mọi người mới biết cô bé đã chết trong thang máy”. Bà lão kể xong, thở dài một tiếng khoe mắt hoeo đỏ.

Giờ tôi mới biết tên cô bé “Tiểu Mai chết thế nào ạ?”

“Có người nói là Mai chết vì ngạt thở. Có người nói là cô bé chết vì không đi thi được, cùng quần mà tự tử. Nhưng chỉ có mình cô bé ở trong đây làm sao mà ai biết là có chuyện gì đã diễn ra?”

“Sau này thì sao?”

“Sau này ngày mùng 7 tháng 7 hàng năm vô duyên vô cớ cái thang máy đều hỏng. Mà người khác thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy bóng của Mai quanh quần thang máy. Không chỉ vậy mà có người còn nghe thấy tiếng cô bé la hét trong cầu thang. Chính vì vậy mà đã qua nhiều năm rồi dân ở đây vẫn không dám đi thang máy là vậy. Có những người còn thấy cô bé dắt em trai đi trên cầu thang. Nhưng mọi người đều nói cũng may là cô ta chưa bao giờ hại người.”

“Lương Lương và cô bé ấy là hai chị em ruột?”

“Không biết nhà cô bé làm gì mà phúc mỏng thế có hai người con chết cả hai”.

“Nói vậy là...”

”Lương Lương ham thích vui chơi từ bé. Khi chị gái còn sống còn có người nhắc nhở giáo dục cậu ta. Nhưng thành tích học tập mãi cũng không khá lên được. Sau khi chị gái qua đời cậu bé học hành càng sa sút. Ngày nào cũng bị bố mẹ mắng. Bị đánh đập nhiều cậu bé trở nên hoảng loạn. Lương Lương nghĩ tìm đến chị gái để tâm sự nên cậu bé đã nhảy từ trên cầu thang xuống.

“Thì ra là vậy! Vì thế mà mọi người hay nhìn thấy hai chị em họ đi với nhau đúng không ạ?”

“Ồ!”

“Như thế thì tòa nhà này biến thành nhà ma rồi còn gì ạ. Thế mà mọi người vẫn còn dám ở đây?”

“Nhà ma?” Bà chủ nhà có vẻ không quen dùng từ đó. Nhắc lại câu nói với vẻ không vừa lòng.

“Chị em họ đã chết đâu có gì mà không dám ở”.

“Chưa chết? Thế cháu gặp hai người đó là cái gì? Sao có thể như vậy được”.

“Đúng vậy, tất cả mọi người ở đây đều vậy. Cả tòa nhà này mọi người đều chưa ai chết cả”. Giọng bà lão nhẹ trầm lại.

“Cái gì?”

“À, còn một việc bác cần phải nói với cháu. Nếu cháu muốn đầu thai, cháu phải chọn cho được một con quỷ thay vào chỗ của cháu không thì sẽ không có cơ hội nữa đâu”.

Tôi hoàn toàn không hề hiểu bà ta đang nói gì.

Mê mê mang mang, cũng chẳng biết là được bao lâu rồi. Tôi chỉ còn nhớ mình đã gặp một cơn ác mộng. Trong cơn ác mộng ấy, bóng hình của cô bạn gái tôi xa dần mờ nhạt dần. Mơ thấy mình nhảy từ trên cao xuống.

...

Thượng Gia Bằng kết thúc câu chuyện, mọi người ai đầy đều há hốc mồm vì kết thúc quá bất ngờ.

Có người giọng lập cập hỏi “Thế là anh ta cũng chết rồi à?”

“Tất nhiên, thế cậu còn nghĩ thế nào nữa?”

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của mọi người. Kha Bằng đắc chí vô cùng. Nếu như mọi khi, mọi người sẽ biết anh ta chỉ là kể chuyện phiếm vậy htoi. Nhưng lần này khác, hôm nay là cuối tuần, và đã có một người mất tích rồi. Trong đêm tối mọi người ngồi im không một tiếng động như để xem xem thật sự có hay không có ma quanh đây.

“Keng”, một tiếng động nhỏ như có thứ gì vừa rơi xuống đất làm vài người giật cả mình.

“Tiếng gì thế?”

“Từ đâu đấy?”

Mọi người đang đoán già đoán non thì có tiếng “Không lẽ lại có người trong tủ sách rồi?”

Chỉ một câu nói mà tất cả chúng tôi đều sợ hãi bỏ chạy tán loạn vào phòng.

Thượng Gia Bằng thấy câu chuyện mình kể thành công rực rỡ và rất đắc ý khi mọi người náo loạn như chim mất tổ. Cậu ta thông thả đi về phòng.

Về đến phòng nhưng đèn trong phòng bị hỏng vừa sáng được một lúc đã tắt ngấm. Căn phòng tối thui. Gió to làm cánh cửa sổ đập liên hồi. Cảnh tượng có vẻ giống trong phim ma, cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Sống một mình trong phòng này anh ta chẳng sợ gì cả, chẳng sợ bóng tối, cũng chẳng sợ ma, chỉ ngán mỗi kẻ trộm.

Bật đèn phòng, đèn phòng tắt. Bật đèn đầu giường, đèn đầu giường tắt. Bật đèn nhà vệ sinh... đều thế hết. Lại thật đấy nhỉ, đèn hôm nay làm sao thế không biết nữa. Hay là điện áp không ổn. Anh ta đi quanh phòng một vòng tìm xem có thứ gì thấp sáng được không mà không thấy. may mà mắt cũng quá quen với bóng tối rồi.

Lạnh quá, ra đóng cửa sổ cái đã. Định quay lại rót cốc nước, vừa ngẩng đầu lên anh ta nhìn thấy cái máy ảnh nằm gọn trên ghế, nắp mở sẵn và phát ra thứ ánh sáng xanh mờ mờ, nếu không để ý cũng sẽ không nhìn thấy rõ. Anh ta lại gần đã thấy ống kính quay thẳng vào người.

“Sao lại thế này được, mình không hề bỏ máy ảnh ra ngoài mà càng không để máy ảnh ở chế độ tự động?”

“Lại có đứ đả quỷ quái nào định dọa mình đây mà, mình sợ gì ba cái trò vật vãnh này”.

Thu dọn máy ảnh cất đi anh ta nhìn thấy trong máy ảnh có một cái bóng. Coi đáng vẻ thì không phải của người trong khu này. Anh ta nhìn liều vào trong chỉ còn thấy Thẩm Thiên vậy vậy tay gọi mời.

“Nhanh lên! Đến lượt cậu rồi!”

4. Chương 4: Đêm Thứ Tư : Đồi Có Phía Sau Tường

Trong tòa nhà sắp di dời đi này vẫn còn bốn người: Thạch Nham, Hà Tiểu Đình, Triệu Dục Tĩnh, Trương Khiết.

Thượng Gia Bằng và Thẩm Thiên đều không ở vì nghe nói hai người đang đi công tác. Vì căn nhà ngày càng vắng vẻ yên ắng, chỉ còn lại bốn người, nên cùng không tránh khỏi chút sợ hãi. Nói chuyện tại hành lang có tiếng âm thanh vọng lại như thể có rất nhiều người đang cùng lúc nói chuyện vậy. Thực sự quá trống trải, sống ở căn nhà này dù chẳng có chuyện gì xảy ra cũng làm cho con người ta cảm thấy đa nghi.

Bốn người còn lại cũng bắt đầu đi tìm nhà để nhanh chóng có thể chuyển khỏi nơi này.

Chỉ vì muốn giết thời gian buồn tẻ này, còn lại bốn người vẫn tiếp tục tụ họp lại để kể chuyện quái dị.

Tuần này, Triệu Dục Tĩnh kể ọi người nghe chuyện xảy ra vào năm đại học năm thứ hai, khi đón một cái năm mới mà không có tuyết rơi, lần đầu đã để lại trong Triệu Dục Tĩnh những ký ức khó quên.

Do mệt quá, chán nản với sự ồn ào và quy tắc của cuộc sống ký túc, tôi và hia bạn gái cùng phòng đã quyết định tìm căn nhà yên tĩnh hơn ở bên ngoài. Như vậy không những thuận lợi cho việc học tập, mà còn chủ yếu là có cuộc sống tự do thoải mái hơn.

Một tuần sau, chúng tôi đọc được thông tin cho thuê nhà tại một góc giữa của tờ báo chiều. Vị trí nằm ngay phía dưới dãy núi sau trường học của chúng tôi. Vừa nhìn thấy ở ngay bên cạnh dãy núi tôi đã cảm thấy rất vui sướng rồi. Bởi vì tôi cũng từng tới đó mấy lần rồi, phong cảnh ở đó đẹp như tranh vẽ, thật là không quá cường điệu tí nào. Ngọn núi đó rất bé, do nó quá bé mà bị mọi người gọi thành “Đồi cỏ”. Ngọn núi tuy không lớn nhưng trải dài khắp ngọn lại là một rừng tre dài, tiếng chim chóc rộn rã và dòng sông

nhỏ uốn lượn khúc khuỷu chảy dài suốt ngọn núi, càng làm ọi người cảm thấy được cảnh đẹp nơi đây như tranh vẽ.

Ngày thứ hai sau khi biết tin về căn nhà cho thuê vừa vặn đúng vào thứ 7, tôi chỉ e rằng ngôi nhà đó bị người khác nhanh chân thuê mất, vì vậy sáng sớm tinh mơ tôi đã phải dậy. Nhìn thấy hai con sâu lười, một ngữa, một co ngủ thật say và có người thì còn bị chảy nước miếng. Tôi nghĩ, gọi cả bọn dậy thật mất sức, thà rằng nên cho bọn họ một chút cảm giác mạnh.

Ra bồn rửa mặt, tôi lấy hai khăn mặt thấm sũng nước, vắt vẫn còn ẩm. Sau đó đắp lên mặt của hai người bạn cùng phòng. Hai bọn họ đang ngủ rất ngon, nếu giật mình lúc này thì sẽ làm họ tỉnh giấc ngay, bất chợt tỉnh giấc đã làm cho họ cảm thấy bức bối khó chịu. Lúc đó tôi đi phải vừa cười trừ xin lỗi, giải thích tại sao lại phải làm vậy. Cuối cùng làm cho ha người này hạ bớt cơn giận xuống.

Từ cổng sau trường đi ra không đến nửa tiếng đồng hồ chúng tôi đã đến được phía chân núi. 7h sáng, sương mù sáng sớm vẫn chưa tan, từ xa xa cũng nhìn thấy được từng lớp sương mù bao phủ toàn bộ rừng tre, không khí ban mai thật mát mẻ, dễ chịu. Chúng tôi đi men theo con đường nhỏ vòng qua núi, tại chính phía bắc chân núi chúng tôi nhìn thấy căn nhà nhỏ, khói bếp nghi ngút bốc lên. Hai căn nhà nhỏ nằm ngay sát rừng tre trúc rậm rạp cho tôi có cảm giác trở về với cảnh sắc thiên nhiên làng quê. Một bức tranh nông thôn đã hiện ra trước mắt tôi.

Nhưng đối với hai người bạn cùng phòng với tôi. Lưu Tịnh và Triệu Lệ thì lại không cảm thấy vậy, bọn họ chỉ bận rộn bàn tán về việc: “Hình như căn nhà này có cảm giác không an toàn lắm thì phải? Ngay đến vườn cũng không có...”. Nếu mà theo hai người này nói như vậy thì căn nhà này thực sự nói như thể nào đi nữa thì cũng chẳng ở.

Đang nói dở bỗng nhiên từ trong căn nhà bước ra một người to lớn vạm vỡ, chỉ mặc một chiếc quần soóc ngắn, và có một dải khăn dài màu đen để che lên trên cái bụng to béo đầy mỡ kia. Trên bàn tay bóng dầu mỡ còn cầm con dao sáng loáng sắc nhọn. Trên bề mặt con dao hình như vẫn còn dính lại chút gì đó như chảy nhót màu đỏ đỏ đang nhỏ từng giọt xuống dưới đất. Khi tôi nhìn thấy người đàn ông với bộ dạng đó thực sự cảm thấy giật mình thót tim, nhưng không chỉ có tôi cảm thấy như vậy, hai cô bạn cùng phòng với tôi cũng bị dọa đến nỗi bộ mặt trắng bệch không còn giọt máu ào. Chắc hẳn máu trên cơ thể của bọn họ đã bị dồn xuống toàn bộ chân để luôn có tư thế chạy thoát.

Người đàn ông từ trong căn nhà đi ra ấy khi gặp chúng tôi cũng bị sửng sốt một lúc. Nhưng khi nhìn bộ dạng của chúng tôi như vậy, liền xin lỗi ngay, anh ta liền cúi xuống bỏ con dao đang cầm trên tay đặt sang góc bên phải cánh cửa, rồi cười một cách gượng gạo rằng: “Các cô đừng sợ, sớm tinh mơ thế này, các cô đến đây tìm ai?”. Khi tôi bình tĩnh hẳn lại mới nhìn rõ được mặt của người đàn ông đang đứng trước mặt tôi. Anh ta cũng chỉ tầm ba mươi, mắt to mày rậm, tướng mạo trung hậu, nhìn bộ dạng như vậy thì cũng không giống với bọn xấu.

“Anh cầm dao làm gì vậy?”. Tôi đang muốn trả lời câu hỏi của anh ta đưa ra thì Lưu Tịnh ngay lập tức cướp lời của tôi và hỏi vấn đề cô ta đang quan tâm nhất bây giờ.

“Ha ha, tôi là người mổ heo, vừa mới được một con, đang chuẩn bị đi đến con sông để rửa tay, đúng lúc mọi người đến và nhìn thấy như vậy65. Thật ngại quá, không làm cho các cô sợ chứ?”. Không ngờ bên ngoài cục mịch thô lỗ như vậy, nói chuyện thì rất khách khí, nhẹ nhàng.

“Chúng tôi là sinh viên của trường nằm phía sau ngọn núi này. Nghe nói ở đây có người cho thuê nhà, là hai căn nhà này của anh muốn cho thuê sao?”

“Ồ hóa ra là vậy, tôi tưởng các cô sáng sớm như vậy đến đây để làm gì chứ!”. Tay của anh ta chỉ về hướng bắc: “Các cô nhìn trước mắt có một rừng tre, đằng sau đấy có một căn nhà hai tầng, là nhà của thím Đoạn người muốn cho thuê đấy. Mấy ngày trước thím còn nhờ tôi đi tìm người thuê nhà hộ, lúc này thím ý chắc có nhà đấy, các cô đi hỏi xem”.

Chúng tôi cảm ơn người đàn ông ấy xong, lại thuận theo con đường nhỏ đi qua khu rừng tre, quả nhiên trước mặt hiện một căn nhà hai tầng. Nhìn thì trông có vẻ như còn mới, kiểu dáng của căn nhà cũng rất khác lạ, ở trên con sông nhỏ trước cửa có một chiếc cầu làm bằng đá. Ba chúng tôi nhìn nhau, đều cười

rằng căn nhà đang ở trước mặt chúng tôi đây so với hai căn nhà của anh mổ heo kia ở thì thực sự tốt hơn nhiều.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, ra mở cửa cho chúng tôi là thím Đoạn. Do biết được trước họ của thím, nên ngay khi mở cửa chúng tôi gọi tên thím không ngớt. Thím Đoạn là người hiền lành, chất phác và rất thân thiện, sau khi hỏi rõ ý của bọn tôi đến đây thì sắc mặt của thím lộ ra vẻ lo lắng nhưng liền ngay sau đó thím tỏ ra vui vẻ hơn và mời chúng tôi vào trong nhà.

Tuy các đường nét trong nhà được thiết kế xây hơi thô nhưng chúng tôi cảm thấy rất dễ chịu vì nhà cửa sáng sủa, ngăn nắp, mọi thứ đều trông rất gọn gàng. Thím Đoạn đưa chúng tôi đi tham quan khắp căn nhà một vòng, tầng dưới gồm: phòng khách, bếp, phòng vệ sinh và kho chứa đồ; tầng hai thì có ba phòng, phòng này cũng rất sáng sủa, rộng rãi. Ngoài ra ở tầng hai còn có sân chơi.

“Căn nhà này nhẽ ra tôi dự định cho những cậu học sinh nam thuê, nhưng khi nhìn thấy các cháu vừa nho nhỏ, vừa lễ phép, cho những cậu sinh viên nam thuê thì lại sợ họ nghịch ngợm kob bảo vệ của công, cho nên tôi thà cho các cháu thuê còn tốt hơn!”

Triệu Lệ hỏi: “Thế bà định cho chúng cháu thuê buồng nào ạ?”

“Cả căn nhà này”

“Chúng cháu vẫn chỉ là sinh viên, thím Đoạn, chúng cháu sợ rằng không thể thuê nổi cả căn nhà này được. Chúng cháu ba người thuê một buồng ngủ là được rồi ạ!”. Tôi tiếp lời của thím Đoạn.

“Vâng ạ! Vâng ạ!”. Hai người họ cùng hòa theo.

“Nhưng bà không muốn quá nhiều người sống ở đây, bà rất vừa lòng để cho các cháu ở đây, còn tiền nhà thì tùy các cháu, muốn đưa bao nhiêu thì đưa. Vì bà cũng có ý định tìm người giúp bà trông coi căn nhà này, để trong nhà có chút hơi người, không bị trống vắng, bà cũng không muốn để căn nhà thành nhà hoang một cách phí phạm”.

“Thế bà không ở đây sao?” Lưu Tịnh rất tò mò hỏi.

Đột nhiên sắc mặt của thím Đoạn dần dần tối sầm lại, rất lâu sau mới nói tiếp được “Chồng bà mất mấy năm trước, căn nhà này mới xây từ năm ngoái nhẽ ra định để lại cho con trai út của bà cưới vợ về đây ở. Nhưng không may nửa năm trước con trai bà cùng vợ chưa cưới nó đang trên đường đi lấy giấy chứng hôn, thì bị tai nạn xe, đụng phải xe tải đi trước mặt, thế là con bà và vợ chưa cưới của nó đã...” Nói đến đây thím Đoạn nấc nghẹn ngào không thốt nổi lời nào.

Mẹ già mất con trẻ là sự bất hạnh lớn nhất đời người. Mấy người chúng tôi đều im lặng, không lên tiếng vì không biết nên khuyên và an ủi thím thế nào mới tốt.

“Bà bây giờ chỉ còn một mình thôi sao?” Tôi khẽ tiếng hỏi thím.

“Bà còn con trai lớn đang làm việc ở thành phố, nửa năm trước cũng muốn đón bà lên đây sống cùng. Nhưng bà cũng không nỡ lòng nào bỏ đi, bỏ nơi bà đã sống gần hết quãng đời này cho nên bà vẫn sống một mình ở đây. Mấy ngày trước con trai cả của bà lại nhất quyết bắt bà lên đây sống cùng bọn chúng, bà cũng không thể từ chối mãi được, thế nên đồng ý lên thành phố. Đồ của bà thì chuyển lên trước rồi, chỉ còn đợi tìm được người thuê nhà thì bà cũng dọn đi luôn thôi”.

Chúng tôi ba đứa lại nhìn nhau, cảm thấy thực sự phấn khởi, vì vừa vặn tầng hai có ba phòng ngủ, mỗi đứa một phòng. Lại còn nghĩ đến việc không mất nhiều tiền nhưng lại được ở ngay trong căn biệt thự, còn gì tốt hơn nữa. Ngay lúc sau chúng tôi liền ký hợp đồng với thím Đoạn, vì dù gì cách trường học cũng không xa lắm, đồ vật cần mang theo lại không nhiều. Vào chiều hôm đó ba chúng tôi đã dọn dẹp xong đồ đạc đến đây ở.

Con trai cả của thím Đoạn chiều hôm đó cũng lái xe xuống đón thím lên thành phố, trước khi đi thím Đoạn có dặn dò chúng tôi: “Người hàng xóm đối diện với nhà ta tên là Trương Chí, hai vợ chồng làm nghề mổ lợn bán lợn, là người rất thật thà, chất phác, con người lại rất nhiệt tình, có chuyện gì thì các cháu cứ đến tìm anh ta giúp cho”. Sau khi thím Đoạn giao cho chúng tôi chìa khóa, bà lại lần nữa dặn dò chúng tôi. Tiền bà lên xe xong, không yên tâm nên bà lại gọi chúng tôi qua cầu, xuống xe và căn dặn tiếp chúng tôi thận trọng,

nhắc nhở thêm nhiều việc khác. “Các cháu nhớ phải đi ngủ sớm, mà nhớ phải đóng chặt các cửa trước khi đi ngủ, nhớ chưa?” Chúng tôi đều biết rồi, nhưng lại bắt chúng tôi nhắc lại lần nữa những điều bà đã dặn. Hi... hi... lần này thì chúng tôi thực sự nểm được mùi thể nào gọi là “người già lẩm cẩm”. Tuy là thế nhưng chúng tôi vẫn phải nhắc lại toàn bộ một lần nữa lời bà nói thì bà mới yên tâm lên xe để đi.

Tiến thím Đoạn đi khỏi, mấy chúng tôi sắp xếp lại toàn bộ căn nhà. Thím Đoạn là con người thật tốt, những đồ dùng trong gia đình hầu hết đầy đủ, chẳng cần chúng tôi phải mua thêm gì nữa. Bà đưa chúng tôi quay trở lại trường để thu dọn lại một số đồ lặt vặt còn sót ở ký túc, cùng về ăn tối ở nhà ăn cho tiện. Rất nhiều bạn học của chúng tôi đều biết chúng tôi thuê được căn nhà tốt thế này, bọn họ ai nấy đều rất ngưỡng mộ, bảo chúng tôi sao mà may mắn thế. Chúng tôi cũng quyết định từ giờ về sau không ăn cơm tối ở nhà ăn nữa mà nấu cơm ở nhà.

Thu dọn xong đồ ở ký túc xá thì cũng đã 8h hơn rồi, cả ngày hôm nay thời gian trôi đi thật nhanh, chúng tôi cũng vất vả cả ngày trời nên chỉ muốn có thể được dậy muộn. Đi ra khỏi cổng sau trường được một đoạn không xa thì trời cũng sập tối, đèn đường không có, nhưng cũng may tối nay trăng sáng, nhiều sao nên cũng đủ nhìn thấy rõ ràng con đường trước mặt.

Triệu Lệ như sáng tỏ một việc gì đó cất giọng kêu: “Ngày mai chúng ta phải mua mấy cái đèn pin vì đường ở đây tối quá lại không có đèn đường”.

Vừa nói dứt lời, đám cỏ xung quanh bỗng xuất hiện, đốm ánh sáng trắng bay lên làm thấp sáng lên màu xanh của cỏ. Lúc ẩn lúc hiện bay xung quanh chúng tôi.

Tôi cười, nói “Triệu Lệ cậu nhìn xem, cậu vừa chê đường tối qua thì có ngay ánh sáng rồi nhớ”. Từ nhỏ tôi ở miền Nam khi lớn lên tôi lại ra miền Bắc học Đại học đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đom đóm, tôi rất thích những con đom đóm này, tôi thường ngồi như mất hồn xem nó cả buổi mà không chán.

Chúng tôi cũng thấy mờ mờ ảo ảo đôi chỗ trước mặt. Buổi đêm của đôi chỗ làm cho người ta cảm thấy huyền bí vì cảnh đêm đen phủ kín thêm vào đó những đốm sáng lập lờ, lúc ẩn lúc hiện của con đom đóm.

Vòng hết ngọn đồi này, chúng tôi lại nhìn thấy lấp lóe chút ánh sáng từ hai căn nhà nhỏ củ đôi vợ chồng Trương Chí rọi ra. Trước cửa nhà, Trương Chí đang cùng vợ mình ra ra vào vào bận thu dọn đồ đạc. Vợ chồng họ thật là cần mẫn, chăm chỉ, làm việc từ sáng sớm cho đến tận bây giờ. Đợi đến lúc chúng tôi lại gần, Trương Chí cũng nhìn thấy chúng tôi anh liền nở nụ cười chào hỏi: “Các cô hôm nay dọn đến đây ở chưa?”

“Vâng, bọn em dọn qua xong rồi. Anh Trương này, từ nay về sau chúng ta là hàng xóm với nhau rồi, anh cũng không được cầm dao xuất hiện đột ngột đâu đấy!”. Xem ra Lưu Tịnh có ấn tượng quá sâu đậm về con dao của anh Trương.

Vợ của anh Trương Chí nghe thấy cuộc trò chuyện của anh em cũng tham gia góp vui: “Hà... ha... Đại Chí là con người thô lỗ hay quên thể đây mọi người đừng để ý, lần sau mọi người mà muốn ăn thịt thì cứ đến đây, cứ tha hồ mà lấy, bảo đảm thịt tươi”.

“Vâng ạ! Vâng ạ!”. “Các em nếu có thì giờ thì ghé qua đây ngồi chơi!”. Trương Chí cũng nói theo.

Cũng hợp ý với chúng tôi vì chúng tôi cũng định nấu cơm ở nhà thế nên có người hàng xóm bán thịt nhiệt tình này cũng thật tiện. Chúng tôi vội vàng cảm ơn. “Vâng cảm ơn, từ giờ về sau còn làm phiền anh chị nhiều, thôi hai người làm việc đi ạ, bọn em cũng phải về rồi”.

Chào tạm biệt hai người đó xong, chúng tôi nhanh chóng về đến trước cửa. Không biết làm sao mà càng về đến gần nhà thì chúng tôi càng cảm thấy mệt mỏi, thậm chí ngay cả sức lực để cầm chìa khóa mở cửa cũng không còn, xem ra ngày mai nhất quyết phải mua đèn pin vì ánh sáng không đủ để nhìn thấy gì mà mở cửa. Cùng lúc chúng tôi tìm chìa khóa đột nhiên phát hiện trên cửa dán một tờ giấy trắng. Đêm hôm, tối om như mực thế này trên cửa ra vào lại dán tờ giấy trắng thực sự rất dễ nhận ra. Chúng tôi được ánh sáng lờ mờ của ánh trăng cổ đọc những nét chữ trên đó, chỉ thấy được viết kín cả tờ giấy là hàn ký tự màu đỏ sẫm, cũng không biết nó mang ý nghĩ gì. Chúng tôi chỉ hiểu được hàng chữ cuối cùng đúng bút lông viết và cũng là những màu đỏ sẫm đó: “Gấp gấp như quân lệnh”. Lưu Tịnh cảm thấy nghi hoặc: Đây là gì vậy? Đây là lá bùa và ở trên viết những câu thần chú.Ồ, xem ra Triệu Lệ đúng là kiến thức phong phú, gì cũng hiểu.

“Bà chủ nhà tại sao lại dán cái này trước cửa chứ?” Tôi một mặt vừa mở cửa mặt khác tự nhủ.

Sau khi vào nhà, Lưu Tịnh khóa chặt cửa lại, chúng tôi lại tiếp tục bàn luận về những câu thần chú đó: “Có lẽ con trai út của bà chủ nhà chết vì tai nạn bất ngờ thế nên chủ nhà cho rằng căn nhà này không tốt lắm chăng?”

“Thế thì chúng ta thuê lại căn nhà này cũng là điều không tốt à? Thảo nào chủ nhà lại tốt thế, không cần nhiều tiền thuê”.

“Đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn. Thím Đoạn cũng sống trong căn nhà này bao nhiêu năm, còn lâu hơn chúng ta, các cậu thấy đây thím Đoạn có sao đâu”.

“Đúng thế, những người già ở nông thôn thường hay mê tín những việc này. Chúng ta không phải nghi ngờ nữa, hôm nay cũng mệt rồi, mọi người mau đi tắm đi ngủ thôi”.

Phòng vệ sinh ở tầng một rất rộng. Thím Đoạn vì chuẩn bị nhà cho con út lấy vợ nên mọi thứ trong nhà đều rất đầy đủ, không thiếu thứ gì, mệt nhọc cả ngày nên khi làn nước nóng chảy xuống từ đầu tới chân, bốn bề đều bốc khói nghi ngút thì cảm giác lúc đó thật thoải mái.

Trước bồn rửa mặt có đặt một chiếc gương rất to, tôi nhìn vào trong gương để lau sạch nước trên người, bỗng nhiên tôi phát hiện ra cửa sổ đằng sau lưng mình có hình ảnh của con người. Cửa sổ được làm bằng kính thùy tinh mờ, mà vị trí lại rất cao, khi bước vào phòng tắm thì chẳng ai để ý đến nơi đó. Vì là kính mờ nên bóng của người đó tôi thực sự nhìn không rõ gương mặt, dáng dấp, chỉ là do có chút ánh sáng của phòng tắm nên tôi mới thấy khuôn mặt của người phụ nữ này một cách mờ ảo với mái tóc dài.

Vì cửa quá bé nên cũng chỉ nhìn thấy từ ngực đổ lên. Mà cửa sổ lại ở vị trí quá cao, nên nhìn dáng của cô gái đó không giống như đang treo lên dòm ngó, chỉ là đặt sát mắt cửa kính để nhìn vào trong, đứng sừng sững tại đó rất lâu. Lần này tôi cảm thấy thực sự rợn tóc gáy, rất muốn kêu lên thật to nhưng mở được mồm ra thì lại không phát ra nổi âm thanh. Rất muốn chạy nhưng chân lại không nghe theo lệnh, chỉ đứng im một chỗ không nhúc nhích động đậy nổi. Tôi chỉ còn biết nhìn chằm chằm vào người đàn bà đứng ở đó, mắt không hề chớp. Tôi cảm thấy toàn thân bất động, giọt nước nóng trên người đều biến thành những giọt nước lạnh chết người chảy suốt dọc ngực và sống lưng, khi nước chảy hết trên người tôi thì những giọt mồ hôi lạnh lại toát ra những nốt mề đay. Người đàn bà này rốt cuộc là ai? Hoặc chỉ là một đồ vật gì đó do tôi quá hoảng sợ? Đầu óc tôi giờ đây trống rỗng, không còn biết gì nữa, chỉ biết chăm chú không rời mắt khỏi hình bóng đó và hình bóng đó đang cười với tôi.

Duỳnh duỳnh! Cửa kính phòng tắm bị đập mạnh một hồi lại “Triệu Dục Tịnh! Cậu đang làm gì đấy? Tắm xong chưa? Cậu không sao chứ?” là tiếng nói của Triệu Lệ.

Tôi cũng rất muốn gào lên thật to nhưng không biết sao lại không lên tiếng. Hình bóng đó hình như cũng nghe tiếng động, dần dần biến mất, nhưng cọ ta không phải đi từ từ xuống dưới mà lại bay từ từ về phía sau dần dần mất dần trong bóng đêm. Tôi vẫn đứng đó nhìn không chớp mắt vào cái cửa sổ kính đó.

Cửa bị đẩy ra, Lưu Tịnh và Triệu Lệ một lúc cùng xông vào, nhìn thấy tôi đang chăm chú soi gương. Bọn họ đều than vãn một hồi.

“Bọn mình đều biết người cậu đẹp, nhưng cậu cũng không cần thiết phải tự ngượng mộ đến mức này chứ? Soi gương gì mà lâu thế, cốc cửa mãi mà cũng không trả lời, cứ tưởng là cậu ở trong này xảy ra chuyện gì rồi! Sao cậu lại hay để mọi người phải lo lắng như thế?”

Tôi vừa mới hoàn hồn lại nhìn thấy bọn họ giống như gặp được người thân vậy, tôi nhin không được liền chạy đến trước mặt Triệu Lệ vừa kêu vừa khóc.

“Không phải chứ? Bọn mình đâu có trách móc gì cậu đến nỗi cảm thấy tủi thân như thế chứ? Bọn mình chỉ đùa thôi mà”. Triệu Lệ vuốt máu tóc còn ướt sũng của tôi.

“Mình vừa... vừa...!”

“Bọn mình sai rồi, không phải là đang tự ngượng mộ chính mình, chỉ là tắm hơi lâu một chút thôi, đừng khóc nữa!”

“Mình vừa thấy... thấy... ma xong!” Nói xong tôi lại càng ôm chặt Triệu Lệ hơn, toàn thân run rẩy.

Một lúc, bọn họ chẳng ai nói lời nào. Lưu Tịnh đột nhiên cười phá lên: “Cậu không phải là đang soi gương sao?” Dục Tịnh từ lúc nào lại trở nên khiếm tốn thế nhỉ? Ha... ha...!

Nhìn thấy mọi người cười như vậy làm sự căng thẳng của tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tiếp đó tôi liền nói chuyện mà tôi vừa gặp phải cho các bạn nghe.

Lưu Tịnh không cho là như vậy: “Khà khà, sáng sớm hôm nay cậu đã làm cho bọn mình một phen rồi, cậu vẫn còn muốn bọn mình không tắm rửa gì đã phải đi ngủ à? Cậu không dọa được bọn mình đâu, mình trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ ma thôi!”

Triệu Lệ cũng cười cho qua. Cho dù tôi có nói gì đi nữa thì bọn họ cũng chẳng ai tin lời tôi. Chẳng còn cách nào khác, bước ra khỏi phòng tắm tôi chỉ cần dặn khéo Lưu Tịnh: “Cậu cẩn thận đấy, nhớ để ý chỗ cửa sổ nhỏ ở trên kia kìa, nếu có điều gì thì nhớ phải gọi bọn mình ngay!”

Triệu Lệ chỉ muốn quay lại phòng ngủ, nhưng có nói gì đi nữa thì tôi cũng không muốn cậu ấy đi, chỉ đứng trước cửa phòng tắm để khi nào chỉ cần Lưu Tịnh hô lên một tiếng thì chúng tôi có thể xông vào cứu cô ấy ra, người đông thì cũng đỡ sợ hơn mà.

Không lâu sau, Lưu Tịnh cũng tắm rửa xong bước ra ngoài, nhìn thấy chúng tôi đang đứng sừng sững ở phía ngoài đã làm cho cô ấy giật mình: “Hai cậu làm gì ở đây thế? Từ lúc nào lại có sở thích quái đản thế nhìn trộm người khác tắm à?”

Triệu Lệ vừa cười vừa nói: “Đấy cậu xem, cậu ấy vẫn bình thường đấy thôi, có sao đâu? Thôi đừng đùa nữa, hôm nay chúng mình cũng ngắm mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi”.

Tôi vội vàng hỏi Lưu Tịnh, “Thế cậu có nhìn thấy bóng người ở phía cửa sổ đó không?”, “Nhìn rồi nhưng mà chẳng thấy có gì cả! Thật khâm phục cậu đấy tận bây giờ vẫn còn sức để đùa được, sáng thì dậy sớm, tối lại không ngủ sớm nữa! Thôi mình chẳng thể chơi cùng cậu được nữa đâu, mình buồn ngủ quá rồi, thôi hai cậu cứ từ từ mà chơi vậy!”

Đáng lẽ muốn Lưu Tịnh cùng mình để chờ cho Triệu Lệ tắm xong thì cùng lên lầu một thể, nhưng nghĩ là vậy lời lại chẳng thoát ra nổi, bọn họ không tin những gì tôi vừa nói nữa chứ nên cũng đành im hơi lặng tiếng vậy.

Tôi cùng Lưu Tịnh đi lên lầu, đến trước cửa phòng tôi, Lưu Tịnh vỗ mông tôi phát: “Em à, hưởng thụ cuộc sống tự do đi, mỗi người một phòng đấy, ngày mai có sức chị lại chơi cùng em nhé, ngủ ngon!”. Nói xong vừa đi vừa ngáp trở về phòng.

Vào trong phòng mình, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh ở trong nhà tắm, chẳng nhẽ là mình nhìn nhầm? Cũng có thể do hôm nay quá mệt chẳng? Nhưng tôi vẫn quyết định ngày mai ra sân sau chơi nên nhìn thẳng xuống dưới là cửa ra vào. Đứng ra sân chơi có thể nhìn thấy toàn cảnh của đồi cỏ. Lúc đầu cũng vì lý do phong cảnh đẹp này mà tôi đã chọn căn phòng này. Buổi tối ở đây thực sự khiến người ta rung mình khi nhìn thấy cảnh cả ngọn núi bị màn đêm che phủ bởi một màu đen tuyền. Tôi vẫn còn cảm thấy sợ sợ trong lòng, không dám nhìn lên quá lâu ra ngoài như vậy, kéo rèm cửa thật nhanh rồi chạy một mạch lên giường. Ngày hôm nay quả rất mệt mỏi tôi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên chợt tôi thức giấc, nghe tiếng bước chân ngoài kia càng ngày càng gần. Mỗi lúc một to dần, đến trước cửa phòng tôi thì dừng hẳn lại. Tôi lại bắt đầu thấy căng thẳng, mắt nhìn cánh cửa ra vào không chớp. Cuối cùng, tiếng gõ cửa cũng vang lên, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, vừa run vừa hỏi: “Ai đấy?”

“Là mình, cậu ngủ chưa?” Hóa ra là Triệu Lệ, tôi cũng quên mất rằng vẫn còn cô ấy đang tắm dở, chỉ tự mình dọa mình.

“Mình ngủ rồi, không sao đâu! Có gì mai nói tiếp, ngủ ngon!”

“Không sao thì tốt, mình cũng đi nghỉ đây, chúc cậu ngủ ngon!” Vừa nói dứt lời, tiếng bước chân lại vang lên và mất dần khi cô ấy trở về phòng đối diện.

Mắt vẫn còn chưa mở được hết thì ánh sáng chói lọi từ bên ngoài vào làm tôi không muốn dậy cũng phải dậy. Ồ! Cảnh sáng ban mai thật đẹp, ánh sáng chiếu rọi khắp căn phòng. Thích thật khi ngủ đến lúc mặt trời lên tận đỉnh núi. Vươn vai đứng dậy, dần dần bò ra đến cửa sổ để kéo rèm lên, thời tiết hôm nay thật

đẹp lại được nhìn thấy cảnh se81 ánh sáng bao phủ toàn bộ khu đồi cỏ này. Tôi mở cửa bước ra ngoài sân trời, làm vài động tác hít thở, rừng tre xanh biếc trước mắt có những chú chim lạ kéo đến bay lượn khắp rừng, dòng sông nhỏ dưới cây cầu đá trôi chảy một cách êm ả, phát ra những tiếng roch1 rách thật vui tai. Đây đúng là một ngày chủ nhật tuyệt đẹp.

Nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy đột nhiên tôi nhớ ra một việc. Mặt xong xuôi quần áo để nhanh chóng chạy xuống dưới nhà. Triệu Lệ và Lưu Tịnh đang giặt quần áo dưới nhà, sao hôm nay hai cậu ý lại không ngủ nướng nhỉ!

“Tối qua ngủ ngon chứ?” Bọn họ đều nhìn tôi cười nói.

“Ừ, ngủ ngon thật. Sao các cậu hôm nay lại dậy sớm thế?”

“Hôm qua quên không kéo rèm cửa nên sáng nay bị ánh sáng chói vào mặt nên không thể ngủ tiếp được nữa! Ngoài kia lại còn tiếng gà gáy, sống ở nơi như thế này thích thật, như quay lại cảnh cuộc sống làng quê”.

“À đúng rồi, cửa phòng cậu đừng có đóng vào đấy, tí nữa bọn mình giặt xong đồ còn phải ra sân phơi quần áo nữa.”

“Ừ có khóa đâu, các cậu cứ phơi đi”. Tôi vội vàng rửa mặt mũi vì sợ không kịp để ra ngoài đi vòng quanh căn nhà để có thể giải được câu hỏi trong lòng. Để xem bóng người đàn bà ấy rốt cuộc là?

Phong cách nhà được xây theo kiểu vùng An Huy miền Nam Trung Quốc, đằng sau tòa nhà này là bức tường dày kiên cố. Khi tôi vòng ra được phía sau tòa nhà thì bất chợt phát hiện ra đằng sau nơi này vốn chẳng có gì, không cây cũng chẳng có tre, bức tường trơn nhẵn, còn cửa sổ phòng tắm thì lại ở tít trên cao, lên cao nữa là cửa sổ phòng ngủ Lưu Tịnh. Ngoài thạch sùng có thể trèo lên được? Vậy chuyện của ngày hôm qua nếu như không phải ma thì là cái gì? Tôi lại bắt đầu thấy rợn tóc gáy.

Buồn bã vì không tìm thấy câu trả lời cho chuyện xảy ra hôm qua, tôi quay trở lại cổng chính căn nhà, nhìn tấm bùa trắng cùng với những câu thần chú viết trên đó càng làm tôi cảm thấy kinh hồn khiếp vía, chẳng lẽ căn nhà này là nhà ma?

Bọn họ nhìn thấy tôi bộ mặt rầu rĩ trở về liền hỏi ngay: “Cậu đi đâu thế? Vừa rồi vẫn tốt cơ ma, bây giờ lại làm sao thế?”

Tôi cũng chẳng dám nói ra sự lo lắng trong lòng, tôi sợ bọn họ lại cười trêu tôi. Chỉ dám nói: “Mình không sao, tự nhiên thấy không được khỏe, có vẻ như do đau đầu”.

“Thế cậu lên phòng nghỉ đi, một lúc nữa bọn mình thổi xong xơm sẽ gọi cậu xuống ăn”. Về đến phòng thì tôi càng cảm thấy đầu rất đau. Chính vì vậy cũng chẳng muốn xem gì hết, liền kéo rèm xuống đi ngủ.

Một lúc lâu sau, Triệu Lệ bê bát cơm nóng hổi lên phòng cho tôi. “Đỡ chút nào không?”. Cô ấy nhẹ nhàng lay tôi dậy hỏi.

“Phiền cậu quá, chỉ cần gọi mình xuống ăn là được rồi, sao lại còn bê lên như vậy, ngày mai mà vẫn không khỏe thì không phải lên lớp đâu?”

“Cơm ngon thật đấy, cậu làm a? Xin lỗi, hôm nay mình hơi lười”.

“Ừ, à lúc nãy anh Trương Chí với vợ đem cho bọn mình hai cân thịt đấy, nói là thịt sáng nay vừa mổ, mình liền làm thịt kho, thịt ngon có khác làm thành món nao cũng ngon. Đôi vợ chồng này thật tốt bụng. Để mấy ngày nữa bọn mình cũng mang ít quà qua đấy chơi”.

Nghe Triệu Lệ nói đến anh Trương tôi liền nghĩ ngay đến việc anh ý là người của vùng này thì những sự việc xảy ra ở đây chắc là biết rõ, có lẽ nên đi hỏi thăm xem, nhưng chỉ mong rằng là do mình đa nghi.

Kể từ lúc tôi đi ra sau nhà kiểm tra cho đến lúc này cảm giác như người mê man, bọn bạn cũng không đến làm phiền tôi, chắc là đi ra ngoài mua ít đồ rồi cũng nên. Từ lúc đó tôi cứ nằm trên giường cả ngày, lúc tỉnh lúc mơ.

Đúng lúc tôi đang mơ màng nhất thì nghe thấy tiếng ồn ào. Tôi liền ngồi thẳng dậy, ào ào mưa như trút nước. Mưa lúc nào vậy? Tôi ngủ say thật, tại sao mà không hề biết gì? Tôi cũng chẳng biết bây giờ là lúc nào, mấy giờ rồi, ngoài trời cũng đã nhá nhem tối. Đột nhiên có trận gió mạnh thổi qua làm bật tung

cả rèm cửa. Tôi liền bước xuống để nhìn ra ngoài trời. Thì đúng lúc này, trên trời có tiếng sét xé rách màn đêm, một tích tắc tiếng sét sáng lóa ấy ngoài nền trời xuất hiện một cảnh tượng ghê rợn. Tôi không ngừng gào thét, không nhìn thấy chân người đàn bà ấy, vẫn là bộ tóc dài xõa xuống, không nhìn rõ mọi thứ, không thấy chân người đàn bà đó đâu chỉ biết rằng đang bay lượn ngoài trời mưa kia và đang bay dần về phía tôi.

Hết hẳn tiếng sấm chớp, lại quay trở về vùng tối đen như mực, chỉ có một mình tôi đứng ở giữa phòng không ngừng kêu gào.

Lu và Triệu Lệ xông thẳng vào trong “Sao thế, có chuyện gì thế?” Bàn tay run lẩy bẩy của tôi chỉ ra bên ngoài phía cửa sổ. “Ma, có ma...”

Nhìn thấy tôi hốt hoảng như vậy, bọn họ cũng sợ hãi đưa mắt nhìn dần dần qua khe hở của chiếc rèm đang bay phát phới kia.

Tôi nhảy xuống giường, trốn sau lưng của hai người bạn mà không ngừng run lẩy bẩy nhìn về phía cửa sổ như sợ con ma đó đang nhìn xuyên qua tấm rèm vậy. Lúc lâu sau, bên ngoài trời vẫn mưa to gió lớn. Rốt cuộc người có gan nhất vẫn là Lưu Tịnh, cố ý tìm lấy chiếc mắc áo từ từ kéo rèm cửa lên. Nhưng bên ngoài thì chẳng có gì hết.

Đột nhiên lại có ánh chớp, tôi lại vẫn nhìn thấy con ma nữ tóc dài đó đang bay bồng ngoài kia. Tôi chỉ thẳng ra phía ngoài: “Các cậu xem, ở đằng kia kia”.

Nhưng chỉ nghe thấy Lưu Tịnh thở dài: “Chị à, bọn em sắp bị chị dọa đến chết rồi đây, cậu mới là ma nữ ý”.

Tôi không hiểu gì hết: “Cậu nói gì cơ?”

Triệu Lệ nói tiếp: “Lúc nãy bọn mình đang trong phòng đọc sách, tự nhiên nghe thấy ngoài kia trời mưa rất to, mới nghĩ ra quần áo giặt sáng nay vẫn còn phơi ở ngoài sân, đang định lên lấy xuống, đứng trước cửa phòng cậu thì nghe thấy tiếng kêu của cậu. Làm gì có ma đâu? Đó là chiếc váy trắng của Lưu Tịnh ngoài đây phơi, bộ tóc giả của mình nữa”.

Tôi nhìn bọn họ chạy ra ngoài rút quần áo trong tôi lại cảm thấy thật xấu hổ. Tuy là như thế nhưng khi nhìn thấy Lưu Tịnh cầm chiếc áo váy vị ướm sưng tôi vẫn thấy lo lắng và lùi lại vào góc tường. Đợi đến lúc bọn họ cất dọn xong lại bước vào phòng nhìn thấy tôi như đứa ngốc đứng đơ người ở đó, Lưu Tịnh tiến đến gần và sờ lên trán tôi: “Cậu bị dọa quả thật không nhẹ. Vừa mới thuê được căn nhà vừa ý mà sao cậu lại trở thành như vậy chứ?”

“Thôi hôm nay bọn mình ngủ ở đây vậy, ở bên ngoài vừa mưa vừa sấm chớp, không thể để cậu ấy một mình được”. Triệu Lệ cũng tiến gần đến, vuốt tóc tôi, tôi cảm thấy thật áy náy: “Đều là lỗi của mình, hay đa nghi hại các cậu ngủ cũng không ngon”.

“Xem cậu nói kìa, chúng mình con mong chả được để được cùng người đẹp ngủ chung nữa là, hì hì!” Lưu Tịnh nhăn mặt đùa. “Thôi chúng mình mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp nữa”.

Tôi cũng chả biết được mưa tạnh từ khi nào, khi chúng tôi dậy thì trời cũng đã ngớt, bên ngoài đang mưa phùn, ngọn đồi đằng xa kia bị mây mù bao phủ, càng làm cho khu rừng lộ ra vẻ gì đó thần bí.

Có lẽ là do tôi đa nghi quá nên mới sinh ra ma, tôi đang định cuối tuần này dọn về ký túc xá ở nhưng lại sợ bọn họ chế giễu, nên lại phải chịu đựng thêm mấy ngày nữa sống trong sợ hãi. Mấy ngày nay mọi chuyện đều ổn chẳng có gì xảy ra, ý nghĩ dọn về ký túc của tôi cũng nhạt dần.

Bất giác không để ý trời đã vào đông, chúng tôi cũng dần quen được cuộc sống ở ngọn đồi cỏ đó. Cuối kỳ sắp đến, chỉ vì lo cho việc thi cử chúng tôi ngày nào cũng phải cặm cụi đến sáng, môi trường sống ở đây thực sự tốt hơn ở ký túc.

Không lâu sau, kỳ thi cuối năm cũng đã kết thúc, mọi người đều tất bật chuẩn bị mọi thứ về nhà. Lưu Tịnh và Triệu Lệ cũng đã mua được vé xe, đang ở trong phòng thu xếp hành lý. Chỉ có tôi là cả ngày nhàn rỗi, chẳng phải chuẩn bị gì cả. Bọn họ thấy lạ hỏi tôi: Triệu Dục Tịnh, cậu không định về nhà tay không thế này chứ? Sao không dọn dẹp đồ đạc đi?”

“Tết năm nay mình không về nhà, ở đây đón Tết thôi. Từ đây mà về đến tận Hắc Long Giang thì phải mất mấy nghìn cây số, ngồi tàu hỏa cũng phải mấy ngày, không khí trên tàu lại quá ngột ngạt, chật chội, chỉ sợ rằng chưa về đến nhà thì đã điên sớm rồi. Thôi ở đây vẫn tốt hơn, hưởng thụ cả ngày chẳng phải làm gì, vì mình đang muốn sống thử mấy ngày chẳng phải suy nghĩ và làm bất cứ thứ gì xem”.

“Thôi tùy cậu, vì dù sao chúng mình đã mua sẵn vé về rồi, vả lại ngày đêm chỉ mong mỏi về nhà. Cậu ở đây một mình bảo trọng nhớ”.

Sáng sớm hôm sau, hai người bạn của tôi mỗi người một túi, một ba lô xuất phát. Gần đến lúc đi Triệu Lệ cầm lấy tay tôi: “Cậu ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng có tự mình dọa mình nhé”.

Lưu Tịnh cũng nói vài ba câu: “Buổi tối cậu đừng ngủ muộn quá, mà nhớ phải khóa chặt cửa ra vào và các cửa sổ, nhớ chưa?”

“Ừ, thôi các cậu yên tâm đi mình tự biết lo cho bản thân mà”.

“Cậu nói lại những điều mình vừa dặn cậu lần nữa xem nào?” Lưu Tịnh cười nói: Hóa ra Lưu Tịnh đang bắt chước lại giọng của thím Đoạn, cậu này rất thích đùa. Tôi cũng vừa cười vừa đùa: “Mình sẽ ngủ sớm, rồi sẽ khóa chặt cửa, yên tâm đi, thím Lưu ạ!”

Thực ra lý do lớn nhất mà tôi quyết định không về nhà đón Tết là do tiền không còn đủ để mua vé xe nữa. Nếu xin gia đình thì sợ mọi người bảo tôi tiêu nhiều tiền quá, nếu đi mượn tiền bạn học thì tôi lại càng không dám, thêm nữa đường đi xa xôi, thôi thà không về nữa.

Tôi tiễn mọi người qua hết ngọn đồi này. Nghĩ đến con đường quay trở lại lại phải vòng qua đồi cỏ thì mới về đến nhà được, sống ở đây mấy tháng trời thế mà chưa lần nào lên đến ngọn của đồi cỏ, tôi đi xuyên qua rừng tre, ánh nắng chiều xuyên qua. Đám lá làm hiện lên trên mặt đất và, nốt chấm sáng. Không có đường nào lên núi, xem ra chẳng có mấy ai lên trên này cả, đất trên núi càng lên cao càng mềm xốp. Lên gần đến ngọn đồi nhưng lại chưa bao giờ đứng từ trên cao nhìn xuống cả. Dù cho là ban ngày cũng có cảm giác rừng tre rậm rạp này thật kỳ bí, thôi tốt nhất là đứng ở đây ngắm xuống dưới là đủ rồi, không nên đi tiếp nữa.

May mà ngọn núi này không cao cho nên nhanh chóng tôi lại xuống núi bằng con đường khác. Nhìn thấy chiếc quần và đôi giày ướt sũng đang nhỏ từng giọt xuống thì lại nghĩ mình không nên đi lên tận đây, cảm thấy hối hận thật. Đi đến gần dòng suối tôi nhìn thấy lấp ló bóng của Trương Chí đang giặt đồ.

“Anh Trương!” Mấy tháng sống ở đây quan hệ của chúng tôi với nhà anh Trương rất tốt.

“Anh đang làm gì đấy?” Tôi cất giọng hỏi. Trương Chí quay lại, nhìn thấy tôi đi tới lập tức cũng cười một cách nhẹ nhàng: “Tiểu Triệu à, hôm nay không phải đi học sao?”

“Chúng em nghỉ đông rồi, tự do rồi”.

“Thế à, thế thì đáng chúc mừng! Anh ở đây cũng chẳng có gì, chỉ có mỗi thịt, hà hà...”

“Chúng em thường làm phiền anh thấy ngại quá. Từ khi nghỉ đông chúng em đều mồm mím lên nhiều rồi”.

“Nghe em nói kìa, anh còn sợ là các em không đến làm phiền ý chứ”. Vừa nói dứt lời, Trương Chí chạy về nhà lấy ra miếng thịt đưa cho tôi.

“Thế em cũng không khách sáo nữa. Anh Trương, tối này anh cùng chị qua nhà em chơi, em làm cơm mời anh chị”.

“Sắp năm mới rồi, nhiều người đặt hàng quá nên gần đây anh hơi bận, lần sau đi, lần sau có cơ hội nhất định thử tài nấu nướng của em”.

“Vâng! Năm mới sắp đến rồi, vậy em chúc anh chị năm mới phát tài! Thôi anh bận, em cũng về đây”.

Quay trở lại căn nhà tôi lại đứng trước cái cửa quá quen thuộc. Lúc mở cửa vô tình lại nhìn lên lá bùa viết đầy những lời niệm chú. Những chữ ở trên đó cũng mờ đi rất nhiều, nhìn không rõ như trước đây nữa. Tấm bùa thật đáng ghét, làm ình từ khi nhìn thấy nó trở nên càng đa nghi, cũng có thể do bị ảnh hưởng bởi những lời niệm chú trên chiếc bùa này làm ình luôn có ảo giác. Hay là xé nó đi, trong đầu nghĩ như thế nào liền làm luôn như vậy. Tôi đem chiếc bùa xé thành từng mảnh.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ tôi lại có cảm giác trống trải không có việc làm, cả buổi chiều ngồi phịch tivi, không ngừng đổi từ kênh này sang kênh khác, cũng chẳng biết là mình nên làm gì. Chỉ đến lúc cái cảm giác đói cồn cào trở dậy thì mới phát giác ra rằng ngoài trời đã tối. Vừa vận lấy thịt mà anh Trương cho tôi lúc chiều ra làm mấy món vì cũng chẳng có việc gì khác để làm.

Không may sao, khi thái thịt không để ý bên trong có cục xương nhỏ làm con dao trượt ngang qua cắt đúng ngay vào tay tôi. Máu chảy như trút, lúc đấy tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết rằng máu đang chảy rất nhiều và bây giờ mới có cảm giác đau.

Ngày thứ nhất của kỳ nghỉ mà đã có máu chảy thế này thì thực sự quá đen đủi. Tôi chạy ngay vào buồng tắm bật vòi nước ra để rửa thật sạch vết máu, nước chảy đến đâu cảm giác đau nhói ở vết thương càng xót. Máu với nước hòa trộn vào nhau tạo thành vòng xoáy nhỏ trong bồn rửa mặt. Tôi lấy từ trong tủ thuốc ra bạch dược rắc lung tung rơi vãi trên vết thương, máu cũng ngừng chảy, nhưng vết thương lại nhói lên từng cơn đau. Lúc này tôi thấy tâm trí rối bời chẳng còn hứng thú nào đi thối cơm nữa. Quay trở lại bếp, máu rải rác nhỏ trên miếng thịt cùng với thớt. Bực bội tôi quăng luôn miếng thịt vào thùng rác, đi tìm cả đồng hồ ăn vặt để vừa xem vừa ăn, nhưng vẫn vừa tức tối vừa xem.

Ban đêm, bên ngoài thật yên tĩnh, trời quang mây tạnh, ánh trăng khuyết treo lơ lửng trên bầu trời cao. Những cơn gió nhẹ phẩy qua, rừng tre phía trước xào xạc từng đợt theo những cơn gió nhẹ. Chỉ có căn nhà nhỏ trơ trọi cô đơn đứng ở giữa vùng rộng lớn cùng với ánh đèn tivi lập lòe yếu ớt. Trong căn nhà chỉ có một người và tôi cũng chẳng biết được rằng mình xem tivi được bao lâu rồi, cảm giác buồn ngủ bắt đầu gặm gù kéo đến. Trước tiếng tivi to như vậy tôi hầu như đã không biết gì hết.

Lúc này đột nhiên bên tai có tiếng nước chảy róc rách, tiếng nước chảy càng ngày càng rõ. Trong màn đêm yên tĩnh rất dễ nghe thấy bất kỳ dù là tiếng nước chảy nhỏ. Tôi tỉnh giấc ngay sau đó, nghe xem tiếng nước chảy nhỏ. Tôi tỉnh giấc ngay sau đó, nghe xem tiếng nước từ đâu, hóa ra từ phòng vệ sinh truyền đến. Cả ngày hôm nay thật rủi ro, muộn thế này rồi mà vòi nước lại còn bị hỏng nữa.

Đang lúc chuẩn bị đứng dậy ra xem tivi thì lại nghe thấy “tách”, tiếng động hình như là tiếng bật công tắc, có luồng ánh sáng từ phía dưới cửa phòng vệ sinh thoát ra ngoài.

“Ai?” Tôi quát lên.

Nhưng mãi sau phòng vệ sinh vẫn yên tĩnh không còn tiếng động nào khác ngoài vẫn là tiếng nước chảy. Chẳng nhẽ có người ở bên trong sao? Chẳng nhẽ đến phòng vệ sinh cùng một lúc cũng hỏng chẳng? Tôi bước từng bước rón rén đến phòng bếp, thuận tay lấy luôn con dao trên thớt, hai tay nắm chặt con dao, gờ lên trước ngực. Dưới ánh đèn mờ mờ những vết máu trên con dao giờ đây trở thành màu tím đen.

Tôi nhẹ nhàng bước đến cửa phòng vệ sinh, tim đập thình thình không ngớt. Lấy hết dũng khí, tay phải cầm chắc con dao, tay trái mở cửa phòng vệ sinh. Không có gì trong phòng cả, tôi nhìn khắp mọi góc ngách, ngoài ánh đèn chiếu rọi trong phòng cùng với vòi nước bị hỏng đang chảy róc rách nước xuống bồn lóe lên cảnh tượng rừng rợn trong một cách rõ nét.

Tôi quay phắt đầu nhìn lại cửa sổ ở tít trên cao kia nhưng hình như chẳng có gì. Nhìn kỹ lại lần nữa cũng chẳng có gì ngoài màn đen phủ lên lớp kính.

Có lẽ hôm nay tôi lại tự mình hù dọa mình nữa rồi. Tôi thở dài nhẹ nhõm, chuẩn bị đóng vòi nước lại rồi quay lên gác đi ngủ, thì bỗng nhiên khi tay tôi vừa chạm nhẹ vào vòi nước, “tách” tiếng một giọt máu nhỏ vào thanh bồn rửa mặt.

Vừa rồi kiểm tra hết mọi thứ nhưng ngoại trừ không nhìn lên trần nhà, trên trần sao lại có cái gì đó đang chảy máu xuống chứ? Tôi từ từ ngẩng đầu lên xem, trần nhà màu trắng không hề có bụi bẩn nào. Sự việc lúc này xảy ra không phải là ảo giác, tôi sợ đến nỗi dựng tóc gáy, khi tôi cúi xuống nhìn vào trong gương thì lại nhìn thấy gì đó ở chỗ cửa sổ trên cao kia, đúng là cô ta - cơn ác mộng của tôi lại xuất hiện, ma nữ dần dần hiện một cách rõ ràng hơn, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy được cả đôi mắt đen kia, và một sợi tóc từ bên ngoài bay vào trong. Con dao tôi đang cầm chắc trong tay không biết tại sao lại bị rơi xuống đất. Tiếng dao rơi làm tôi giật mình, quay ngoắt người lại chạy thật nhanh. Vừa chạy ra khỏi phòng thì lại thấy ngồi trên chiếc ghế sofa đang xem tivi kia là cô ta. Toàn thân màu trắng bộ tóc đen dài phủ kín

xuống tận ngực, cúi đầu không nói năng. Ánh sáng của tivi chiếu lên trên người cô ta từng chớp nháy càng làm cho con ma nữ ấy hiện lên một cách kỳ dị.

Đang muốn chạy ra cánh cửa để ra khỏi nhà thì lại nhìn thấy những bóng trắng đang lượn lờ trong vườn, tốp năm tốp ba những hình hồn đang đi đi lại lại trước sự kinh hãi. Tôi quay ngược lại chạy lên tầng hai. Con ma nữ ngồi trước tivi vẫn cúi đầu ngồi đó.

Vừa lên đến tầng hai, ở cuối dãy hành lang, cửa phòng của Lưu Tịnh đang đứng một hồn ma. Tuy là trên gác không có đèn, một màu đen bao phủ nhưng trên người linh hồn đó phát ra thứ ánh sáng màu xanh bích mờ ảo, chính vì thế vẫn có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. Tôi liền chạy thẳng vào phòng mình mở cửa chạy ra ngoài sân trời.

“Cứu tôi với...” tiếng kêu cứu thất thanh của tôi vang dội lên trong khu rừng tre.

Tiếng kêu cứu của tôi hình như cũng làm kinh động đến những con ma kia, những con ma trong vườn dường như nghe xong tiếng kêu lập tức tụ họp lại một chỗ, ngẩng lên nhìn tôi đang đứng ở sân trời, nhìn không rõ mặt mũi của con ma đấy, khi tôi lại chuẩn bị quay trở lại phòng thì con ma phát ra thứ ánh sáng kinh dị hiện ở cuối dãy hành lang lại xuất hiện ngay trước cửa sân trời. Lúc này tôi cảm nhận được rằng tim gan mình muốn nổ tung ra vì không biết những con ma này sẽ làm gì tôi. Những màu xanh quang đó dần dần tiến lại gần phía tôi, tôi nhìn thấy được cánh áo dài kia đang bay phất phơ trong gió, bên tai vẫn còn có thể nghe thấy tiếng áo cánh đo đập vào nhau. Trong lúc này đây tôi không còn có cảm giác ở đôi chân nữa, đứng không vững tôi ngồi sụp xuống, hai chân nhũn ra không cảm giác, nhắm chặt mắt lại, chỉ đợi tử thần đến mang tôi đi.

Tôi chỉ điều hối hận là lúc đầu biết căn nhà này đã có điều gì đó không ổn thì tại sao lại không dọn đi chứ, hối hận cũng vì sao lại ở một mình trong căn nhà này trong kỳ nghỉ Tết. Trong đầu tôi lúc này có rất nhiều ý niệm vụt hiện lên nhưng đợi một lúc lâu sau, tôi cảm giác như chẳng có tử thần nào cả. Thế con ma kia đang làm gì, bọn họ sẽ bắt tôi đi đâu? Tôi lấy hết dũng khí để mở mắt.

Trước mặt chỉ là màn đêm tĩnh lặng, bầu trời đầy sao, bên tai giờ đây chỉ còn nghe tiếng suối róc rách, trên sân trời cũng chỉ có một mình tôi ngồi cô đơn ở đây, bên cạnh tôi lập lòe ánh sáng của những con đom đóm. Chuyện gì đã xảy ra? Tôi liền đứng dậy, nhìn xuống vườn, cũng chẳng có gì ngoài sự trống vắng của buổi đêm. Chẳng nhẽ là tôi đang nằm mơ, đột nhiên từ phía sau lưng tôi xuất hiện ánh sáng đèn rọi vào, tôi vội vàng quay người lại. Bước ra từ trong phòng tôi đáng người vạm vỡ, là anh Trương Chí!

Toàn thân nóng ra, không biết sao nước mắt lại cứ tuôn ra: “Anh Trương...” Anh Trương đến gần tôi, tôi ôm chặt lấy tay của anh.

“Tiểu Triệu đừng sợ, những thứ bẩn thỉu ấy đã bị anh đuổi đi rồi, đi sang nhà anh”.

Lúc này, tôi cũng không biết nên nói gì với Trương Chí, chỉ biết ôm chặt lấy cánh tay anh, đi cùng anh xuống nhà, Trương muốn vào phòng vệ sinh tắt đèn nhưng tôi lại không dám tiến thêm bước nữa, cũng không dám bỏ tay mình ra.

“Không sao rồi, bây giờ thì không sao rồi, chẳng có gì hết”. Anh Trương nhẹ nhàng nói, vòi nước ở phòng vệ sinh vẫn bị chảy nước, tôi ngược lên nhìn vào cửa sổ nhưng lại chẳng có gì ngoài ánh đèn rọi vào phòng vệ sinh, lúc này đây tôi cảm thấy rùng mình vội vàng rời mắt khỏi chỗ đó. Anh Trương tắt hết đèn, khóa cửa xong xuôi thì dắt tôi đi khỏi căn nhà ma đó.

Vợ của anh Trương đang đứng trước cửa nhà chờ, nhìn thấy chúng tôi đến gần liền mở cửa dìu tôi vào trong. Anh Trương rót cốc nước nóng đưa lại gần tôi.

“Chúng tôi vừa chợp mắt thì nghe thấy tiếng kêu cứu, thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chị nhà quan tâm hỏi tôi một cách nhẹ nhàng.

Anh Trương ở bên cạnh cũng góp lời: “Là những thứ bẩn thỉu, khi anh chạy đến nơi nhìn thấy những thứ ấy đang bay lượn trong vườn, sau khi nhìn thấy anh, những thứ đó như khói vậy đều bay mất tiêu rồi”.

“Trả trách Tiểu Triệu bị dọa thành ra thế này, nhưng những thứ ấy lâu lắm rồi không xuất hiện, sao hôm nay lại xuất hiện vậy? Nhà thím Đoạn không phải là dán bùa sao?”

Bùa? Nghe thấy vợ anh Trương nhắc đến là bùa đó, bỗng nhiên tôi nhớ ra lá bùa dán trên cửa ra vào hôm nay vừa bị tôi xé rách mất. Tôi lấy lại bình tĩnh liền vội vã hỏi anh chị: “Chị, những thứ ấy là gì vậy? Còn cả lá bùa trên cửa nữa là sao?”

Trương Chí nhìn từ từ ra ngoài cửa sổ: “Lúc anh còn bé cũng đã nhìn thấy những thứ bấn thủ ấy, nghe nói những thứ ấy đã xuất hiện ở thôn chúng ta lâu lắm rồi. Ông nội anh còn bé cũng nhìn thấy những thứ này, nhưng bọn nó cũng chẳng hại ai, chỉ là muốn hù dọa người thôi. Vào giữa đêm thì ném gạch lên nóc nhà người ta. Thường thường làm cho gia đình người ta sống không yên ổn, sau này có một thầy đạo sĩ, nghe nói là chuyện trừ yêu ma. Ông ta viết cho mỗi nhà hai lá bùa, một là thì nửa đêm đem ra sau nhà đốt, lá còn lại thì dán trên cửa ra vào. Lá bùa của thầy cho quả là linh nghiệm, về sau nhà nào cũng nghe theo lời của thầy đạo sĩ đi làm, từ đấy trở đi hiếm khi nhìn thấy những thứ đó nữa. Mọi người trong thôn này đều biết việc này nhưng những lúc bình thường thì cũng tránh không nói đến thôi”.

“Thế anh nhìn thấy chúng ở đâu thế?” Tôi liền hỏi.

“Lúc nhỏ anh thường lên núi chơi, ở trên đó anh gặp mấy lần, nhưng chỉ là từ nhỏ anh đã to gan chứ không giống em bây giờ kêu cứu, hà hà...”

“Anh Chí, anh xem anh kia, người ta bị dọa thành ra thế này anh ở bên cạnh còn nói những lời trêu trọc thế!” Vợ anh Trương Chí đánh anh một cái.

Nghe xong lời Trương Chí nói, tôi thực sự hối hận khi đem lá bùa dán trên cửa xé đi, bất thành linh trong đầu tôi lại xuất hiện thêm điều nghi vấn, tôi liền vội vàng hỏi Trương Chí “Anh Trương, trên cửa nhà anh tại sao lại không dán bùa?”

Trương Chí trông rất đặc ý: “Tôi giết quá nhiều người, không phải thường có câu: ‘Ma cũng phải sợ kẻ ác sao’? Những thứ ấy nhìn thấy anh trốn còn không kịp nữa là, sao dám vào tận nhà anh làm loạn lên, nhà anh không cần phải dán những thứ đó”. Lúc này đây Trương Chí càng tạo cho tôi ấn tượng thật hùng vĩ, giống như Kim cương hộ pháp ở trong chùa vậy. Nhưng tôi có một chút e ngại khi nói những lời này với vợ của Trương Chí “Chị dâu, bây giờ cũng chẳng còn ai, em lại không dám ở một mình, mấy ngày này em có thể ở tạm nhà anh chị không?”

“Đương nhiên là được rồi, chỉ là nhà anh chị hơi bừa bộn tí”. Vợ chồng Trương Chí vội nói.

“Anh Chí, hay là mấy ngày này anh qua tạm nhà thím Đoạn ở vậy, anh có gan to bằng trời mà!”

“Ừ, ừ, anh cũng muốn xem những thứ ấy trông chúng thế nào?”

Bàn luận xong xuôi đâu đấy, từ hôm nay tôi bắt đầu ở nhà Trương Chí, giống như Trương Chí đã nói, anh ý ở mấy ngày nhà thím Đoạn đều bình an chẳng có việc gì xảy ra. Nhà của thím Đoạn và nhà của Trương Chí đều nằm ở cuối thôn cho nên các nhà hàng xóm ở đây có nhiều lắm. Mấy ngày sau, vợ Trương Chí lấy được hai lá bùa ở trong thôn, buổi đêm đến đốt một tờ, còn tờ kia thì dán ở cửa nhà thím Đoạn, nhưng tôi vẫn không dám quay về ở một mình, ngày nào cũng thế, Trương Chí bận xong công việc lại sang nhà thím Đoạn ngủ.

Vừa chớp mắt đã chuẩn bị Tết đến nơi rồi, công việc làm ăn của vợ chồng Trương Chí ngày càng tốt lên. Ngày nào anh cũng đến phía tây của ngọn đồi để giết mổ lợn ở xưởng tại đó, sau đó lại trở về nhà rửa sạch sẽ đem ra chợ bán.

Vào một buổi tối, Trương Chí quay trở về nhà với bộ mặt niềm nở, vợ anh lên hỏi: “Hôm nay có việc gì mà vui thế? Nhìn anh xem vui đến nơi miệng không khép vào được nữa”.

“Hôm nay mua được một con lợn nhưng lại chỉ dùng đến rất ít tiền, hà hà, sáng mai đi sớm đem nó ra mổ luôn”.

“Sao lại rẻ thế hả, không phải là do người khác trộm về bán lại cho anh đấy chứ?”

“Làm gì có! Con lợn đó vì bị bệnh sắp chết, mai mà không giết sớm thì cũng sống không nổi đến buổi chiều”.

“Hả, là lợn bệnh à! Anh Chí, sao anh lại có thể mua loại lợn này được chứ? Nếu để người ta mua ăn rồi bị ngộ độc thì sao?”

“Làm gì có chuyện ăn bị ngộ độc dễ thế được? Không sao đâu, bây giờ nó vẫn sống sờ sờ đây này”.

Anh Trương này nhìn không ra là người cũng thích những thứ rẻ tiền, tôi phải khuyên anh ta. Trương Chí nhìn thấy tôi từ trong phòng bước ra, cười với tôi, vừa định nói tiếp với vợ về chuyện con lợn bệnh kia thì bị tôi cắt đứt.

“Anh Trương, em không hề muốn nghe trộm cuộc trò chuyện của vợ chồng anh chị, vừa rồi anh nói về con lợn bệnh đấy, em thấy cũng không tốt lắm”.

“Tiểu Triệu, sao đến em cũng nói như vậy?”

“Anh Trương, anh bán đi con lợn bệnh đó có thể kiếm được rất nhiều lời nhưng nếu người ta ăn xong thịt anh bán mà bị trúng độc thì anh có thể an tâm được không? Hoặc nếu xuất hiện vấn đề đó họ đuổi kéo tận nhà anh, chỉ e rằng đến lúc đó anh sẽ mất tất cả”.

Bị tôi nói như vậy xong, Trương Chí có chút do dự. Vợ của anh ta cũng hòa theo tôi: “Đúng đấy, anh Chí. Chúng mình nên nghĩ đến việc tích đức ỉn chứ, sao lại có thể làm cái việc thiếu đạo đức ấy được? Anh thật là...”

Bộ mặt hớn hở khi bước vào nhà của anh Trương dần dần biến mất, ngẫm nghĩ hồi lâu sau, tôi nghĩ anh Trương chắc đang suy nghĩ đến việc đã mất tiền. Cuối cùng, anh Trương mặt mày ủ rũ nói: “Mọi người nói đúng, hôm nay coi như mình bị lỗ, tí nữa anh đem con lợn ấy đi giải quyết”.

Xem ra tuy anh Trương bề ngoài thô lỗ, cục mịch nhưng cũng không phải là người không hiểu đạo lý. Tôi cười: “Thế anh định làm gì con lợn bệnh đấy? Em giúp anh một tay”.

“Dem nó chôn đi, vì dù sao phía sau núi cũng thường không có người lui tới, ở chỗ đó đào một hố thật to, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì rồi. Anh sẽ tự mình giải quyết, không cần phiền em đâu”.

“Em ở nhà anh chị làm phiền anh chị cũng nhiều, sao anh lại nói lời khách khí như thế, thêm nữa anh cũng cần phải có trợ giúp chứ, bây giờ trời tối thế này thì một mình anh đào hố kiểu gì?”

Trương Chí gãi đầu nói: “Ừ cũng được, thế em giúp anh cầm đèn là được rồi, hà hà”. Trương Chí lấy trong nhà cây đèn dầu đưa cho tôi, xem ra cây đèn này cũng đã quá cũ rồi, sao bây giờ mà cũng còn có người dùng những đồ cổ thế này chứ? Vợ chồng anh Trương sống tiết kiệm thật.

Cầm cây đèn đi bên cạnh Trương Chí, đi được một lúc đã đến chỗ xưởng giết mổ lợn của anh. Tôi phải cố nín thở cái mùi khó ngửi này, đợi anh Trương dắt con lợn ra đây. Con lợn bệnh đó yếu ớt đến nỗi đi không nổi nữa, cũng may là anh Trương Chí, để người khác kéo thì chắc là kéo không nổi.

Buổi đêm ở trên đồi cỏ, đom đóm đặc biệt rất nhiều, ánh sáng của đèn chiếu rọi hai bên rừng cây tre nhìn chúng lơ mơ giống như có người theo sau. Nếu như không phải Trương Chí đi đằng sau chắc tôi đã sớm hét lên rồi. Đi từng bước trên vùng đất xốp, đi được một đoạn đến giữa núi, ở đây có một khoảng trống rất rộng. Trương Chí quyết định đem lợn bệnh chôn sống ở đây. Tuy tôi thấy hơi tàn nhẫn nhưng làm như vậy thì cũng nên.

Trương Chí dùng xẻng đào, tôi không dám nhìn lợn bị chôn nhưng cũng không dám đi quá xa, tôi treo chiếc đèn dầu vào cành cây gần đó rồi đứng từ xa xem. Đất ở trên núi nhín thì có vẻ như rất xốp mềm nhưng khi bắt đầu đào được một lúc thì lại thấy quá rắn cứng. Trương Chí lẩm bẩm bực tức: “Sao đất nó lại cứng khó đào thế cơ chứ?”

Cũng may mà Trương Chí có sức nên không lâu sau thì thấy anh Trương Chí chỉ còn đầu nhô lên. Tôi gọi: “Anh Trương, thế là được rồi đấy”.

“Ừ, anh thấy cũng đủ rồi”.

Khi Trương Chí chuẩn bị thoát ra khỏi đồng đất đó, tôi lại nhìn thấy ánh đèn dầu lúc sáng lúc tối, có lúc cháy bùng lên màu xanh lè. Tôi cảm thấy lo lắng không biết rồi đây lại có chuyện gì xảy ra. Trương Chí cũng cảm thấy có điều gì khác thường đang xảy ra, nhảy tót lên thoát ra khỏi cái hố, với tay ra lấy cái đèn dầu ra khỏi cành cây để xem. Đúng lúc ấy, khi tay của anh ý vừa chạm vào chiếc đèn thì bỗng nhiên đèn tắt bụp một cái, xung quanh một màu đen kịt, chỉ có những con đom đóm bay lượn xung quanh phát ra những tia sáng lập lờ. Tôi hét lên: “Anh Trương, anh ở đâu thế?”

“Không sao đâu, để anh xem xem, cái đèn dầu cũ kỹ này lại đỡ chứng rồi. Hôm nay vừa mới thêm dầu mà sao lại đốt được một tí đã tắt nhỉ?”

Nghe được tiếng của anh Trương tôi như được uống viên thuốc an thần vậy, sự lo lắng căng thẳng giờ đây cũng biến mất dần. Đang xa ánh sáng vừa chớp, “xoẹt xoẹt” nhất định là do Trương Chí đang dùng bật lửa để nhóm cho đèn sáng. Đúng lúc Trương Chí bật được hộp quẹt thì ngay trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa như thoát ra khỏi tay bay lên, tiếp sau đó ngọn lửa bùng lên ở cái hố vừa đào xong. Ngọn lửa bùng lên rất cao cho cả vùng rừng tre sáng chói.

Trương Chí cũng bị lửa hắt vào quần áo, bị cháy mấy chỗ, đang lúng túng hoảng hốt để dập ngọn lửa thì bỗng nhiên từ trong rừng tre xuất hiện những đom đóm lửa xanh lập lòe đang tiến gần làm sáng người Trương Chí, đột nhiên Trương Chí chạy đến chỗ tôi đứng, vì quá sợ hãi bộ mặt của anh Trương biến dạng. Lúc này tôi cũng như người như tượng gỗ, Trương Chí chạy đến kéo tay tôi chạy thẳng xuống núi. Tôi có cảm giác những đóm lửa xanh đằng sau tôi vẫn đang nhảy múa một cách dị thường.

Chúng tôi chạy một mạch thẳng về nhà. Vợ anh Trương cũng ảnh hưởng sợ hãi mà không biết làm thế nào. “Trên núi có chuyện gì xảy ra vậy? Ánh sáng màu xanh đấy là gì?”

Trương Chí chẳng nói một lời nào, vừa vào đến nhà thì ngã gục xuống đất, lúc này tôi mới nhìn thấy rõ lông mày của anh Trương cũng bị cháy đen, quần áo thì bị rách rất nhiều chỗ.

Chúng tôi mất rất nhiều sức mới khiêng được anh Trương lên giường. Trương Chí đã hôn mê bất tỉnh. Vợ anh tay chân lóng ngóng, tôi liền nói: “Chị dâu, gần đây có bác sĩ không? Mau đi mời bác sĩ tới đây”. Vợ Trương Chí như vừa giật mình tỉnh giấc vậy, luống cuống chạy đi gọi điện cho bác sĩ. Tôi nhìn qua cửa sổ vẫn thấy những ánh sáng xanh kia mờ ảo, khu rừng trở nên khủng khiếp hơn.

Trương Chí đổ bệnh, nghe bác sĩ nói thì là do quá sợ hãi mà sinh bệnh, cần phải tĩnh dưỡng. Vợ anh Trương cho rằng anh bị trúng tà ma, nên lại chạy vào thôn lấy mấy tấm bùa về để dán ở nhà.

Việc xuất hiện ma trên núi đã lan đi khắp thôn, sự việc được truyền đi một cách thần kỳ. Ngay sau đó, thím Đoàn trở lại đây thăm tôi, bà luôn miệng niệm linh rồi xin tôi giấu giếm chuyện này. Tưởng sẽ không có chuyện gì to tát xảy ra, bà trả lại tôi toàn bộ tiền nhà. Nhưng tôi cũng an ủi bà mấy câu, sắp đến năm mới rồi.

Ngày 30 hôm đó, đồn cỏ bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, rất nhiều công nhân đến. Nhà anh Trương còn có mấy cán bộ đến thăm hỏi và muốn tìm hiểu xem sự việc xảy ra tối hôm trước. Nghe bọn họ giới thiệu từ việc bảo tàng của tỉnh, tôi thuyết trình lại. Nghe xong câu chuyện bọn họ có vẻ rất vui vì trên đồn cỏ có mộ của một vương gia Tây Hán, theo sử sách ghi chép lại. Nếu như bọn họ nói đúng thì nơi đây sẽ trở thành vùng đất xuất hiện di vật rất có giá trị, vì bốc lửa ở khu mộ nên theo ngôn ngữ của những nhà khảo cổ thì đây được gọi là: “Nơi chết cháy”. Giải thích được rằng ngôi mộ này rất nghiêm mật, mấy nghìn năm nay chưa hề có người nào đến đây đào bới, đây được coi là phát hiện lớn.

Ngày thứ hai, bọn họ bắt đầu đào, vì là người chứng kiến toàn bộ nên tôi có vinh hạnh đến tận nơi xem họ đào. Rất nhiều nhân viên cầm những xẻng nhỏ để không bị ảnh hưởng tới phần dưới, rồi họ đổ vào đấy một lượng như thuốc nổ. Đo đạc tìm kiếm một hồi sau thì đã phát hiện ra đường vào ngôi mộ.

Mấy ngày nay ngôi mộ được đào bới một cách tỉ mỉ, bên trong ngôi mộ được phân thành nhiều lớp, ở giữa có những ống tre quý hiếm, và một số đúng thường ngày rất cũ. Càng đào sâu bên trong thì những đồ vật mềm nhẹ xuất hiện càng nhiều. Đến lúc đào đến tầng cuối cùng thì chỉ thấy toàn những bộ xương nằm ở các tư thế khác nhau, ở giữa có rất nhiều khúc gỗ to như miệng bát lớn xếp ngay ngắn vuông góc như một ngôi nhà. Nhìn thấy những đồ vật này, các nhà khảo cổ học đều cười. Trong số đó có người bảo tôi rằng, đây được gọi là “Hoàng trường đế tẩu”. Chỉ cần nhìn thấy cái này cũng đủ nói rõ ràng chủ nhân của ngôi mộ này không phải trong hoàng tộc thì ít ra cũng là một vương gia khác họ. Tục lệ mai táng đời Hán mai táng vương gia không những phải có quan quách trong ngoài, mà bên ngoài phải dùng loại gỗ lim vàng thượng hạng để làm thành chiếc quan tài “Hoàng trường đế tẩu” này, để thể hiện được sự tôn quý. Nghe thấy như vậy, tôi nghĩ rằng ngoài ông vương gia này còn thế thiếp của ông ta, bị chôn sống cùng vương gia. Nói đến đây, có cụ còn than thở rằng phong tục tang lễ hồi xưa thật là tàn nhẫn, những người phụ nữ trẻ này chết một cách quá oan uổng.

Phát hiện ra ngôi mộ cổ còn xôn xao gây chấn động hơn cả việc xuất hiện ma, được truyền từ đầu làng cuối xóm, ai ai cũng đang bàn tán. Trương Chí cũng nhanh chóng khỏe trở lại, người trong thôn bàn tán xôn xao: “Chả trách ở đây đời đời kiếp kiếp lúc nào cũng nhìn thấy những thứ bần thủy, hóa ra những con ma này cũng đều có nguyên do của nó”. Sau khi mộ của vương gia được dọn dẹp sạch sẽ, nhà nào có gan đều xé đi lá bùa dán trên cửa ra vào. Những người ở các thôn bên cạnh sau một thời gian nghe ngóng thấy mọi thứ đều ổn cũng bắt chước như vậy.

Lại sắp phải đi học, Lưu Tịnh và Triệu Lệ khi nghe xong câu chuyện của tôi, đều cho rằng sự việc này thật diệu kỳ. Lưu Tịnh tỏ ra hối hận khi không có mặt tại hiện trường, nếu không sẽ có thể tham dự được một phần của câu chuyện kích động này.

Về sau, chúng tôi vẫn ở ngôi nhà đó nhưng trong lòng tôi thấy yên ổn hơn nhiều, ở đây vẫn vậy, quang cảnh vẫn yên tĩnh nhưng giờ chỉ nhìn thấy dòng nước xanh mát mà không còn những cây tre nữa.

Câu chuyện kể đến đây, mọi người cũng không tránh khỏi lại nhẹ lòng thở dài lần nữa. Triệu Dục Tịnh cảm thấy người nghe quá ít, làm cho câu chuyện mất đi phần hấp dẫn. Vì dù sao thì cũng kể cả ngày trời, Hà Tiểu Đình cũng an ủi tôi: “Câu chuyện hay thế này mà hai người kia không nghe được thì đây là tổn thất của họ. Câu chuyện hay lắm, có nhiều chỗ mà mình nghe còn thấy rùng mình, hết hồn luôn. Tuần sau không ai được giằng kể rồi mình sẽ kể một câu chuyện mà làm cho các cậu sợ chết đấy”.

“Được đấy, bắt đầu từ bây giờ trở đi, mình sẽ mỗi ngày vểnh tai lắng nghe câu chuyện của cậu”. Trương Khiết vừa đùa vừa nói. Thạch Nham đột nhiên hỏi Triệu Dục Tịnh: “Dục Tịnh, tuần sau cậu có tiết mục gì chưa?”

Hà Tiểu Đình nháy mắt với Thạch Nham hỏi: “Thạch Nham, cậu muốn làm gì? Nếu cậu muốn hẹn hò thì ngày nào mà chẳng đi tại sao lại phải nhằm vào ngày tổ chức kể chuyện chứ, cậu cố tình làm loạn à?”

“Không phải, không phải thế!” Thạch Nham ra sức giải thích: “Mình chỉ thấy lạ là bọn họ kể xong chuyện của mình thì lại không đến nghe nữa nên mình sợ Dục Tịnh tuần sau lại không đến thì sao, vì vậy mình chỉ muốn hỏi trước thôi. Mình thì năm mơ cũng muốn hẹn hò với Dục Tịnh, hà hà...”

Triệu Dục Tịnh hai má ửng đỏ: “Trong mấy tuần này có lần nào tớ vắng mặt đâu. Tụ họp thế này đối với tớ mà nói là chuyện đại sự, kể cả trời có sấm chớp cũng không thay đổi được. Vì cuộc tụ họp này thực sự rất hồi hộp, tuần sau nhất định đến”.

Trương Khiết cũng nói: “Đúng đấy, mình hình như cũng bị cuốn vào hội này rồi, thật sự là quá phê luôn. Vậy thì quyết định tuần sau đến nhà mình, không gặp không về. Thời giờ cũng chẳng sớm gì nữa, mình phải về đi ngủ đây”.

Sau một hồi thảo luận ai về phòng nấy nghỉ ngơi, Triệu Dục Tịnh vì do ở cùng tầng với Thạch Nham nên ở đó nói chuyện một lúc. Không lâu sau cũng tạm biệt ra về.

Những cơn gió nhẹ ẩm áp đã tỏa ngập khắp phòng là những cơn gió của mùa xuân. Vừa vào trong tấm chăn ẩm áp, Triệu Dục Tịnh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày nghỉ sao thì đêm mơ vậy. Triệu Dục Tịnh vì bịa câu chuyện này phí rất nhiều công sức nên trong giấc mơ cô ấy cũng thấy mình đang ở hiện trường của ngôi mộ. Ở trên đất nơi đâu cũng là những bộ xương của các tì nữ, hình dáng của mỗi bộ xương trong tay vẫn nắm chặt một miếng ngọc bội óng ánh mượt mềm, đang ngắm ngọc một cách say sưa thì đột nhiên trên đầu xuất hiện đám mây đen.

Ngước đầu lên, một phiến đá lớn đã che kín mọi thứ, xung quanh tối đen như mực, Triệu Dục Tịnh kêu gào, dùng tay cào đất cát xung quanh. Nhưng mọi sự cố gắng đều vô nghĩa, những ngón tay như muốn rụng rời, máu với đất cát quện vào với nhau. Triệu Dục Tịnh la lớn một tiếng rồi tỉnh lại sau cơn ác mộng. Cô nhìn về phía cửa sổ, ánh bình minh dần sáng, cô đưa tay gãi đầu chợt thấy tay phải còn đang cầm một món đồ. Cô nhìn món đồ: cả người có như rơi xuống giếng sâu. Bông tuyết trắng, đẹp như thể miếng ngọc bội bóng đẹp.

5. Chương 5: Đêm Thứ Năm : Ác Quỷ Đường Sắt

Tuần này Trương Khiết sống cuộc sống không có gì đặc biệt so với trước, chỉ là sự khô khốc và có quy luật.

Hà Tiểu Đình ốm, mấy hôm nay người không được thoải mái cho lắm. Có một tối mơ về Vương Thổ. Sau cơn mơ thấy toàn thân chẳng còn sức lực và cũng chẳng biết đã đang và sẽ có chuyện gì xảy ra.

Cuối tuần lại đến, Thạch Nham ăn tối xong rồi chạy xuống phòng Trương Khiết ở tầng bốn từ rất sớm. Họ vừa đợi hai người bạn gái vừa nói chuyện trên trời dưới biển. Thói quen tụ tập vào những ngày cuối tuần đã trở thành sự gửi gắm tinh thần của họ. Sự căng thẳng trong tuần đã làm tinh thần của mỗi người căng ra như sợi dây đàn. Cuối tuần họ được thư giãn, đợi chờ một niềm vui nào đó, là từng hồi co rúm run hay là tóc dựng đứng lên vì sợ hãi.

Nói chuyện lung tung một lúc kim đồng hồ đã chỉ đến chín giờ, Trương Khiết không còn đủ kiên trì để chờ đợi được nữa rồi: “Hai bạn họ sao vẫn chưa đến nhỉ? Con gái vẫn cứ chậm như rùa vậy đấy”.

“Hà Tiểu Đình đã nói nhất định hôm nay phải để cô ấy kể chuyện, vì vậy chúng ta đã không có sự chuẩn bị, nếu cô ấy không đến chắc ngồi đợi ở đây vô ích quá?”

Họ đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng chuông cửa “Keng, keng, keng”.

Thạch Nham vui mừng “Cuối cùng thì cũng đến rồi”, anh vội đứng dậy ra mở cửa.

Cửa mở, không thấy có ai, Thạch Nham ngó trái ngó phải chỉ thấy ngọn đèn le lói bị gió thổi đung đưa chiếu rọi vào dãy hành lang tối om.

Trương Khiết cũng bước tới đứng bên cạnh hỏi “Ai đấy?”

Thạch Nham ngạc nhiên vô cùng, nói “Cậu cũng nghe thấy mà! Tôi lại cứ nghĩ mình nghe lầm”.

“Đương nhiên là nghe thấy, là ai vậy?”

“Không có ai, chắc là gió thổi đấy”.

Hai người ử rữ quay lại phòng, định ngồi xuống để kêu ca phàn nàn, bỗng “Reng reng reng”, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Thạch Nham nhìn Trương Khiết “Lần này anh cũng nghe thấy rồi đúng không?”

“Ừ, nghe thấy rồi”.

“Tiếng chuông từ cửa phòng mình phải không?”

“Thì tầng bốn có một mình tôi ở, mọi người đều đã chuyển đi rồi, nếu không phải nhà tôi thì nhà ai nữa?”

Cả hai cùng đi ra mở cửa.

Vẫn không thấy một bóng người.

Cả hai tròn mắt nhìn nhau và bất giác có một nỗi sợ hãi vô hình hiện lên trong mắt mỗi người.

Khi hai người đóng cửa đi vào thì có tiếng bước chân dẫu đó từ đằng xa vọng tới. Âm thanh đó càng ngày càng to dần và tiếng “leng keng” dội vào không gian im ắng.

Cả hai đều không biết âm thanh này sẽ mang đến điều gì. Họ ngạc nhiên sững sờ nhìn vào khoảng không tối mịt.

Một cái bóng với những bước chân dài ngắn in dài trên tường.

Cái bóng nhỏ bé của Hà Tiểu Đình hiện ra. Cô nhìn hai người thấy hơi ngại, nhẹ nhàng bước tới “Xin lỗi để các anh đợi lâu, cuối tuần em phải làm thêm giờ, bận quá đi mất”.

Hai anh chàng ngẩn ngơ bước vào phòng cùng với Hà Tiểu Đình, những việc vừa xảy ra không có lời giải thích. Hà Tiểu Đình uống một cốc nước, không thấy Triệu Dục Tịnh đâu cả, cô liền buông lời phàn nàn “Dục Tịnh không biết có chuyện gì, đã hẹn từ tuần trước rồi mà, ai lại thất hứa vậy?”

“Hình như tuần này chưa gặp cô ấy hay sao ý?”

Thạch Nham chớp mắt nghĩ “Thôi không đợi cô ấy nữa, muộn rồi, ba người chúng ta bắt đầu thôi”.

“Đành phải thế thôi”.

Chuẩn bị xong, Hà Tiểu Đình bắt đầu kể câu chuyện của cô.

Nơi tôi làm việc tương đối xa, mỗi ngày đi làm đều phải ngồi tàu điện ngầm, đây thực sự là phương tiện tương đối thuận tiện, cũng mang lại cho tôi những điều không ngờ tới. Ví như thời gian gần đây luôn xuất hiện câu chuyện “ma giết người”, nghe nói con ma này xuất quỷ nhập thần, giết người không chớp mắt.

Sáng, khoảng 8 giờ 30, tàu điện ngầm là nơi trước kia người rất đông đúc, ấy vậy mà nay chỉ thưa thớt vài mỏng người cùng với một luồng khí lạnh thổi qua. Lúc này trong toa tàu một bầu không khí trầm lắng pha một chút rùng rợn làm khách trên tàu đều phải phòng bị tâm lý an toàn cho chính mình. Thực ra là không còn cách nào khác, vẫn biết ở đây đã xảy ra một số án mạng nhưng cũng chỉ vì bất cẩn dĩ mà phải đi tàu chứ ai dám đùa với sinh mạng của mình đâu.

Một ngày tôi nhận được sự ủy thác của Tổng biên tập là phải đến khu tàu điện ngầm để tìm hiểu về vụ án ma giết người.

Tôi quanh quẩn trong ga với hy vọng có thể tìm được một chút manh mối gì đó về vụ án này, cả ngày cứ đi đi lại lại đến thuộc lòng cả nhà ga nhưng cũng chẳng có một chút tin tức gì. Nghĩ cho cùng, đến cảnh sát ra tay điều tra vụ này mà chẳng thu được kết quả gì huống hồ một đứa con gái nhỏ bé như tôi thì có thể giải quyết được vấn đề gì. Không biết ai báo cáo mà Tổng biên tập lại tin nhiệm giao cho tôi đi thị sát việc này. Hèn chi mấy hôm trước vừa bước vào tòa soạn thấy mọi người nhìn tôi với vẻ mặt khác thường.

Tôi lượn ở nhà ga mấy ngày mà vẫn chưa tìm ra được một chút manh mối nào, phỏng vấn nhiều người đi tàu nhưng mọi người đều chỉ nghe đồn vậy thôi, không hề tận mắt chứng kiến.

Một thời gian sau khách đi tàu ngày một đông hơn, có thể là việc con ma giết người xảy ra đã lâu nên mọi người cũng coi nhẹ, không còn cảnh giác như trước nữa.

Tối, tại phòng chờ của ga vẫn còn những vị khách tất bật đi lại, tôi cũng đã thấm mệt, cả người mỏi rã rời, tôi tìm chiếc ghế kê sát tường đặt lưng xuống. Ánh mắt của tôi bỗng hướng sự chú ý vào một dáng người nhỏ bé ở đằng xa.

Cô bé đứng một mình lạnh lẽo ở đó với gương mặt ướt nước mắt.

“Sao vậy, cô bạn nhỏ? Lạc mẹ hả?” Tôi tiến lại gần cô bé.

“Cô là ai?” Cô bé không hề sợ người lạ mặt, giọng cô đành lên.

“Cô là phóng viên, cháu cứ gọi cô là Tiểu Hà cũng được”. Cô bé bụ bẫm trông rất đáng yêu.

“Cháu tên là Tiểu Lâm, cô là phóng viên, phóng viên đến đây chắc chắn là tìm thông tin của các vụ án ma giết người rồi đúng không?” Cô bé tự giới thiệu về mình và nhìn vào chiếc máy ảnh trước ngực tôi rồi hỏi.

“Cháu biết việc ma giết người hả?” Tôi có chút ngạc nhiên, cô bé khá thông minh.

“Đương nhiên là cháu biết” Tiểu Lâm nhìn tôi với bộ dạng rất nghiêm túc.

“Thật à!”, tôi có chút nghi ngờ, dù cho có nhiều manh mối đến mấy nhưng cũng không dễ mà điều tra ra được. Quan sát kỹ Tiểu Lâm, tôi ngập ngừng dò hỏi “Thế cháu có thể nói cho có biết việc ma giết người được không?”

“Cháu đói rồi, cô phải mời cháu ăn KFC trước đã”, vừa dứt lời tôi nghe thấy bụng của Tiểu Lâm kêu ục oac.

Nhìn bộ dạng ăn ục ục của Tiểu Lâm ngon lành giải quyết cái đùi gà còn lại, tôi rất ngạc nhiên vì một đứa bé như Tiểu Lâm mà có thể ăn nhiều đồ ăn như thế, những hai suất liền. Điều làm tôi hơi bực mình là dù dùng cách nào để moi chút thông tin về ba vụ án ma giết người cô bé điều chỉ ập a ập ứng không muốn trả lời.

Tôi lại càng cảm thấy mình nực cười. Tôi như bị mất hồn vậy, đi tin lời của một đứa trẻ. Tôi muốn làm ra vẻ cầu vớ nó nhưng thấy ánh mắt đáng thương ấy, ý nghĩ đó lại tan biến, đứa trẻ này quả thực rất lạnh lợi.

Ăn xong KFC, tôi hỏi cô bé ở đâu để đưa về, nhưng con bé nhất quyết không nói, lại còn mong tôi đừng về vội. Tôi cũng thấy hơi ngại, muộn như thế này mà cô bé vẫn chưa muốn về nhà, không biết bố mẹ nó lo lắng đến mức nào nhỉ?

Tôi kiên quyết đòi đưa con bé về nhà, nhưng con bé nói trời tối rồi nó không nhớ đường.

Không còn cách nào khác với con bé, tôi quyết định đưa nó về nhà tôi, lúc này đã quá muộn rồi, nếu muộn thêm tí nữa chắc đến tôi cũng không dám về nhà nữa.

Tôi khi đó sống với cô bạn đồng nghiệp tên là Tiểu Mai trong một khu biệt thự, khung cảnh ở đây khá đẹp, cuộc sống cũng tương đối sung túc. Chỉ một tháng ở đây cũng đủ cho tôi thấy ông chủ nhà là một người sống rất biết điều. Người ông hơi gầy, mái tóc hoa râm, đeo một cặp kính. Từ những cử chỉ lời nói hàng ngày của ông cũng biết được đây là một con người có tố chất tốt.

Trong căn nhà còn có một người khách trọ nữa tên là Tiểu Quyên. Tiểu Quyên là một cao thủ viết văn trên mạng, tôi thực sự khâm phục cô. Cô là người sống nội tâm nhưng điều này không hề ngăn cản tôi tiếp xúc với cô ấy. Qua tìm hiểu tôi biết được Tiểu Quyên trước kia đã từng giúp một người viết văn. Sau này người đó đã trở nên nổi tiếng. Quyển sách sau khi xuất bản người ấy cũng được công chúng đánh giá cao. Qua một vài lần như vậy cô nghĩ mình có thể trở nên nổi tiếng. Từ đó tự bỏ công sức viết tác phẩm của mình, nhưng những bản thảo mà cô gửi đi thì luôn bật vô âm tín. Tôi chỉ có thể an ủi là số cô chưa gặp thời mà thôi.

Gần đây Tiểu Quyên còn giúp ột nhà văn sáng tác một bộ tiểu thuyết cho trường phải tinh thần bất ổn, nhân vật chính là anh Đường, là một nam tử Hán tuấn tú uy hùng. Nhưng vì thất tình nên mọi thứ đều suy sụp làm cho cái nhìn cuộc sống của anh cũng bị sụp đổ và biến thành một kẻ phóng túng. Ấn tượng sâu sắc khi xem bài viết này đó là khi cô nhắc đến sợi dây xương bò của anh Đường, cô đã miêu tả sợi dây đó bằng đúng câu duy nhất là “Sợi dây được làm từ xương một con bò đang còn sống!”

Không biết tại sao tôi luôn cảm thấy sự miêu tả này có lẽ là một mặt khác trong tính cách của cô, vì cô viết quá thật. Từ khi Tiểu Quyên sáng tác bộ tiểu thuyết này tôi luôn có cảm giác cô thay đổi hoàn toàn, thường thích một mình ra ngoài trong đêm khuya, đây chính là thời gian tốt nhất để sáng tác ra bộ tác phẩm này. Cô thường về nhà vào sáng ngày hôm sau và ngủ cho đến trưa mới thức dậy và viết tiếp. Tôi đã từng hỏi Tiểu Quyên về chuyện này vì sợ điều này sẽ ảnh hưởng mọi mặt đến cô, không thể ngờ được rằng cô trả lời tôi bằng một câu “Tôi đi thực tế cuộc sống”.

Tôi về đến nhà, vừa mở cửa thì thấy Tiểu Mai ngồi một bên sa lông xem tivi, bên kia là ông chủ nhà đang ngồi uống trà, trong phòng không khí rất yên bình.

“Muộn thế này mới về hả? Ăn cơm chưa?” Tiểu Mai đứng dậy và xông ra khi thấy tôi mở cửa bước vào. Bỗng nhìn thấy bé gái bên cạnh tôi, cô ngạc nhiên hỏi “A, cô bé đáng yêu quá, chị lừa ở đâu về vậy?”

“Đừng có mà nói lung tung, cái gì mà lừa ở đâu về!” Tôi đóng cửa lại không thèm để ý đến Tiểu Mai, quay người lại định chào ông chủ nhà, bỗng thấy ánh mắt ông đang nhìn Tiểu Lâm đầy vẻ kinh ngạc.

Tôi hơi ngạc nhiên cúi đầu xuống nhìn Tiểu Lâm rồi lại quay sang nhìn chủ nhà, hai mắt ông hiện lên một vẻ gì đó rất khác thường.

“Sao vậy?” Tiểu Mai đang trêu chọc Tiểu Lâm, thấy Tiểu Lâm sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt của ông chủ nhà vẫn cứ đắm đuối nhìn theo nhất cử nhất động của cô bé.

Chủ nhà ý thức được thái độ của mình liền thu cái nhìn ban nãy lại và quay đầu nhìn đi nơi khác.

Tôi và Tiểu Mai nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên.

Bỗng chủ nhà đứng bật dậy, con mắt cứ nhìn chằm chằm vào Tiểu Lâm, khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi và tiến sát đến chỗ chúng tôi. Tiểu Lâm sợ hãi khi thấy ông tiến ngày càng gần đến nó, nó lùi về phía sau. Tôi cảm nhận được sự trốn tránh của cô bé sau lưng tôi, Tiểu Mai chặn không cho chủ nhà tiến lại gần hơn nữa.

Chủ nhà dừng lại, ông nhìn xuống chân mình một cách nghi ngờ, rồi nhìn chúng tôi với vẻ khó xử, cuối cùng quay người trở về phòng của ông.

Lạ thật, thấy dáng điệu vội vàng của ông chủ nhà, cả hai chúng tôi đều cảm thấy không có lời giải thích. Chúng tôi thu dọn phòng khách rồi lên gác, một lúc sau nghe thấy tiếng cãi nhau của hai vợ chồng người chủ nhà...

Bên này tôi vừa tắm cho Tiểu Lâm xong rồi bé con bé lên giường, tôi để Tiểu Lâm ngủ ở giường Tiểu Quyên, đằng nào Tiểu Quyên thường không về nhà, mà có về thì cũng chỉ ngủ một chút, Tiểu Lâm nhỏ người có thể nằm chung được.

Trăng lạnh...

Ông chủ nhà tỉnh dậy sau cơn ác mộng, người ông đầm mồ hôi. Ông tỉnh dậy thay bộ đồ ngủ và thấy vợ vẫn bọc mình ngồi lặng im trên ghế sofa, ông biết lúc này không nên động đến bà. Ông thở dài chán nản bước đến gần bà, sự ra đi của đứa con trai đã đánh dấu sự sụp đổ trong cái gia đình này. Tối hôm qua chỉ là ông có về muộn một chút mà bà đã la lối, tính khí của bà càng ngày càng tồi tệ.

Mở cửa đi dọc hành lang, lúc đi qua phòng tôi ông dừng lại và nhìn vào cánh cửa đóng chặt, ông biết cô bé đó nhất định đang ở trong phòng, muốn giơ tay gõ cửa nhưng lại dừng lại. Ông như đang sống trong sự đau khổ tột cùng, những giọt mồ hôi lăn dài trên trán và chảy dọc xuống gò má, ông thở dốc. Có thể là ông đang nghĩ tới đứa con trai đã mất của mình, thật thương thay cho những người làm cha làm mẹ trên cõi đời này!

Tôi nhìn ra thấy ông đang tự tát mình một cái, đứng không vững loạng choạng tay vịn vào lan can, nhìn chăm chăm vào cánh cửa rồi quay người bước xuống lầu. Tôi hé mở cửa đủ để nhìn thấy bóng dáng ông khuất dần.

Tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng xem ông có động tĩnh gì không, thấy ông đang hít từng hơi thuốc trên ghế sofa, một lúc sau cả căn phòng mịt mù khói thuốc. Ông đứng ngồi không yên, tâm trạng có gì bất an, sau đó trở về phòng mình.

Lâu lâu không có động tĩnh gì, tôi giả vờ dậy đi tiểu tiện vào đêm và đi qua phòng ông ấy, nghe thấy giọng hai ông bà nói gì đó với nhau, thì ra là vừa rồi ông mơ thấy một cơn ác mộng, trong mơ thấy Tiểu Lâm chạy thực mạng về phía trước, đằng sau là một người đàn ông rượt đuổi quyết liệt để truy sát. Người đàn ông đó mặc một cái áo màu đỏ thẫm như màu máu của Tiểu Lâm. Xem ra thì ông vẫn không thể nào quên được đứa con đã mất của mình.

Trời sáng, khi ánh bình minh vừa rọi vào phòng, tôi mở mắt lơ mơ nhìn xung quanh. Tia nắng hiền lành xuất hiện chiếu qua cửa sổ rọi vào người tôi, tôi đứng lên vươn vai đầy sức sống.

Nhìn đồng hồ đoán là Tiểu Mai và Tiểu Lâm giờ vẫn chưa dậy, tôi đi tắt và nhẹ nhàng đi xuống dưới bếp chuẩn bị bữa sáng.

Khi ăn sáng, Tiểu Lâm cố tình nói to là mình muốn về nhà, chủ nhà nghe thấy nhưng không nói gì, nhìn bộ dạng của ông đầy vẻ trầm tư.

Sau này khi Tiểu Lâm rời khỏi đây, mọi người trở lại cuộc sống thường nhật của mình, ông chủ nhà xem ra không được vui cho lắm, Tiểu Lâm đi rồi. Mấy ngày liền ông đều thở ngắn than dài.

Chiều tối, tôi lang thang một mình ở ga tàu điện, nhìn bức tường đá cẩm thạch tôi bất giác nhớ đến Tiểu Lâm, bây giờ không biết nó như thế nào rồi, chắc là đang ăn bánh KFC, nhớ đến bộ dạng ăn uống của nó tôi lại không nhịn được cười. Tôi càng bức mình hơn khi Tiểu Lâm bỏ đi từ đó đến giờ không hề gọi một cú điện thoại thông báo gì cả làm tôi và Tiểu Mai mấy hazy đều nhớ nó.

“Cái áo đỏ quá!”, trước mắt là một cái bóng màu đỏ, tôi hơi ngạc nhiên. Lại là trí tưởng tượng mẩn cảm về màu sắc của phái nữ bắt đầu xuất hiện, tôi muốn xem rõ cuộc người đàn ông này ntn mà lại có thể mặc một cách lẻo lết như vậy.

Tôi lập tức giơ máy ảnh lên, điều chỉnh tiêu cự, hy vọng đối phương không làm tôi thất vọng. Bỗng nhiên phát hiện đi bên cạnh người này lại là Tiểu Lâm, thật sự là một điều ngạc nhiên không nói thành lời, tôi

cũng đang nhớ đến cô bé đó, không ngờ có thể gặp được nó ở đây. Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của nó tôi nghĩ người đi bên cạnh chắc là bố nó.

Nghĩ cho cùng mới tí tuổi đầu mà đã học được cái trò bỏ nhà ra đi, chắc khi về nhà thế nào bố mẹ nó cũng không bỏ qua cho đâu. Nhất định sẽ ấy roi vào đấy. Tôi định ấn nút máy ảnh chụp họ làm kỷ niệm. Nhưng ai biết được đèn chụp chưa kịp lóe sáng thì tay tôi cảm thấy đau đau, còn chưa kịp phản xạ lại thì máy ảnh đã bị người ta cướp mất.

Tôi có một chút sợ hãi, lúc này mới phản ứng thì trong tay chỉ còn mỗi cái dây máy ảnh, tôi vội vàng đuổi theo.

Trở về nhà, tôi buồn bã ngồi trong phòng khách, nghĩ mình thật là đen đủi, máy ảnh bị cướp mất, may mà kịp thời truy đuổi đến cùng. Tuy máy ảnh đã lấy được về nhưng thằng trộm té ngã làm máy ảnh rơi mấy lần trên đường. Phải làm thế nào đây? Làm sao giải thích được với Tổng biên tập đây? Đành phải tự rút tiền của mình để mua đèn vậy.

Tiểu Mai ngồi bên cạnh vừa chửi mắng thằng trộm quái ác, vừa khuyên tôi đừng lo lắng, chắc sắp cũng không đến nỗi vậy đâu.

Ông chủ nhà bước vào phòng khách mặt lạnh lùng ngồi xuống ghế, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước.

“Bác à, bác sao vậy?” Tôi và Tiểu Mai đều nhìn ông thấy lo lắng tiến lại gần hỏi han.

Giọng ông trầm xuống “Tiểu Lâm chết rồi!”. Lúc này ông thực sự rất hối hận, đã nghĩ phải bảo vệ Tiểu Lâm cơ mà, không ngờ cuối cùng vẫn... ông giẫy vò mình.

“Cái gì?...”, tôi không dám tin vào chính tai mình, nghĩ đến người đàn ông mặc áo đỏ mà đã gặp trong ga tàu, lúc đầu lại cứ nghĩ là bố của cô bé, bây giờ nghĩ lại thì người đàn ông đó chính xác là con ma giết người. Về đáng yêu của Tiểu Lâm làm tôi càng hối hận hơn, nếu lúc đó không đuổi theo thằng trộm thì chắc Tiểu Lâm đã không chết.

Tôi vội vã xem đã có chuyện gì xảy ra.

Ông chủ nhà kể lại, tối hôm đó người đi lại trên đường rất đông, ai cũng vội vội vàng vàng, lúc này ông nhìn sang bên trái chỗ cổng nhà ga thấy có một đám người xúm đông vây quanh nhau. Ông hiếu kỳ đến ngó xem và kinh ngạc phát hiện cảnh tượng quá quen bày ra trước mắt: Tiểu Lâm đã chết, khung cảnh sao lại giống cơn mơ của ông đến vậy, ông không thể nào kìm được những giọt nước mắt và trước mắt ông cảnh tượng đứa con trai của mình mất cứ hiện lên...

Tiểu Mai tiến đến an ủi ông, có không kìm nén được sự xúc động của mình.

Tôi bước ra từ hiệu rửa ảnh, cũng chẳng biết nên vui hay nên mừng, mặc dù máy ảnh bị nát bét, số tiền sửa máy ảnh có thể mua được hai cái máy ảnh mới. Khi sửa máy ảnh thì phát hiện phim trong máy vẫn nguyên vẹn, lại còn có thể rửa ra được mấy kiểu ảnh. Trong đó có cả ảnh của kẻ giết người, chỉ có điều khi ấn nút chụp thì máy bị thằng cướp bỏ chạy cho nên ảnh rửa ra không được nét lắm.

Ông chủ nhà ngồi trên ghế rồi thở dài, vợ ông lại giận dữ ông cái gì đây, bà ngồi một mình trên ghế, dù cho ông có xin lỗi như thế nào thì bà cũng không đồng ý, không còn cách nào khác ông đành ngồi bên cạnh và đánh một giấc ngon lành.

Đột nhiên ác mộng lại đến làm ông tỉnh giấc, trong giấc mơ ông thấy Tiểu Lâm đến tìm ông, cô bé tiến sát gần vào ông rồi trách sao ông biết trước sự việc mà không báo nó. Ông bình tĩnh và không làm sao có thể ngủ lại được nữa, một mình ngồi trong phòng khách châm thuốc, trong phòng chỉ thấy màu sáng nhấp nháy của đầu thuốc lá. Lúc này ông như đang sống trong sự trách móc dần vật. Và cũng năm đó nếu không phải do sơ suất của mình thì con ông làm sao lại có thể chết được, giờ lại đến sự việc này làm ông không ngừng tự trách móc.

Trong màn đêm đen tối những giọt lệ hối hận rơi xuống, ông không bao giờ tha thứ mình.

Mấy ngày sau đó mọi người đều sống trong cảnh tiếc thương, sự ra đi của Tiểu Lâm chính là nỗi đau day dứt trong tim mỗi người.

Đêm sau đó, ông lại chợt tỉnh giấc khi gặp phải một cơn ác mộng khác, lần này ông mơ thấy Tiểu Mai bị con ma sát hại. Ông xuống giường nhìn vợ rồi thở gấp. Ông thấy bất ổn nên quyết định tự mình bảo vệ Tiểu Mai.

Tối đến ông theo dõi Tiểu Mai từng bước một, ngay cả khi cô đứng ở tàu điện ngầm.

“Tiểu Quyên!”, ông thấy Tiểu Quyên trong một bộ quần áo kỳ quặc lạc trong đám người, ông liền dùng di động chụp lại hình Tiểu Quyên. Về đến nhà ông gọi tôi và Tiểu Mai đến rồi kể chuyện này, mọi người cảm thấy thực sự bất ngờ.

Có điều nghĩ cho cùng thì cũng có khả năng xảy ra việc này. Tiểu Quyên luôn muốn thực hiện ước mơ của mình đó là trở thành một nhà văn, vì vậy cô rất nỗ lực, nhưng tất cả những điều cô lao tâm khổ tứ chỉ nhận được sự đau khổ và thất vọng. Lâu dần có thể do áp lực về tinh thần đã làm cô trở thành người mang hai loại tính cách. Cô khát vọng được giải thoát và được an ủi, cho nên ban ngày cô là chính mình để viết và sáng tạo ra nhân vật “anh Đường”, đến đêm cô lại biến thành chính anh ta.

Nhưng suy đoán cuối cùng cũng vẫn chỉ là suy đoán mà thôi, so sánh một chút quan hệ của mọi người với Tiểu Quyên cũng chỉ là ở mức bình thường, mọi người đều trầm ngâm không nói.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua chậm chạp.

Chiều tối, khi Tiểu Quyên ra khỏi nhà cũng là lúc chúng tôi bám theo, dường như cô ta cũng đã cảm giác được sự khác lạ của chúng tôi.

Tiểu Mai và ông chủ nhà lập tức bám theo Tiểu Quyên, Tiểu Mai nghĩ ra cách này và cô nghi ngờ Tiểu Quyên có chứng cứ gì đó mà chúng tôi lại không biết. Biết theo dõi người khác là một việc không hay lắm nhưng Tiểu Mai cứ kiên quyết biện pháp này nên tôi cũng không phản đối nữa.

Mọi người bám theo cô ta, mình tôi trở về nhà tiếp tục công việc của mình...

Chẳng biết bao lâu, khi tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối, cũng đã chín giờ rồi, tôi vươn vai đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Chẳng biết hai người điều tra thế nào mà đến bây giờ vẫn chưa về, lát nữa nhắn tin cho họ hỏi xem tình hình thế nào?

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ vậy, nhà vệ sinh nằm ở cuối dãy hành lang và phải đi qua phòng của chủ nhà. Có thể là hôm nay vội vàng ra ngoài và ông quên đóng kín cửa, một khe sáng lóe ra từ trong phòng, tôi liếc nhìn qua khe cửa và như bị sét đánh ngang đầu, tôi nhìn thấy một bộ xương người.

Nghĩ là mình nhìn nhầm, tôi đi giật lùi mấy bước, lần theo cánh cửa nhìn lại xem thế nào. Lần này thì thực sự nhìn thấy rất rõ, đúng là một bộ xương khô đang ngồi trên ghế, bên cạnh là chiếc đèn bàn vẫn sáng rực lên.

“Trời!”, tôi vội bịt miệng lại để ngăn tiếng hét kinh hoàng của mình, nhưng sao trong phòng ông lại có bộ xương khô đầy nhủ, nhìn bộ xương như đang ngồi chờ ai đó, lẽ nào...

Tôi bỏ chạy, cảnh tượng quá kinh khủng. Ai biết được là...? Chân tôi mềm nhũn ra đứng không vững.

“Trời ơi, tiếng ngã to quá sẽ làm kinh động đến nó”, tôi sợ hãi nằm im trên sàn nhà, tôi cứ nhìn chăm chăm vào khe cửa, chỉ sợ bộ xương đó đột ngột cử động.

Một trận gió ngoài cửa sổ hành lang thổi đến làm cho cánh cửa lại càng mở rộng hơn.

Tôi nín thở sợ hãi.

Mỗi giây qua đi, sự sợ hãi trong lòng tôi như cấp số nhân, tôi vẫn không dám động dậy, chỉ sợ phát ra tiếng động gì đó sẽ làm kinh động đến bộ xương mà thôi.

Gió vẫn nhẹ nhàng thổi qua, tôi có hơi rùng mình, cảm giác như có một làn gió lạnh đi qua. Gió thổi nhẹ vào cánh cửa làm tôi thực sự không dám nhìn vào trong.

Cuối cùng thì tiếng cánh cửa cũng tan biến và cũng chẳng có thêm động tĩnh gì. Tôi mở to mắt từ từ và thấy cửa đã được mở ra, bộ xương vẫn ngồi bất động ở đó.

Tôi sợ hãi nhìn vào trong phòng, tôi biết đâu đó quanh đây thể nào cũng có một bí mật, có thể là liên quan đến con ma giết người! Không biết tại sao tôi lại có cái suy nghĩ ấy.

Tôi nhìn lại vào trong phòng, lúc này tuy tôi có một chút do dự, nhưng do thói quen nghề nghiệp đã thôi thúc tôi là phải xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Tôi hít thật sâu rồi tự trấn tĩnh lại, đứng dậy.

Tôi thực sự muốn vào để điều tra.

Bộ xương trên ghế vẫn cứ ngồi một cách lặng lẽ, hai hốc mắt như nhìn về phía trước, những ánh sáng le lói từ cái đèn bàn làm cho không khí trong căn phòng càng hư hư ảo ảo, bộ xương trắng lại càng mang một vẻ gì đó rất bình thản. Lưng tôi áp vào tường rồi cố lê từng bước về phía trước, cái thảm tôi đang giẫm lên có cảm giác dính dóp.

Tôi hít thật sâu, trong phòng có mùi ẩm mốc đậm đặc khiến tôi nhăn mày lại, mùi ở đây khó chịu thật. Không muốn hít thứ mùi này, tôi đành phải nín thở, nhưng chỉ được mấy giây là tôi không chịu nổi.

Tôi dựa vào tường và liếc nhanh toàn bộ căn phòng, bộ xương vẫn hút sự chú ý của tôi nhất, đồ đạc ở đây trông rất cũ, trên bề mặt đều là một lớp bụi dày.

“Đây là phòng của chủ nhà sao?” Tôi không tin vào mắt mình lắm. Không ngờ một người ngày thương nhân từ ôn hòa thế mà phòng ông ta lại u ám đáng sợ đến vậy. Đặc biệt là hai hốc mắt như trừng trừng nhìn tôi, càng nghĩ tôi lại không dám tiến thêm bước nào nữa.

Đúng lúc này mất điện, cả phòng là một màn đêm u tối bao phủ.

“Ôi trời!”, tim tôi bỗng đập nhanh hơn và từng hồi sợ hãi nổi lên. Lúc này đây tôi chẳng còn nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa, chỉ dựa vào đôi tai để nghe ngóng, xung quanh thực sự rất yên ắng. Không biết bộ xương di động thì có phát ra âm thanh hay không, âm thanh đó mới có thể đoán biết nó có đang cử động hay không?

Tôi lặng người đi, bốn bề không hề nghe thấy một tiếng động gì trừ tiếng đập “thình thịch” của tim.

Bỗng nhiên lại có điện.

Ánh sáng bất chợt rọi vào mắt, tôi lấy tay che mắt, nhìn trộm qua kẽ hở của ngón tay tôi thấy bộ xương vẫn ngồi bất động, xem ra chẳng có gì là đáng kinh sợ đối với bộ xương khô chỉ biết ngồi mà thôi.

Tôi nhìn xung quanh, mọi thứ đều không có gì thay đổi cả.

Lúc này tôi nhìn thấy ngay trước mặt có một cái bàn, trên bàn có đặt một quyển nhật ký, có thể khi bước vào phòng vì quá hoảng sợ nên tôi không để ý đến quyển nhật ký.

Nhìn quyển nhật ký này chẳng khác gì những đồ vật trong phòng, đó là cũng được phủ lên một lớp bụi. Tôi lại nhìn bộ xương rồi mới cầm quyển sổ, đó là quyển nhật ký 16K bìa da thật.

Tôi đang đắn đo xem có nên xem quyển nhật ký đó hay không, trong căn phòng như thế này mà lại tìm được quyển nhật ký như vậy là một điều rất lạ.

Trực giác như mách bảo tôi “Toàn bộ bí mật nhất định nằm trong quyển nhật ký này”.

Tôi nghĩ vậy. Một khi đã bước vào căn phòng này thì còn sợ gì nữa. Cái tính hiếu kỳ của tôi càng dục dục hơn, sau một giây do dự tôi hít thật sâu, nén không để tim đập dữ dội, tôi nhẹ nhàng lật giở trang đầu tiên.

Trang đầu tiên có dán ảnh gia đình ông chủ nhà, người đứng bên trái là ông chủ nhà khi còn trẻ, bên phải chắc là vợ ông rồi, nhìn vẻ rất hiền từ, ở giữa có lẽ là con họ, một gia đình thật hạnh phúc.

“Xem ra quyển nhật ký này cũng đã lâu lắm rồi!”, tôi nghĩ, vì chủ nhà khoảng năm mươi rồi, hơn người trong ảnh khoảng mười mấy năm.

Tôi xem nhanh các trang, nhìn vào thời gian viết nhật ký thì thực sự ngạc nhiên đến bất ngờ. Việc xảy ra cách đây hơn một năm, tại sao chỉ có một năm thôi mà trông người chủ nhà lại già nhanh đến vậy, như là tăng đến hai mươi tuổi?

Tôi sốt ruột muốn biết được hồi hết nên giở nhanh đến những trang sau, nửa trước của nhật ký đều ghi lại những chuyện thường ngày, đảm bảo mấy bài cuối cùng thể nào cũng có nguyên nhân của việc đã xảy ra.

Lật giở một lúc, cuối cùng tôi cũng tìm được trang nhật ký đó. Quả nhiên trên trang giấy đó có viết vài chữ rất to:

“Con trai chết rồi, vợ cũng chết rồi! Tôi chẳng còn gì cả!”

Không có ngày tháng viết, chữ viết ngoáy như không còn sức lực, tôi lật giở về phía trước vài trang, ngày tháng được ghi là mùng 4 tháng 10 năm 2004. Tôi nhẹ nhàng phỉ bụi bên trên, trang này có vẻ nhàu và đổi thành màu vàng, nhất định nó đã thấm đẫm nước mắt của người viết.

Tôi đã hiểu tất cả. Hèn gì mà từ hồi tôi chuyển vào sống ở đây chưa bao giờ nhìn thấy bà chủ nhà ra khỏi phòng, chỉ nghe nói là sức khỏe bà không được tốt cho lắm. Thì ra những cuộc cãi lộn, an ủi và những lần cãi nhau giữa hai vợ chồng họ đều là do ông chủ nhà tưởng tượng nghĩ ra mà thôi.

Bỗng nhiên ánh sáng in trên trang nhật ký đung đưa, điều tôi nghĩ đến đầu tiên đó là bộ xương có thể chuyển động.

Lòng can đảm của tôi bỗng biến mất, không thể đón nhận bất cứ sự sợ hãi nào nữa. Tôi quay người nhìn, bộ xương không hề chuyển động mà vẫn ngồi bất động chỗ đó. Nhưng vừa xảy ra chuyện gì không biết? Ánh đèn sao lại rung rinh?

Tôi muốn đứng dậy nhưng không còn sức lực, chỉ đủ sức lết về phía sau. Tôi nem nép nhìn vào bộ xương. Không dám nhìn thẳng vì sợ nhìn sẽ thấy hai hốc mắt sâu thẳm thẳm.

Tôi lùi lại theo lối cũ đến cửa ra vào, ra khỏi cửa tôi liền đứng dậy và chạy như một người điên...

Tôi chạy ra khỏi khu nhà, chân rã rời, trước cổng khu nhà có một cái xe taxi, tôi lao thẳng đến cổng nhà ga. Tôi cần phải tìm thấy Tiểu Mai, nói thực tôi không còn tin tưởng khi cô ấy đi cùng ông chủ nhà.

Xuống xe tôi chạy thẳng vào nhà ga, cả cái thành phố này có mười mấy điểm chờ tàu, tôi không biết có thể gặp được họ ở đâu.

Tôi tìm khắp nơi nhưng ở cái nơi trống vắng rộng lớn này chỉ có bóng của vài người khách và tiếng chân của tôi mà thôi.

Tôi chạy qua mấy điểm chờ tàu vẫn không tìm thấy họ. Một sự sợ hãi và bất an hiện lên. Tôi không muốn nghĩ ngợi gì hết và chỉ cầu mong cho Tiểu Mai được bình yên vô sự.

“Chị à, chị có cần người đi cùng không?” Một giọng khàn khàn vang lên, tiếp đó dường như có một bàn tay vỗ nhẹ vào cánh tay của tôi.

Tôi giật bắn người và hét lên làm mấy người khách chờ tàu quanh đó đảo mắt nhìn, nhưng họ cũng nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Tôi quay ngoắt người lại, vừa nghĩ sẽ tát mạnh vào đối phương.

“Tiểu Quyên, sao lại là cô?”

“Có cần người giúp đỡ không?” Tiểu Quyên tiến sát gần tôi, trông bộ mặt cô ý có nét gì đó khó coi.

Tôi mỉm cười, tôi không dám tin đây là Tiểu Quyên mà mình từng quen, tôi còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô ấy.

“Khuôn mặt đẹp quá, tối nay anh đây sẽ làm cho em thoải mái tẹt ga một bữa”. Tiểu Quyên mắt lim dim nhìn tôi, giơ tay ra định quấy rối liền bị tôi hất ra.

“Ôi, đánh đá thế, càng hay, anh đây lại càng thích”. Tiểu Quyên hất hất bộ tóc ngắn làm ra vẻ một người đàn ông.

“Trời à” tôi trợn mắt không dám tin vào mắt mình nữa, Tiểu Quyên nội tâm sâu sắc sao lại biến thành thế này? Lúc này tôi để ý đến sợi dây xương bò đeo ở trên cổ cô, chợt dạ tôi liên tưởng ngay đến anh Đường - nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết mà cô đang sáng tác. Cái dây chuyền này nhất định là có tà khí, tôi nghĩ.

Tôi nhìn khá kỹ Tiểu Quyên, sao cô ấy hóa trang giống anh Đường trong tiểu thuyết đến vậy, nếu là thật như vậy thì cô đang mắc phải căn bệnh tự kỉ ám thị? Nhưng hiện tại tôi cũng không thể có được kết luận đó.

“Cô là ai?” Tôi hỏi Tiểu Quyên.

“Tôi? Em có thể gọi anh là anh Đường”, Tiểu Quyên cười lớn không hề để ý đến những người xung quanh.

Tôi hỏi lại “Người... người có thật là Tiểu Quyên không?”. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh Đường trong tiểu thuyết đã từng giết người.

“Tôi đã nói rồi tôi không phải là Tiểu Quyên, đừng có nhắc đến cô ta nữa”, Tiểu Quyên làm bộ mặt dài thượt ra, nói với tôi một cách lạnh lùng rồi bỏ đi.

“Anh Đường”, tôi xông đến chỗ Tiểu Quyên và gọi một tiếng.

“Hả?”, Tiểu Quyên quay đầu nhìn tôi một cách khó hiểu. Cô quay người kéo theo cái dây xương bò cũng lắc ra khỏi áo. Tôi nhanh chóng túm lấy cái dây đó rồi dứt phăng nó ra.

“A!” Tiểu Quyên đau, hét lên một tiếng. Trên cổ cô hiện lên một vết máu như hình sợi dây chuyền.

“Tiểu Quyên, sao cô lại ở đây?”

Tôi hy vọng cách đó của tôi có tác dụng. Tôi đã từng xem một quyển sách tâm lý học về bệnh tự kỉ ám thị là một người luôn coi mình là một người khác, có thể dùng biện pháp làm mất đi những sự vật tồn tại trong tính cách thứ hai để tạm thời khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tiểu Quyên lùi lại mấy bước sờ lên ngực và không thấy sợi dây chuyền đâu, ánh mắt ghê gớm lúc trước của cô bỗng hiền hòa trở lại. Lúc này đây cô lại chính là người nhìn tôi với con mắt ngạc nhiên, thần thờ không nói một lời nào.

“Chị... Chị làm sao vậy?”, tôi lúng túng vì đây cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp như thế này. Chẳng biết tiếp theo đó là những gì sẽ xảy ra.

Không ngờ rằng Tiểu Quyên òa lên khóc nức nở, điều này thực sự làm tôi bó tay chịu chết.

Tôi kéo Tiểu Quyên vào một chỗ đưa chiếc khăn tay cho cô ta, cũng không biết nên an ủi như thế nào đây.

Tôi lại nhìn xung quanh, trong lòng vẫn lo cho Tiểu Mai.

Tiểu Quyên sau khi khóc nức nở một lúc nói với giọng nhe nhe “Tôi cũng không biết tại sao, từ hồi viết quyển tiểu thuyết đó tôi bị thay đổi tính cách”.

Quả nhiên không ngoài sự dự đoán của tôi, Tiểu Quyên đã khóc đến đỏ cả mắt.

Thấy cô ấy đã hồi tỉnh lại, tôi liền hỏi “Có nhìn thấy Tiểu Mai đâu không?”

“Tiểu Mai? Tiểu Mai chẳng phải là ở cùng với mọi người hay sao?” Tiểu Quyên nhẹ sờ lên cổ nơi có vết dây chuyền hình máu tươi.

“Cô ấy ra ngoài cùng với chủ nhà nhưng đến giờ vẫn chưa về”. Tôi không thể nào nói sự thật cho Tiểu Quyên được. Chẳng nhẽ lại nói với cô ấy là họ đi theo dõi cô thế nên họ mới phải ra ngoài. Vì vật tạm thời nói dối trước.

“Hay là Tiểu Mai xảy ra chuyện rồi?” Tiểu Quyên hỏi gấp.

Tôi cứ suy nghĩ có nên quyết định nói cho Tiểu Quyên chuyện vừa rồi tôi gặp hay không để cô có biện pháp đề phòng “Tôi biết con ma giết người là ai rồi...”, tôi vừa vội vàng đi vừa kể cho cô ấy nghe câu chuyện xảy ra.

Tiểu Quyên nghe xong cũng thấy kinh hoàng, cả hai chúng tôi đã liên tiếp tìm mấy điểm lên xe nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Tôi càng lo lắng hơn, gọi điện thoại cho Tiểu Mai thì máy đều bị tắt.

Tôi thực sự không dám tưởng tượng, ngộ nhỡ Tiểu Mai xảy ra việc gì thì phải làm thế nào đây.

Gần đây lại xảy ra vụ “ma giết người” cho nên cả nhà ga trống vắng. Tôi và Tiểu Quyên hét lên lo lắng, tiếng hét dội lại nghe sao trống vắng và cô đơn đến vậy.

Chúng tôi ngó xung quanh, đột nhiên một cánh tay nahn nh chóng gơ ra quẩn quanh cổ tôi bịt chặt lấy miệng tôi. Bị bất ngờ cho tim tôi như ngừng đập.

“Suyt, tôi là Tiểu Quyên, ma giết người đến rồi!” Tiểu Quyên nói nhỏ bên tai tôi.

Tim tôi như một lần nữa thất lại, bị dọa đến khiếp cả người.

“Ồ đằng kia!” Ngón tay trắng bệch của Tiểu Quyên chỉ vào cửa toa.

Cửa toa tàu mở ra...

Trong ga tàu, ánh sáng trắng rọi vào đá cẩm thạch làm cho sân ga càng thêm lạnh lẽo thệ lương. Một dáng người mặc quần áo màu đỏ, tóc giả đỏ ở trên đầu trông rất tự nhiên, đó là chủ nhà đang bước ra khỏi toa xe với toàn thân đầy máu.

Hai chúng tôi đều bịt miệng mình lại để không để tiếng hét cất lên. Tuy đã biết trước hấn là một trong những nghi can giết người, nhưng giờ đây lại bị hấn dọa theo một kiểu khác.

Tôi chưa từng tưởng tượng ra hấn sẽ giết người theo cách nào. Bước qua vạch vàng đợi tàu, chủ nhà ngấp ngừng nhìn xung quanh, cả người màu đỏ như thoát ra khỏi cái thế giới toàn màu trắng xám này, như là một âm hồn phẳng phất.

Tôi không nhìn thấy Tiểu Mai bên cạnh hấn, tôi vội xông đến...

“Tiểu Đình”, Tiểu Quyên vội xông tới như muốn kéo tôi lại, nhưng vạt áo quá nhỏ đã tuột khỏi tay cô không thể túm tôi lại được.

Tôi chạy thẳng đến chỗ ông chủ nhà, mỗi bước chạy tôi đều cảm nhận rất rõ tiếng tim, tiếng tim đập của chính mình. Mỗi bước chạy đều khiến tôi cảm thấy được khoảng cách gần ông ta hơn.

Trong đầu tôi lúc này chỉ có một suy nghĩ đó là không biết Tiểu Mai có được bình an vô sự không?

Tiếng bước chân làm kinh động đến hấn, hấn từ từ quay người lại, mắt nheo nheo để đo khoảng cách. Đột nhiên, mắt hấn rục lên như đang ở trong tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Nói cho tôi biết Tiểu Mai thế nào rồi? Có phải ông đã giết cô ấy rồi không?” Tôi lao lên phía trước túm lấy tay và lay hấn.

“Đúng, Tiểu Mai đã bị ta giết rồi”, hấn cười điên cuồng, cả con người hấn như sục sôi lên. Hấn siết chặt cổ tôi với một sức mạnh ghê gớm.

Tôi muốn rút tay hấn ra nhưng không đủ sức, tôi như bị một lưỡi dao cứa vào cổ vậy.

“Ha, ha ha!”, đối với hấn việc này là sự hưởng thụ cái cảm giác khi thấy ai đó chết từ từ trong nỗi sợ hãi.

“Khụ, khụ”, tôi thấy khó thở, không chờ thêm giây phút nào nữa tôi vừa đấm vừa đạp vào hấn.

“Ha ha ha”, hấn liếm một cách thích thú vào cái một nút nể, bỗng nhiên hấn rút ra một lưỡi dao trong túi và lướt nhẹ qua mặt tôi.

“Ồi, đừng đừng”, tôi thấy mình thở khó khăn hơn, cả người tôi như không còn đủ sức, hai cánh tay bắt lực của tôi quờ quạng đăm lung tung.

Hấn từ từ thu lại lưỡi dao và cứa nhẹ vào lưỡi của chính mình, máu tứa ra. Hấn vội rút lưỡi vào hít chỗ máu đó, trên con dao vẫn đầy mùi tanh của máu.

Tôi rã rời. Hai tay gơ lên mà kiệt sức rồi, chỉ còn có thể đập nhẹ vào sau lưng hấn rồi ngã uest xuống.

Tôi lại cố gơ hai cánh tay lên và đánh vô thức vào người hấn, lần này lại kẹp ngay vào bộ tóc giả, khi tay thông xuống kéo rơi cả bộ tóc.

Mờ ảo, tôi cảm giác có người lắc mình, tiếp đó là cảm giác mệt mỏi và hôn mê bất tỉnh...

Đêm xuống!

“Yến Nhi, tôi lại nằm mơ rồi, lần này tôi mơ thấy Tiểu Mai bị sát hại”, ông chủ nhà ngồi trên ghế, nghiêng nghiêng cái đầu chậm rãi nói với bộ xương bên cạnh.

“Này! Bà xem lạ không chứ, sao cảnh ma giết người đều bị tôi mơ thấy nhỉ?” Ông nắm chặt lấy tay bộ xương trông rất tình cảm.

“Tuy bà không nói được, mắt lại mù nhưng tôi không ghét bà đâu, bà yên tâm tôi sẽ chăm sóc bà cả đời”. Bàn tay ông nhẹ nhàng xoa vào tay bộ xương với vẻ kiên quyết pha lẫn những sự đồng tình.

“Xem tôi lại bắt đầu nói những lời... già rồi, già rồi”, ông ta tự lấp liếm.

Tôi bừng tỉnh sau giấc mộng, nhìn xung quanh lại thấy mình đang nằm trên chính cái giường trong phòng mình.

“Mình... Có chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi khó khăn lắm mới ngồi dậy được nhưng cảm giác cổ rất đau.

“Tiểu Mai đâu?” Tôi nhớ ra rồi, mình ra ngoài tìm Tiểu Mai, nhưng chẳng hiểu sao không tìm được Tiểu Mai mà lại về nằm trong phòng thế này?

Đúng rồi, Tiểu Mai đi cùng với chủ nhà, khi tôi tìm thấy chủ nhà thì không thấy Tiểu Mai đâu. Tôi bỗng dưng hoang mang không biết Tiểu Mai bây giờ ở đâu.

“Lại còn Tiểu Quyên nữa? Đúng rồi, tôi đã bắt gặp cô ấy ở ga tàu điện ngầm”. Tôi xuống giường, cả người tôi sao lại đau nhức thế này!

Tôi khó khăn lắm mới đứng lên được, bước không vững, ra đến cửa không còn sức ngã sục xuống đất...

“Bụng có đói không?”, vừa dứt lời thấy ông chủ nhà đứng ngay cạnh thúc tôi dậy.

Ông đi đi lại lại, mồm liên tục nói “Giờ, chán tôi quá, hôm nay tôi sao vậy? Tự dưng lại quên bég đi là cháu sẽ đói nhỉ”.

“Yến Tử, bà đừng có bực mình nhé. Tôi... tôi sẽ không...” Bỗng nhiên ông chạy nhanh quỳ trước bộ xương, mồm răng răng lợi nói “Nhất định lại là giấc mộng đáng chết lại gây ra chuyện rồi, nhất định...”

“Thôi được rồi, chúng ta không nói về cái này!”. Ông ta như đứa trẻ mắc lỗi vậy, khúm núm đứng dậy.

“Yến Tử, bà đừng có giận nữa nhé, là tôi sai rồi, sau này không dám mơ nữa, chỉ cần bà đừng giận tôi nữa là được?” ông cẩn thận đứng trước rồi xin lỗi và chờ đợi sự tha thứ của bộ xương.

“A, đúng rồi! Yến Tử, bà đợi một chút, tôi đưa bà xem một vật này, xem xong thì bà sẽ tin rằng sau này tôi không nằm mơ nữa”, ông nhớ đến một điều gì đó và thấy rất vui. Nói xong với bộ xương ông lập tức quay người đi về phía trước. Vừa bước được vài bước ông lại quay đầu lại như không tin tưởng một điều gì đó, nói với bộ xương.

“Yến Tử, bà nhất định phải đợi đấy nhé, tôi sẽ làm bà tin tôi thôi”.

“Được rồi, không nói nữa, tôi biết bà sẽ thấy phiền với tôi, tôi sẽ đi lấy nó cho bà xem ngay bây giờ”, ông đi về phía trước.

Tôi làm sao thế này, sao chẳng còn tí sức lực nào cả”, tôi lấy tay chống xuống đất để đẩy người lên.

“Trần tĩnh, trần tĩnh lại đi”, tôi hít thật sâu để thêm ỉnh ít sức lực.

Khi tôi đứng dậy, lúc này đã khỏe hơn rồi, tôi bám vào tường, cái đầu cẩn thận ngó ra ngoài, hành lang tối om, đầu đó phảng phất tiếng của ông chủ nhà.

Lần mò mãi mới đến được trước cửa phòng Tiểu Quyên, tôi không dám gõ vào cửa, chỉ nhòm trộm qua lỗ khóa, cửa hình như khóa rồi.

Tôi hít một hơi lạnh, Tiểu Quyên đã đưa tôi trở về, nhưng Tiểu Quyên lại chẳng thấy mặt đâu.

Trời ơi! Tôi thực sự không muốn nghĩ tiếp.

“Yến Tử, bà xem này, đây chính là tóc giả của con mà giết người đấy, bà có tin không?” Ông giờ bộ tóc lên một cách khoái chí và nói với bà.

“Nhìn xem, con ma giết người đã chết rồi, đây là tóc của nó, sau này tôi sẽ không mơ đến nó nữa!”, ông ta đi thẳng đến bộ xương rồi đưa ra cho bộ xương xem.

Bộ xương vẫn không nói gì làm sắc mặt của ông càng khó coi hơn.

“Yến Tử, tôi sai rồi, bà tha thứ cho tôi được không?”, ông cúi đầu xuống giống như một đứa trẻ vừa làm sai việc gì đó đang xin lỗi và hứa lần sau sẽ không tái phạm.

Bộ xương vẫn không nói gì.

“Yến Tử, tôi biết tôi sai rồi, xin bà tha thứ cho tôi đi”, ông ta bắt đầu lo lắng, trên mặt biểu lộ các cung bậc khác nhau của tình cảm.

Bộ xương vẫn không nói gì.

“Rốt cuộc bà muốn tôi phải làm sao? Tôi biết bà sắp rời bỏ tôi đúng không?” Ông bắt đầu bực mình, dải dốt từ trong miệng cứ tuôn chảy ra khắp nơi.

“Xin bà đừng rời bỏ tôi, tôi sẽ thay đổi, nhất định sẽ thay đổi”, ông giờ tay ra và nắm nhẹ vào tay bộ xương. Bỗng nhiên ông giật bắn ra ngoài như bị ai đó cự tuyệt.

“Yến Tử, tôi nhất định sẽ không để bà rời bỏ tôi đâu”, ông dang hai tay ra, khom người chần bên trái bên phải như muốn ngăn không cho người khác đi qua...

Đứng trước bộ xương ông nhìn với vẻ đầy xúc động, hai con mắt như chứa đựng tình yêu sâu đậm, đột nhiên, ông quỳ xuống rồi nghiêng về phía trước, nắm chặt lấy bộ xương, “rào rào” cả bộ xương đổ xuống, cái đầu lâu đập vào mặt, những mảnh xương đập liên tiếp vào sống mũi.

“Rắc rắc”, cái sống của ông mũi đã bị gãy.

Ông cứng đờ người, há hốc miệng và không dám tin vào cảnh tượng trước mắt. Máu nóng hổi từ mũi chảy xuống dưới cằm rồi rơi xuống đất.

Sao lại là bộ xương? Ông không dám tin, dờ dẫm nhìn những khúc xương vương trên đất.

Ông đau đớn sững sờ nhìn cái đầu lâu lăn trên đất. Tiếp đến là những ký ức đã được giấu kỹ ở nơi sâu thẳm trong đầu bỗng nhiên hiện lên rõ mồn một.

“Á”, một tiếng hét thất đảm bao trùm cả nhà ga, ai cũng đều bị làm cho hết hồn và quay đầu nhìn thấy trên sân ga đầy là máu và một cái đầu lằng lổn lổn trên hành lang.

“Con!” Yến Tử hét lên một tiếng. Ông nâng đầu vợ lên tâm can như thất lại.

Ký ức đau đớn đó làm những giọt nước mắt đau khổ lăn dài trên mặt.

Lúc đó, lại một ký ức khác hiện lên.

Trong nhà ga, ông mặc cả bộ quần áo màu đỏ, đầu đội tóc giả, tay cầm dao len lỏi trong dòng người.

Lại là một cảnh tượng trong trí nhớ ông.

Tiểu Lâm sợ hãi chạy về phía trước, ông xông lên phía trước ôm lấy nó, đây chính là đứa bé mà ông trời ban tặng cho ông, ông nhất định không để cho nó chạy lung tung, không ngờ con bé tự dưng hét to lên và bảo ông là ma giết người. Liên sau đó là cảnh sát đuổi bám theo, vì không để Tiểu Lâm tiết lộ bí mật của mình, con dao ông cầm trên tay đâm thẳng vào cơ thể bé nhỏ của cô bé.

Ông đau khổ đập đầu xuống dưới đấy, vò đầu bứt tóc như điên, dải dốt trong mồm liên tiếp tóe ra, ánh mắt càng ngày càng dờ dẫm, ông vọt chạy ra ngoài như một kẻ điên.

Hà Tiểu Đình và Vương Thổ ở cùng một tầng, cái chết của Vương Thổ làm cô bất an, nhất là những lần đi qua phòng của anh cô thường cúi đầu đi thật nhanh.

Đã sang đông, thời tiết bắt đầu lạnh dần. Sau khi đi làm về cô vội vàng mở cửa rồi nhanh chóng bước vào phòng. Cảm giác chỉ có trong nhà mình mới là nơi an toàn nhất.

Trong phòng rất lạnh mặc dù đã có máy sưởi. Nhưng không biết tại sao cảm giác bên ngoài lại ấm áp, trong khi trong phòng thì lạnh đến thấu xương.

Cô ngồi trên giường hít nhẹ một luồng hơi, trong đêm tối những làn sương nhẹ ẩn hiện, có thể do máy sưởi vẫn chưa đủ nhiệt, cô quay người muốn uống một cốc nước nóng.

Đúng lúc này cô thấy cánh cửa kính cửa sổ lắc lư như có ai ở ngoài lắc vậy. Trong căn phòng yên tĩnh này, âm thanh lẳng đọng gấp rút đột ngột đến khiến người ta ngạc nhiên. Cô đắm đắm nhìn vào cửa sổ và không dám rời khỏi chỗ ngồi.

Hình như rất lâu rồi cô mới để ý và hiểu ra rằng lá cây lắc lư được là nhờ gió. Cô đứng phía trước bàn cầm quyển sách mà cô thích, đó là “Tồn tại và hư vô”. Cô không tin vào chân lý đúng đắn của sự tồn tại, nhưng lần này thì cô lại tin. Thực sự suy nghĩ có hay không mối liên hệ giữa Vương Thổ và cái tử.

Đọc một lúc cô thấy hơi mệt rồi ngồi tựa vào ghế để nghỉ. Ngoài cửa sổ gió cứ gào thét từng hồi.

Gió gào thét thổi làm cô vô cùng sợ hãi, cô mở một khúc nhạc nhẹ để có thể làm cho thần kinh được thư giãn.

Trong khúc nhạc nhẹ nhàng làm nỗi sợ hãi của cô biến mất, chỉ còn lại màn đêm cô đơn, và những cơn gió gầm rú bên ngoài dường như vô cùng nhỏ bé. Nghe tiếng đàn piano nhẹ nhàng khiến cô có một chút gì trầm tư.

“Xoẹt xoẹt...”, tiếng đĩa vấp chới vào tai cô, như có ai gõ cửa, cô sợ hãi với tiếng động này. Nghe kỹ lại phát hiện vẫn có tiếng nhạc không vang nhưng có tiết tấu, đĩa vẫn cứ quay, nếu không có tiếng nhạc thì chắc chỉ nghe thấy tiếng cửa đập bên ngoài.

Cô đứng trước cửa sổ, lấy hết sức hét lên “Ai đó?”, giọng cô thất thanh đến nỗi chính mình cũng thấy khó nghe bởi tiếng hét này.

“Tôi, Triệu Cường đây!”

“Thế vào đi.”

Nghe thấy giọng của Triệu Cường cô yên tâm hơn nhiều. Triệu Cường là người bình thường không thích nói chuyện lắm nhưng rất thật thà, phải nói anh ấy là người rất đặc biệt, không biết muộn như thế này có chuyện gì mà đến tìm cô.

Cô mở cửa, chỉ thấy Vương Thổ đang đứng nhìn chằm chằm vào cô...

6. Chương 6: Đêm Thứ Sáu : Cô Gái Trên Tuyết

Vào đầu đông, nhiệt độ mỗi lúc một thấp. Lá cây rụng rơi tả tơi trên đất, đâu đâu cũng là một bầu không khí ảm đạm bao trùm. Những cơn gió lạnh buốt cứ thổi tới tấp vào căn nhà nhỏ.

Căn phòng lúc này trống rỗng, chỉ còn lại hai người là Trương Khiết và Thạch Nham. Vương Thổ đã chết, Thẩm Thiên và Thượng Gia Bằng đi công tác, còn hai cô gái là Hà Tiểu Đình và Triệu Dục Tĩnh không biết lại biến đâu mất tăm. Mọi người đều dần bỏ đi sau những lần kể chuyện và cũng không biết những lần rời đi của họ có liên quan gì đến những câu chuyện họ kể hay không. Trương Khiết và Thạch Nham trong lòng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Thời gian trôi thật nhanh và ngày cuối tuần lại đến.

Vậy là cũng được nghỉ ngơi, Trương Khiết không ra ngoài, tự nhốt mình trong phòng và đánh CẢNH SÁT, trò chơi điện tử đã nhanh chóng làm anh quên đi những gì đã gặp phải, trở thành một người chiến sĩ kiên cường.

Trương Khiết chơi rất say mê, đột nhiên cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua người, dường như có một người vừa lướt quanh và đứng lại ngay đằng sau lưng. Anh đột nhiên rung mình, nín thở, quay ngoắt đầu lại, nhưng phía sau chẳng có gì ngoài cái rèm cửa không ngừng đung đưa.

Quay đầu lại, anh phát hiện màn hình máy vi tính là một màu đen sì, liền khởi động lại nhưng vẫn chẳng có tác dụng. Bật đèn thì đèn không sáng, cầm điện thoại lên gọi, điện thoại không có vạch sóng nào cả.

Rồi lại một cơn gió lạnh thổi như có một người nào đó lại vừa lướt qua, lại vẫn đứng ở phía sau lưng anh. Anh sợ hãi quay đầu lại, nhưng đằng sau anh chẳng hề có một bóng người nào.

Anh sợ hãi không dám ngồi lại, vội vàng đi tìm Thạch Nham để hỏi xem có phải là cả khu nhà mất điện không?

Thấy Thạch Nham đang ở trong phòng cũng không ngừng ấn cái công tắc đèn tanh tách, Trương Khiết mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là mất điện thật.

Hai người không hề kể cho nhau nghe chuyện mình vừa gặp phải và nói chuyện rất vui vẻ. Hôm nay lại là một ngày đặc biệt - ngày tụ tập của Hội kể chuyện ma và lại tiếp tục kể lại những việc họ đã từng chứng kiến.

Hôm nay, Trương Khiết kể chuyện về cô gái tóc ngắn mà anh đã từng gặp.

Sau khi tốt nghiệp không lâu, tôi đến Thượng Hải làm việc ở một công ty thiết kế và sáng tác truyện tranh, vì chúng tôi phải thức đêm làm việc nên giám đốc cũng không khắt khe lắm về thời gian, chỉ cần hoàn thành công việc với chất lượng tốt là được.

Tôi lúc đó ở Tân Anh Trang, là một khu hẻo lánh bởi vậy cũng rất yên tĩnh. Phòng ở rất rộng, khép kín 2 tầng, gồm 2 phòng ngủ và 1 phòng khách, không hề có tiện nghi gì cả, vì vậy những thứ như tivi, điện thoại, v.v... lại càng không có. Những đồ dùng đó có hay không đối với tôi không thành vấn đề, do tính chất công việc nên tôi thích có được sự yên tĩnh và không muốn bị bất cứ ai quấy rầy.

Chủ nhà là một bà lão rất thân thiện, hiền lành khoảng hơn sáu mươi tuổi. Bà không làm khó gì khi tôi nuôi chó, chính điều này cũng là lý do để tôi tiếp tục thuê nhà của bà. Để thể hiện thiện chí của mình, tôi gửi cho bà nửa năm tiền thuê nhà và tiếp tục ở lại.

Dừng công việc đang làm dở, tôi đứng dậy vươn vai rồi kéo ghế ra ban công phơi nắng. Chuyển vào đây cũng sắp được một tháng rồi, tôi cũng thích nghi với môi trường này. Chú chó đáng yêu không biết từ đâu chui ra, nhảy lên chân tôi và ngẩng cổ lên như muốn nói “cậu chủ hãy để ý đến tôi một chút”, thấy tôi nhắm mắt và tận hưởng bầu không khí trong lành nó liền tìm một chỗ trên đùi tôi để nằm. Tôi bèn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mượt của chú chó nhỏ, cảm nhận hơi ấm từ nó.

Ánh nắng ấm áp soi rọi qua kẽ lá, tôi đi dạo trong công viên của khu nhà, những cụ già ngồi trong công viên vui vẻ thích thú đón lấy cái ấm áp hiếm hoi của mùa đông lạnh giá, người thì tùm năm tùm bảy đánh cờ, người thì hỏi han ân cần, rồi thỉnh thoảng còn nghe thấy một vài tiếng chim thánh thót.

“Yên tĩnh quá!” Tôi lim dim đôi mắt, say sưa mơ màng...

Sống một thời gian, tôi mới phát hiện hầu hết ở đây đều là người già, thỉnh thoảng mới bắt gặp một vài người trung niên. Nhìn thấy cảnh các cụ sống chan hòa vui vẻ với nhau tôi cũng không muốn làm phiền và rất ít khi bắt chuyện với họ. Nhưng không biết sao, mỗi lần gặp các cụ tôi đều có một cảm giác “không hòa hợp” cho lắm, có thể là do người già ở đây quá nhiều. Có điều nghĩ cho cùng môi trường này cũng phù hợp với những người cao tuổi để họ dưỡng lão, cái cảm giác ấy của tôi cũng dần dần tan biến.

“Cho tôi mua nửa cái bánh loại này và hai cái bánh nhân”. Đây tất cả những lời mà tôi nói trong một ngày. Nhưng tôi lại thích như thế, chỉ cần không bị quấy rầy là tôi có thể yên tâm hoàn thành công việc. Duy có một thứ làm tôi không thích lắm đó là giao thông gần khu nhà không thuận tiện một chút nào, mỗi ngày đều phải đi hơn một cây để đến siêu thị gần đó mua đồ.

“Thật phiền, cũng chẳng hiểu sao những người già ở đây họ lại sống được?”. Chân đi dép vải, tôi bê cốc cà phê đứng gần cửa sổ và nhìn những người già đang tản bộ trong công viên. Nếu để ý một chút sẽ phát hiện ra những người già ở đây chẳng bao giờ đi mua đồ.

Đặt cốc cà phê xuống, tôi quay người nhìn cái đồng hồ cũ kỹ treo trên tường, đã 7 giờ 8 phút rồi, đến lúc chuẩn bị bữa tối rồi...

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhẹ nhẹ, đầu đầu cũng là một màu trắng xóa.

Tôi vươn người, cuối cùng thì cũng hoàn thành xong một bức vẽ, ngắm kỹ lại cảm thấy rất ưng ý. Đứng dậy pha cốc cà phê và không quên ngó vào chiếc đồng hồ điện tử đặt ở đầu giường, lúc này đã là 2 giờ 15 sáng.

Cầm trên tay cốc cà phê nóng hổi, đi nhẹ nhẹ đến mở cánh cửa sổ. Không khí khô lạnh ập vào trong nhà, tôi hít thật sâu như cố tận hưởng cái lạnh buốt giá đó.

Tuyết vẫn rơi phủ trắng xóa lên cả khu nhà ở, đèn các căn hộ cũng đã tắt ngấm, không gian là một bầu u tối, chỉ có ánh sáng đỏ quạch từ những ngọn đèn đường.

Miền Nam Trung Quốc là một nơi ít khi có tuyết, tôi dắt chú chó nhỏ đi dạo quanh khu nhà để tận hưởng cái đêm tuyết rơi hiếm hoi này.

Tôi thường thức trắng đêm và có thói quen dắt chó đi chơi vào sáng sớm, thói quen này là để được hít thở sự trong lành của buổi sáng sớm, con chó của tôi cũng dần thích nghi với việc đó. Trên cong đường đầy tuyết luôn thấy vết chân dài và ngắn của hai chúng tôi.

“Soạt soạt”, bỗng tôi nghe thấy tiếng chân giẫm trên tuyết vọng lại mỗi lúc một gần.

“Muộn như thế này mà vẫn còn có người ư?” Tôi quay người hướng về phía âm thanh đó và nghĩ “không thể là kẻ trộm được!”

Qua màn tuyết trắng xóa, tôi thấy một bóng dáng nhỏ bé lung linh.

“Hình như là một cô gái...”, tôi không chắc chắn cho lắm.

Cái bóng đo bước gần đến tôi, quả nhiên là một cô gái với mái tóc ngắn. Cô ấy mặc một chiếc áo cao cổ màu trắng, chiếc quần bó sát người, theo sau là một con chó loài Kinh Ba trông ngộ nghĩnh.

“Ồ, hóa ra lại là một người dắt chó đi dạo vào sáng sớm tinh mơ, sao lại giống tôi đến thế, lại một con mèo lười ngủ ngày đây”, tôi nghĩ vậy.

Cô gái bước gần đến chỗ tôi, khi đi qua cô gái như có một chút gì đó hoảng sợ, nhưng tôi thì ngược lại, khoảng cách gần như thế này giúp tôi nhìn càng rõ hơn dung mạo ấy. Một khuôn mặt trái xoan, đôi mắt long lanh, hàng lông mày cong cong, mũi cao, đôi môi nhỏ nhỏ rất đáng yêu. Cảnh cô gái trong đêm tuyết rơi là một bức tranh đẹp, xao xuyến lòng người giữa cái giá lạnh mùa đông.

Quả là một cô gái xinh đẹp, tôi nhìn đờ đẫn.

“Đi, đi nào”, cô gái cúi đầu gọi nhỏ và kéo chú chó, con chó dường như đã nhìn thấy đồng loại của mình và đang lưu luyến con chó của tôi cho nên nó không đi.

Mặt tôi hơi đỏ, cố ý tránh không dám nhìn vào cô gái và chuyển ánh mắt nhìn ra chỗ khác, tôi có vẻ lóng ngóng.

“Thời tiết thật đẹp”, không được, bây giờ tuyết mới bắt đầu rơi mà. Hay “Mây áo khoác của em tươi quá!”, nhưng cô ta mặc màu trắng “Cô đẹp quá!” Ô, t ôi đều không nói được. Nói vậy xem ra thô kệch quá..., phải nghĩ ra xem nói gì đây! Tôi đang vất óc vò đầu để suy nghĩ.

Cô gái nhìn tôi với con mắt ngạc nhiên, hai chú chó cũng dừng lại và nhìn nhau với vẻ thăm dò.

“Anh mới chuyển đến đây hả, trước kia chưa từng gặp anh bao giờ”. Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

“Ồ, vâng đúng...”. Tôi đột nhiên ấp a ấp úng. Giọng nói của cô gái sao quá đối diện dàng.

“Anh không sao chứ?”, nhìn dáng vẻ mặt tự nhiên của tôi, cô gái tủm tỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền.

“Dạ, ừ..., đúng... vậy, cô... Tôi vừa mới chuyển đến. Sao trùng hợp thế nhỉ, cô cũng dắt chó đi dạo vào sáng sớm như thế này hả?” Tôi lúng ta lúng túng, hồi hộp và thực sự muốn nói to rằng “Hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên có một người con gái chủ động bắt chuyện với tôi”.

Một lúc sau, cô gái tiếp lời “Chú chó của anh trông đáng yêu quá!” Tôi hơi kéo ông quần lên, con chó của cô ấy không biết bị làm sao, mới gặp mà đã nới xng lên cắn vào ống quần của tôi.

Cô gái ngạc nhiên nhìn chú chó, rồi lại ngược lên nhìn tôi mỉm cười, đôi môi hồng để lộ hàm răng trắng đẹp.

Tuyết rơi càng to, trên tuyết một nam một nữ sóng đôi tản bộ, đằng sau là hai chú chó tung tăng đùa nghịch.

Tôi và cô gái nói chuyện phiếm với nhau suốt, cô hỏi về công việc của tôi và tôi cũng kể hết chuyện của mình cho cô nghe.

“Anh là họa sĩ vẽ truyện tranh ạ?” Cô gái ngạc nhiên hỏi.

“Nói chung vẫn chưa được phong là họa sĩ, chỉ là người làm công việc vẽ truyện tranh bình thường thôi mà”. Tôi bắt đầu quen quen và nói chuyện cũng tự nhiên hơn nhiều.

“Ồ? Thế đã có cuốn truyện tranh nào xuất bản chưa? Em thích xem truyện tranh lắm”, điều này thực sự làm tôi ngạc nhiên.

“Truyện kinh dị”, cô gái nghịch ngợm thề cái lưỡi đáng yêu của mình ra.

Hai chúng tôi nói chuyện rất hợp, cô ấy tên là Tiêu Tĩnh, một cái tên thật đẹp, đúng là tên nào người đó. Tôi chỉ biết vậy về cô ấy thôi, còn những thứ khác thì thực sự chẳng biết gì cả. Tôi hầu như nói hết chuyện của mình cho cô ấy nghe vì đều là cô ấy hỏi tôi. Trong lần nói chuyện này tôi cũng dần hiểu được chút ít về cô ấy, ít ra sự nhiệt tình của cô ấy cũng làm tôi cảm nhận được đây là một cô gái dễ gần.

Đã ba giờ sáng, không ngờ chúng tôi có thể nói chuyện được hơn một tiếng, chiếc điện thoại để trong túi quần của tôi đến giờ là báo rung nhắc tôi đã đến lúc phải về nhà để tiếp tục bắt tay vào công việc.

“Em cũng phải về rồi!” Tiêu Tĩnh nói và cười với tôi.

Tôi nói “Để anh đưa em về!”

“Dạ không, anh mau về nhà đi, nó chắc cũng mệt rồi!” Tiêu Tĩnh chỉ vào con chó của tôi, làm tôi không nín được cười.

Nhìn con chó béo ú của tôi trông có vẻ mệt mỏi đi không vững, thở cũng chẳng ra hơi. “Thật là mắt mặt, vậy anh về trước nhé, ngày mai em vẫn đến đây đi dạo chứ?” Tôi không nói được gì, thật xấu hổ trước mặt Tiêu Tĩnh.

Tiêu Tĩnh gật đầu không nói gì, dường như trong mắt cô ẩn chứa một nét buồn rầu.

“Vậy tối mai gặp lại nhé!”, thấy Tiêu Tĩnh gật đầu đồng ý tôi mới quay người đi rồi kéo con chó béo ú và đá cho nó mấy cái vào mông, tôi lẩm bẩm với vẻ không thoải mái lắm “Xem ra phải giảm béo ày thôi, nếu cứ cho mày ăn theo khẩu phần như thế này chẳng mấy chốc còn mắc cả bệnh tiểu đường nữa mất”.

Tiêu Tĩnh cứ nhìn dáng tôi xa dần, rồi thở dài và cúi đầu nói với con chó của cô ấy “Chúng ta cũng về nhà thôi!”

Tiêu Tĩnh từ tốn dắt con chó đi về phía trước, tiếng bước chân “soạt soạt” trên tuyết nhỏ dần. Dấu chân trên tuyết của Tiêu Tĩnh cũng nhạt dần và hình dáng của cô cũng tan biến trong đêm tuyết. Không khí vốn ngập tràn mùi hương thì giờ đây có cơn gió đến thổi làm tan đi những mùi hương đó. Sự việc như chưa từng xảy ra.

Về đến nhà, tôi không tài nào chợp mắt được, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến cảnh tôi và cô gái. Trần trọc mãi, cũng có thể do là mệt tôi thiếp đi lúc nào không biết, sáng hôm sau thức dậy tôi mới phát hiện mình bị sốt, chóng mặt, xem ra tôi bị cảm rất nặng.

Cuối cùng trời cũng tối...

Tôi đến nơi hôm qua tôi gặp Tiêu Tĩnh từ rất sớm để đợi cô ấy.

Bỗng chốc trong cái màu trắng xóa của tuyết xuất hiện một cô gái và một con chó Kinh Ba màu trắng.

“Em đến thật rồi!”, tôi hơi xúc động vì tôi không tin là hôm nay cô ấy lại có thể đến.

“Vâng ạ, anh hình như không được khỏe hay sao ý, anh bị ốm à?” Tiêu Tĩnh cúi mặt xấu hổ hỏi tôi.

“Không sao, chỉ là ăn lung tung đau bụng thôi”, tôi nói mà cố nén không cho nước mũi chảy ra.

Tuyết cũng đã ngừng rơi, các con đường chính của khu vực này bây giờ đã được quét dọn rất sạch sẽ. Trong đêm khuya hai người lại sánh vai và cùng kể cho nhau nghe những sở thích của chính mình...

Ngày thứ ba, khi tôi gắng ngồi dậy thì thấy rằng bệnh cúm của tôi có vẻ như nặng hơn, dù là tôi đã chú ý giữ ấm, uống thuốc đúng giờ và rất lạ là bệnh không những không thuyên giảm mà ngày một nặng thêm.

Khi gặp lại Tiêu Tĩnh, cô nhìn tôi với ánh mắt trách móc và hỏi “Anh làm sao mà chảy nước mũi vậy?”

“Không sao, ăn cay quá thôi mà!”, tôi cười gượng và nói.

Mấy ngày tiếp theo đó, bệnh cúm của tôi càng nặng hơn, nhưng tôi vẫn cố gắng đứng hai giờ đêm dắt chó đi dạo. Dù trực giác mách bảo tôi việc xảy ra không bình thường một chút nào, nhưng tôi vẫn muốn được gặp cô ấy...

Sau một tuần, khoảng 5 giờ chiều.

“Không ổn rồi, nhiệt độ cao đến 40 độ, nếu cứ như thế này thì chắc chết mất thôi!”, tôi rút nhiệt độ từ nách ra và quăng vào một chỗ.

Cố gắng gượng dậy, phải đi viện thôi.

“Bệnh của tôi sao có thể nặng như thế này được?”, cổ lết từng bước một, khó khăn lắm tôi mới bước được ra đường trong lo sợ.

Tôi đi từng bước chậm rãi, đột nhiên nhận ra, trước mặt là Tiêu Tĩnh với bộ đồng phục học sinh, tay xách cặp đang từ xa tiến tới.

“Chính là cô ấy, cô ấy là học sinh!”, tôi nghĩ.

Tiêu Tĩnh đang cười nói vui vẻ với đám bạn, từ xa cô ấy nhìn thấy tôi và cúi đầu không nói gì, như là muốn tránh mặt khi đi qua chỗ tôi.

“Tĩnh!”, tôi gọi nhỏ.

Bước chân của Tiêu Tĩnh chậm dần, khi cách tôi một vài bước cô dừng và quay người lại phía tôi.

Tôi bỗng thấy ngạc nhiên, Tiêu Tĩnh với đôi mắt nhanh nhẹn đó nhìn tôi với một dáng vẻ sợ hãi, cô không muốn gặp tôi cho lắm. Trấn tĩnh một lúc, tôi lại có cảm giác đằng sau sự sợ hãi của cô ấy là một vẻ đau thương.

“Cô ấy..., cô ấy làm sao vậy?” Tim tôi hơi quặn đau, tôi thực sự cảm thấy bất ngờ không hiểu tại sao lại hoang mang quá vậy. Bỗng nhiên đôi chân như muốn mềm ra rồi ngồi phịch xuống đất, một bầu u tối sập xuống trước mắt và tôi xin đi lúc nào không biết.

Tĩnh tĩnh mơ mơ mấy lần, tỉnh dậy rồi lại lịm đi, tôi nằm trên giường và đắp một cái chăn bông rất nặng. “Tôi đang ở đâu thế này?” Tôi muốn tỉnh dậy nhưng cơ thể không còn một chút sức lực nào, nhìn xung quanh mới biết đang nằm trong phòng mình.

Thì ra bà chủ nhà nhìn thấy tôi xỉu liền đưa tôi về, tôi cũng không hiểu bà làm thế nào để đưa một cái xác gần chết nặng hơn năm mươi cân vào trong nhà. mấy ngày hôm nay bà chủ nhà bận rộn chăm sóc tôi, tôi thực sự cảm kích trước sự quan tâm của bà.

Trước khi người thầy thuốc Đông y già khụ đi khỏi, ông đứng trước mặt tôi, dặn dò kỹ lưỡng là tôi phải nghỉ ngơi cộng với một số điều cần chú ý, nhưng tôi không nhớ kỹ. Chỉ có một điều lạ là thế kỷ 21 rồi, sao vẫn có người mặc áo dài hời hợt?

Tôi khó khăn lắm mới ngồi dậy được, toàn thân đau buốt, đặt chiếc gối kê lưng cao lên một chút và dựa lên đó một cách thoải mái. Con chó nhỏ chạy lại phía tôi, đã mấy ngày nay tôi không gặp nó, nó tăng cân nhiều, thật là làm phiền bà chủ nhà rồi.

Tôi vuốt nhẹ vào mõm nó. Trong đầu tôi nghĩ “Cô ấy là một học sinh, ngày nào cũng khoảng 6 giờ phải đi học, sáng sớm 2 giờ đến 3 giờ dắt chó đi bộ, vậy thì cô ấy chỉ ngủ có ba tiếng một ngày sao? Mặc dù có lúc tôi cũng chỉ ngủ hai đến ba tiếng nhưng nếu cứ bảy tám ngày kéo dài như thế này thì làm sao chịu nổi”. Thật khó hiểu “Còn nữa, sau khi gặp cô ấy tôi bắt đầu đổ bệnh, lẽ nào lại là một sự trùng hợp?” Suy nghĩ miên man làm tôi ngủ lúc nào không biết.

Đột nhiên tôi thấy rất khó thở, tôi như người bình tĩnh sau một cơn ác mộng, mon hít hơi thật dài nhưng lại bị đánh thức đột ngột. Lúc này tôi kinh hoàng phát hiện ra hai con mắt không tài nào mở được như là bị kết dính vào nhau, sợ hơn nữa đó là tôi ý thức được, mình nhưng không thể tỉnh lại.

Thời gian cứ dần trôi, tôi vẫn thấy khó thở như vậy, muốn cử động người nhưng cơ thể như chết, đến cử động của một ngón tay cũng khó và không hề có cảm giác tồn tại của cơ thể.

Nỗi lo sợ cứ choán hết suy nghĩ. Cái lạnh lẽo lại bao trùm lên sự sợ hãi của tôi và nó rúc sâu trong tủy xương, sự sợ hãi lan tỏa. Vô số những ý nghĩ ẩn hiện, trong đầu tôi xuất hiện những ký ức xa xưa nhưng rất mơ hồ làm đầu tôi bỗng đau dữ dội.

Bình tĩnh dậy, quần áo ướt đầm vì mồ hôi. Nhìn quanh bốn bề vẫn là căn phòng của mình.

“May quá! May quá!”, tôi vừa thở sâu vừa lau mồ hôi trên mặt.

Bỗng có tiếng “ù ù” to dần từ phía đầu giường, người vừa mới trải qua những trạng thái tâm lý lo sợ như tôi thực sự rất khó chấp nhận tiếng động này, tôi nghe rồi thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện đó là cái đồng hồ rung lên báo 2 giờ.

Tôi có hơi mệt chút ít, tôi vừa trải qua sự lo lắng nên có cảm giác trống rỗng vô cùng.

“Cộc! Cộc! Cộc!” Tiếng gõ cửa thôi thúc nặng nề.

“Đã muộn thế này rồi, bà chủ nhà còn tìm tôi có chuyện gì không biết?” Chỗ này chẳng ai biết tôi ngoài bà ấy.

Tung chăn ra xuống giường mở cửa, sức khỏe của tôi vẫn chưa hồi phục cho nên vừa đứng dậy thì đầu óc quay cuồng, định trả lời một câu nhưng tôi bỗng thấy cảm giác buồn nôn.

“Bộp, bộp, bộp”, đột nhiên tiếng gõ cửa biến thành tiếng đập cửa rất mạnh.

Tìm tôi đập thành thịch, tiếng động đó vẫn không dứt, những âm thanh đó như đang đánh vào chính con tim yếu đuối của tôi.

Tôi tức giận nhìn cánh cửa, nghe kiểu gõ này chắc chắn không thể nào là bà chủ nhà được. Nếu là bà thì sẽ nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng và âm thanh tuy nhẹ nhưng có tiết tấu rõ ràng chứ không bao giờ đập mạnh như vậy.

Vậy rốt cuộc là ai? Nếu không phải là bà chủ nhà thì có thể là ai được nhỉ? Tiếng “Bộp, bộp, bộp” vẫn cứ vang đều, âm thanh này nghe đến đau cả tai.

“Chắc cũng không phải là bà chủ nhà bị bọn trộm hại đâu, nếu không sao đến tận bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, mình phải làm sao đây?”, càng nghĩ tôi càng thấy sợ, tim đập thành thịch từng hồi.

“Tôi biết là anh ở trong phòng, tôi có chuyện nói với anh”, tiếng đập cửa bỗng dừng im bật, một giọng phụ nữ vang lên.

“Thì ra là Tiêu Tĩnh!”, tôi thở phào nhẹ nhõm rồi nằm vật ra giường như kẻ bị bại liệt. Sức khỏe vốn yếu, thêm vào đó sự sợ hãi vừa rồi làm tôi bị sốc. Hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại ra mở cửa. Sợ Tiêu Tĩnh ở ngoài đợi lâu, tôi nói vọng ra “đến đây...”, ”đến vừa dứt thì họng tắt nghẹn lại, linh cảm chẳng lành.

“Sao có thể là cô ấy nhỉ, cô ấy không biết chỗ ở của tôi, tôi đâu có nói? Tiếng đập cửa to như thế tại sao bà chủ nhà lại không phản ứng gì? Hay cô ta đã làm gì bà ấy rồi?”. Càng nghĩ càng thấy khiếp sợ không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Mau mở cửa ra”, giọng Tiêu Tĩnh giục giã hơn.

“Đúng là cô ấy rồi, cô ấy muốn gì, lẽ nào đến để hại mình sao?” Trời ơi, tôi không dám nghĩ thêm gì nữa.

Ở bên ngoài, Tiêu Tĩnh đầy giận dữ, một tay giữ chặt lấy nắm đấm cánh cửa, còn tay kia nắm vừa nhanh mạnh vào cửa, đột nhiên im lặng, tay cô lỏng dần. Hai con mắt vốn nhanh nhẹn nay biến đờ đẫn. Ánh mắt vô cảm cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa và những giọt nước mắt như tuôn ra không có cách nào có thể kìm nén.

Điều gì làm Tiêu Tĩnh muốn khóc, rứt tay lại, nhìn chăm chú vào cánh cửa rồi thở dài quay người bỏ đi. Xuống cầu thang cô quay đầu nhìn lại cánh cửa phòng, và những giọt nước mắt bắt đầu rơi...

Sang đến ngày thứ hai, bà chủ nhà rất vui khi thấy tôi có thể xuống giường đi đi lại lại.

Nhưng tôi thì không vui lên được, nhiều suy nghĩ cứ ẩn hiện trong đầu, cô gái đó rốt cuộc là ai? Sao lại biết được chỗ ở của tôi? Sao cô ấy nửa đêm lại dắt chó đi chơi? Tôi không tìm được lời giải thích hợp lý. Có một phương án đó là cô ấy không phải là người! Từ trước đến nay tôi luôn tiếp thu cái tư tưởng “vô thần”, điều này khiến tôi càng không muốn tin vào sự suy đoán này. Nhưng tất cả những gì xảy ra hoàn toàn không có câu giải thích hợp lý? Lẽ nào đó chỉ là trùng hợp.

Tôi không hiểu sự thật là gì. Nhưng giây phút này đây tôi sợ hãi và nghĩ mình phải tự vệ. Sự kiên cường chỉ xuất hiện khi đến giờ phút quan trọng. Tôi tin vào chính mình.

Từ hôm đó tối nào cô ta cũng đến gõ cửa muốn gặp tôi nhưng tôi không mở. Sau này mỗi lần nghe thấy tiếng la hét như điên cuồng của cô ấy khi gọi cửa, tôi cũng không sợ làm ảnh hưởng đến người dân xung quanh vì biết rằng chỉ có mình tôi có thể nghe được giọng cô ấy. Chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa, mấy ngày trước tôi hỏi bà chủ nhà câu trả lời “Bà chưa bao giờ nghe nói đến cô gái nào như vậy trong khu vực này”, cũng chưa nghe thấy có ai đến tìm tôi, “nhưng”...

Tôi chưa nói hết... bà đã kể: ở đây không có ai như vậy, có điều khoảng bốn mươi năm trước, có một cô gái đã mất tích về sau có người đã phát hiện ra xác của cô ấy trong khu này.

Câu chuyện rất đơn giản, đơn giản vậy mà tôi chẳng hiểu gì cả.

Dù cho bà nói thật hay nói dối, tôi cũng đã quyết định sẽ kết thúc mọi chuyện tại đây. Tối hôm nay tôi sẽ chấm dứt mối quan hệ với Tiêu Tĩnh.

Tôi ngồi sau cửa ra vào và không nói một lời nào, lặng lẽ ngồi đợi cô ấy đến, đầu căng như dây cung đã được giương lên chỉ còn đợi ngấm bắn, tay phải cầm theo một con dao, tay trái cầm điều thuốc không ngừng đưa lên miệng rít, đồng hồ chỉ giờ 12 giờ 20 phút...

Trong căn phòng im ắng chỉ có tiếng “tíc tíc tíc” của kim đồng hồ, đã một giờ đêm rồi.

Con chó béo núc níc của tôi dường như đánh hơi được điều gì đó. Thân mình tròn quay của nó run lẩy bẩy và túc ngay dưới gầm giường. Lúc này là 1 giờ 40 phút...

“Cô ấy đến rồi, sắp đến rồi”, điều thuốc rung lên, các ngón tay như rã rời ra, tàn thuốc rơi thành đống trên đất. Tôi lại châm một điều thuốc khác, mắt liên tục liếc nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, 1 giờ 50 phút...

Điều thuốc mới hút một nửa trên tay bị vứt ngay xuống đất. Tôi đứng dậy, vô cùng khó chịu khi nhìn vào cánh cửa, nhịp thở gấp gáp, tay cầm con dao càng nắm chặt hơn, mắt lúc nào cũng trừng trừng nhìn vào đồng hồ, đợi lâu đến thế mà mới có 1 giờ 52 phút...

Tôi thở rất mạnh, căn phòng đầy khói thuốc càng làm tôi khó chịu, tay cầm dao đã bắt đầu run rẩy dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chém tung tóe hết cả. Sự căng thẳng này làm tôi như phát điên. Không chịu nổi cái cảm giác này nữa rồi. Tôi mệt lử giống như quả bóng xẹp hơi. Đồng hồ mới chỉ 1 giờ 59 phút...

Kim đồng hồ cứ tích tắc nhích từng giây một, trước kia tôi chẳng bao giờ để ý sự dịch chuyển của kim giây. Giờ đây thấy nó lại nặng nề nhích từng giây từng giây. Từng phút chậm chạp trôi qua, thần kinh của tôi

như một sợi dây bị kéo căng ra, chỉ cần một nỗi sợ hãi nhỏ cũng có thể làm cái dây đó đứt. Như mũi tên bắn ra rồi sẽ không thu về được. Chờ đợi cả tối làm mông tôi tê cứng trên ghế. Khi đồng hồ điểm quá 2 giờ...

Khói thuốc khắp nơi, căn phòng ngập chìm trong sự trầm mặc, đã là 2 giờ 40 phút rồi.

Đến thời điểm này vẫn chưa có gì xảy ra, con mèo cũng mất hút trong đêm, đêm nay yên tĩnh quá, một linh cảm cô ấy nhất định sẽ đến.

Tôi thấy càng căng thẳng rít thuốc càng dài hơi hơn, dưới đất đầu cũng thấy đầu lốc thuốc là ngập ngụa. Tôi đứng dậy đã 2 tiếng đồng hồ ngồi lì ở đó, chân tê cứng cả rồi. Tôi thở dài và tự mắng mình “đứng là đồ vô dụng”, tàn thuốc tiếp tục vương vãi trên đất, tay phải tôi đã đặt thoải mái hơn.

“Cốc, cốc, cốc”, tiếng gõ cửa bắt đầu rõ hơn.

Tôi có hơi hoảng, cuối cùng cô ấy cũng đã đến.

Hai mắt mờ dần vội mở to ra, tay phải cầm chắc con dao vội vàng giấu ngay sau lưng, tay trái ra mở cửa.

Tiêu Tinh đứng ở ngoài cửa, khi cửa mở, cô ngẩng đầu lên buồn rầu nhìn tôi.

Một lúc lâu Tiêu Tinh lạnh nhạt nói “Cuối cùng anh cũng mở cửa”.

... Tôi nhìn cô ấy và im lặng.

“Có phải anh đã thấy được cái gì đó không bình thường đúng không?” Tiêu Tinh gượng cười với tôi, cái đẹp sao lạnh giá như vậy.

“Ừ”, tôi cũng lạnh nhạt trả lời, không hiểu tại sao lúc này sao tôi lại cảm giác tim mình nhói đau, tay cầm con dao run rẩy.

“Ngày mai em đi!”, Tiêu Tinh nhìn với một vẻ buồn rầu, hình như có còn muốn nói gì nữa, nhưng lại không nói được thành lời. Cô mím chặt môi, nhìn tôi rồi quay người đi mất.

Sự tức giận vô cớ bỗng bao trùm toàn bộ đầu tôi, “Gì vậy, chẳng nói chẳng rằng vội vã đi, cũng không giải thích gì cả?”. Nghĩ đến mấy ngày nay mình nằm trên giường bệnh tôi càng như muốn trút bỏ hết sự tức giận để có thể bù lại những gì là đau khổ là uất ức từ trước đến nay. Hơi thở gấp, hai tay giờ con dao giấu ở sau lưng, dùng tất cả sức lực bỏ vào cô ta...

“Phập,” con dao bổ ngay vào cánh cửa.

Cô gái lặng lẽ đi một lúc, cúi đầu đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại rồi tan biến dần phía cuối cầu thang...

Tôi ý thức được hành động vừa rồi, vội lùi lại đằng sau vài bước. Nhìn vào tay mình, nếu không phải con dao bổ vào cánh cửa thì hai cánh tay này đã vậy máu. Không biết vừa rồi làm sao nữa? Con dao vẫn bám rất chắc trên cửa. Tôi ngồi sụp xuống, tay chân như rã rời, những giọt mồ hôi mệt mỏi lăn từ từ trên má dài xuống tận cằm...

Tối hôm đó tôi nghĩ rất nhiều và quyết định phải chuyển nhà. Ngay ngày hôm sau, khi tôi nói chuyện với bà chủ nhà, bà không hề ngạc nhiên, điều này làm tôi càng ngạc nhiên. Lẽ nào bà biết hôm nay tôi sẽ chuyển đi, hay bà đã biết trước? Tất nhiên vấn đề chẳng quan trọng nữa, quan trọng là tôi đã chuyển ra ngoài. Tiền thuê nhà tôi không lấy lại để thay cho lời cảm ơn vì sự chăm sóc của bà trong thời gian qua.

Miền Nam vốn dĩ rất ít khi có tuyết, rất lạ là mùa đông năm nay tuyết lại rơi mấy lần.

Tâm trạng và sức khỏe của tôi có phần tiến triển tốt, tôi đã khỏe lên dần và không muốn nghĩ lại những chuyện đã qua, cô ấy đã biến mất trong tâm trí của tôi.

Đông đi xuân lại đến, màu xanh ngập tràn không gian, mọi thứ trở nên mới mẻ và sinh động hơn, tuyết cũng tan dần tạo ra vô số những dòng nước nhỏ chảy dài trên mặt đất...

Phía tây con đường một chiều nhiều người qua lại, tôi bước đi trong tâm trạng phấn chấn.

Tôi bây giờ chuyển đến ở khu Nguyệt Kỳ Viên. Công việc vẫn nhẹ nhàng như vậy, một mình ngồi quán cà phê gần đó nhâm nhi thưởng thức ly cà phê. Vừa chuyển đến đây không lâu tôi đã phát hiện cà phê của quán này có hương vị rất đậm đà. Tôi thích nên cứ khi rỗi tôi lại đến đây uống cà phê. Và mỗi lần đến tôi đều chọn vị trí sát cửa sổ.

Cuộc sống quá đơn điệu, ngày nào cũng vậy cũng lặp đi lặp lại những buồn vui đó, thỉnh thoảng lại gợi lên trong tôi chuyện xảy ra ở khu Tần An Trang cách đây nửa năm. Nhớ lại khi đó vào cái ngày chuyển đi, vì ốm lâu ngày mà không đến bệnh viện nên bác sĩ nhìn thấy bộ dạng của tôi ông đã nói “Người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, trông như là một kẻ lưu lạc ở sa mạc cả tháng mới trở về”.

Chuyện này chẳng ảnh hưởng lắm đến tâm lý của tôi. Tôi đã rất nhanh chuyển thể sự việc này thành một chuyện tranh giữa người và quỷ, có một vài điểm là hơi khác với thực tế một chút. Chắc Tiêu Tĩnh rồi sẽ đọc được cuốn truyện này vì cô ấy vốn mê truyện tranh. Nơi sâu thẳm tôi mong cô ấy đọc được cuốn truyện này. Cũng là thay cho lời kết mà tôi luôn hy vọng.

Thôi được rồi, không nghĩ lung tung nữa! Việc đã xảy ra rồi thì đừng nên nghĩ nhiều. Biết vậy nhưng tôi vẫn bị hồi ức đó ám ảnh.

Dựa lưng vào ghế, nhìn những người đi dưới ánh nắng tôi tận hưởng cuộc sống cảm thấy thư thái hơn. Đây chính là giá trị đích thực của sự hưởng thụ trong cuộc đời của tôi. Ha ha, lạ thật, hình như có một chút gì khang khác lạ thường! Cả một buổi chiều hôm nay tôi không tập trung tinh thần, thỉnh thoảng cảm bút, giấy lên làm việc, nhưng cũng chẳng ra được một kết quả gì.

Tôi cứ thế nhìn vào những người qua đường, lúc này đã 5 giờ.

Tôi đang cao hứng, đột nhiên, một bóng người quen thuộc hiện ra trước mắt. Tôi nhận ngay ra đó là Tiêu Tĩnh! Mái tóc dài, đôi mắt đen sáng rất đẹp của cô không hề thay đổi, vẫn là bộ quần áo đồng phục học sinh, tay xách cặp và đang tươi cười rào bước trên đường với đám bạn.

Để tiện cà phê trên bàn, tôi chạy thực mạng ra ngoài đường...

Thực sự tôi cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, khi gặp lại cô ấy tôi như bị mất hồn, không tự chủ được chính bản thân mình. Tôi theo lên xe, ngồi cách xa với cô ấy, đến trạm xe buýt gần khu Tần An Trang thì xuống. Con đường về cứ sâu hun hút không một bóng người. Tôi chỉ sợ bị cô ấy phát hiện vì trên cả con đường không có lấy một bóng người...

Khu vực này không thay đổi la2may61, chỉ có điểm khác đó là cây cối tươi tốt nhưng không quá rậm rạp. Tôi vẫn có cảm giác thiếu hụt một cái gì đó? Gặp vài người quen trong khu, tôi chào hỏi qua loa dăm ba câu rồi lại tiếp tục bám theo cô ấy.

Tiêu Tĩnh bỗng quay người rồi biến mất khỏi tầm mắt, tôi núp ở góc lối rẽ, thở dài và gãi đầu không hiểu.

Không có người?

“Chớp mắt cái đã chẳng thấy người đâu?” Tôi ngạc nhiên từ chỗ này đến số nhà đầu tiên của khu chỉ khoảng 50 mét, sao có thể biến mất nhanh như vậy? Nhìn khắp xung quanh không thấy bóng dáng cô ấy đâu, tôi biết mình đã để mất dấu hoặc cô ấy đã phát hiện ra có người đang bám theo.

Đã vậy thì thôi! Chuyện giữa mình và cô ấy đã kết thúc từ nửa năm trước, sao lại phải khổ sở tìm hiểu làm gì nữa. Đúng rồi, ngôi nhà thuê trước kia chẳng phải ở đằng trước hay sao, bà chủ nhà chăm sóc ỉn rất chu đáo. Đến đây rồi thì vào thăm bà một chút. Bà ấy cũng đáng thương lắm thôi một mình, mà tôi cũng chưa nghe nhắc đến con cháu bao giờ.

Tôi bấm chuông hy vọng bà ở nhà.

“Ai đấy, tôi ra mở cửa đây!”, giọng của bà vẫn nhẹ nhàng và từ tốn như vậy.

“Bà à, cháu là Trương Khiết”, tôi trả lời.

“Ồ, mau vào đây, mau vào đây! Cửa mở đây”, bà thoáng cái đã nhận ra tôi ngay, xem ra bà còn nhớ rất rõ về tôi là đằng khác.

Bà không già đi mấy, thậm chí trông còn trẻ ra. Tiếng cười nói vô tư của bà không che hết sự cô đơn hiện ra trong đôi mắt. Tôi nói là hôm nay tình cờ đi ngang qua đây rồi rẽ vào hỏi thăm bà. Cũng có thể là cuộc sống của bà quá cô đơn cho nên sự viếng thăm của tôi khiến bà rất vui.

Trời tối dần, tôi xin phép ra về, lấy trong ví 500 tệ biếu bà gọi là một chút quà, bà một mực không lấy, nhưng tôi vẫn đưa, bà đành phải lấy.

Từ chối lời mời của bà ra về. Dưới ánh điện mờ ảo của đèn đường, tôi lại miên man nghĩ. Đời người vô thường quá, chuyện sau này chẳng ai có thể nói trước được, cũng không biết sau này gặp lại bà thì cả hai sẽ thay đổi như thế nào?

Đi ra khỏi cổng khu nhà, tôi thấy trước mặt có một chiếc taxi đang đỗ, may quá, vì ở đây rất ít khi có bóng dáng của taxi.

“Bác ơi, có chạy vào thành phố không?” Tôi gọi hỏi bác tài xế từ đằng xa.

“Có, 100 tệ”, bác tài xế liếc mắt nhìn tôi với vẻ kiêu kỳ.

“Đắt thế ạ, từ đây vào thành phố có 6 không muốn thôi”, tuy nói vậy nhưng tôi vẫn rút ví tiền ra xem, nếu không nhầm thì sau khi biếu 500 tệ trong ví tôi chỉ còn toàn tiền lẻ, chắc không đủ 100 tệ.

“Á, thẻ tín dụng đâu rồi?”, đột nhiên, phát hiện cái thẻ không cánh mà bay, tôi lật xem đi xem lại cái ví mà vẫn không tìm thấy thẻ, cả trong túi áo quần cũng chẳng thấy đâu.

“Lẽ nào rơi ở nhà bà chủ nhà?” Tôi nghĩ, vừa rồi đi trên đường hai tay tôi luôn đút vào túi quần, xem ra chỉ có thể rơi ở nhà bà mà thôi.

Tôi không để ý gì đến ánh mắt ngạc nhiên của bác tài rồi quay người đi về hướng khu nhà.

Ánh trăng ảm đạm, màn đêm buông xuống làm khu vực này càng lạnh lẽo, tôi rùng mình...

“Đang là mùa hè, sao lại lạnh như thế này?” Tôi thấy bồn chồn quá, ngẩng đầu lên nhìn thấy đèn của các hộ dân xung quanh đã tắt, chỉ còn vài ngọn đèn đường le lói. Có một chút gì đó âm u và lạnh lẽo, hít sâu vào sẽ thấy không phải là sự lạnh lẽo mà là một cái gì đó rất khó tả.

Vô cớ lại tự dọa mình toát hết mồ hôi hột, tôi si vả mình là đồ vô dụng, kéo lại áo bước nhanh đến phía trước.

Vừa qua lối rẽ, tôi tí nữa đụng vào bà chủ nhà. “Bà phải ra ngoài ạ?” Tôi gọi hỏi.

Bà dường như không nghe thấy, tay trái cầm làn bước đi rất nhanh.

“Bà à, là cháu đây!”, tôi đuổi theo và gọi rất to nhưng bà như cố tình không nghe thấy.

“Kỳ lạ!”, tôi dừng lại, nhìn cái bóng cứ xa dần mà thấy khó hiểu, mình đã bao giờ làm ba bực mình đâu, không hiểu bà làm sao vậy? Nhìn bóng bà khuất dần, tôi bỗng phát hiện bước chân của bà sao nhẹ thế, như bay trong không khí. Dụi mắt nhìn lại bà cụ quả thực đi nhanh quá.

Đoạn đường không dài, chỉ khoảng 300 mét này không bằng phẳng như chính tâm trạng của tôi lúc này, bà đã hoàn toàn thay đổi, không như người mà tôi đã từng quen.

Tôi bám theo đến tận nơi, trước mắt là bãi đất trống rất lớn, ở giữa có ngôi nhà mái bằng cũ kỹ. Bà Chong đứng trước cửa nhà, rút chìa khóa mở cửa, nhưng mấy lần đều không nhét nổi vào ổ khóa.

Đêm tối làm tôi nhìn không rõ các động tác của bà. Tôi ngạc nhiên vì trước kia sao chưa bao giờ nhìn thấy ngôi nhà này? Có lẽ nó mới được xây trong nửa năm vừa qua? Không đúng, ngôi nhà này rất cũ, ít ra cũng phải xây được vài năm rồi, một cảm giác khó tả, căn nhà này ở đây từ bao giờ?

“Có lẽ tôi nhớ nhầm chẳng, nếu không thì ngôi nhà này từ đâu mà có?” Tôi nghĩ đi nghĩ lại như vậy.

Tiếng “két két” cứ ngân dài, bà vào nhà rồi đóng cửa lại. Một lúc sau, căn phòng sáng lên ánh lửa mờ mờ ảo ảo như ánh hoàng hôn và le lói qua khung cửa sổ.

“Rốt cuộc thì là chuyện gì?” tôi ngạc nhiên vì thấy bà lão thật kỳ lạ, có hơi lưỡng lự nhưng tính hiếu kỳ của tôi lại trỗi dậy, ngo xung quanh không thấy ai tôi tiến về phía trước.

Cửa sổ bám đầy bụi, nhìn lờ mờ thấy bà lấy thức ăn ở trong hộp ra rồi đặt lên cái bàn kê sát tường. Chuẩn bị xong, bà lấy từ trong người ra một vật giống như bài vị đặt phía sau bàn thức ăn. “Hình như là thấp hương cho ai đó”, tôi đoán như vậy, lớn lên ở thành phố nên tôi hiếm khi được gặp những phong tục này.

“Có thể là thấp hương cho ông chồng bà chăng?” Tôi rất thông cảm vì sống trong cảnh cô đơn không hề đơn giản một chút nào.

“Hay là về nhà đợi vậy! Người ta thấp hương cho chồng thì không nên làm phiền họ”. Tôi nhìn bà cảm thông rồi quay người đi, trong lòng tôi vẫn nặng trĩu, cuộc đời con người sao nhiều việc diễn ra không như ý muốn đến vậy, có cái được cái mất cho nên chúng ta phải quý trọng những gì đang có ở hiện tại.

Nghĩ viễn vông một lúc tôi đã về đến trước cổng nhà bà, tìm một chỗ ở tạm chỗ để nghỉ ngơi, bụng bắt đầu cồn cào, lúc này tôi mới nhớ ra từ sáng đến giờ vẫn chưa có thứ gì nhét vào bụng.

Ngồi chán chê mê mẩn tôi lại rút điện thoại lật đi lật lại để xem giờ và ngồi ôm đầu gối như chuẩn bị ngủ gật.

“Tiểu Trương, sao cháu lại ở đây?” Tôi lảng máng nghe thấy tiếng gọi của bà.

“Bà về rồi ạ?”, tôi vội vàng đứng dậy và cười gượng gạo.

“Cháu quay lại tìm thẻ tín dụng phải không? Này”.

“Mau vào trong nhà!”. Bà phẩy vệt bẩn và cổ khô dính trên người tôi, cười nói rất nhiệt tình. Tôi luôn mong bà lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

“Vâng, vâng ạ!”, tôi mừng quýnh lên. “Vào đi, đứng đấy làm gì nữa? À, cháu chưa ăn cơm phải không? May quá nhà cô còn đồ ăn”, bà vội lôi tôi vào nhà.

“Nào, ngồi xuống đi! Thẻ tín dụng để trên bàn, cất đi nhé, đừng có làm mất đấy”, bà mở lồng bàn đặt thức ăn đặt trên bàn.

“Ăn đi cháu, chắc đói rồi hả?” Bà nhìn tôi với vẻ hiền từ.

Tôi cảm động nhìn bà, phát hiện mắt bà hơi sưng và đỏ, chẳng cần đoán tôi cũng hiểu. Trước kia tôi ít để ý đến những điều này. Giờ đây tôi hy vọng cuộc sống của bà vui vẻ hơn.

“Bà, bà sao vậy, mắt bà sao thế?” Tôi gắng hỏi.

“Không sao, bà già rồi hay nghĩ lung tung”, bà trả lời miễn cưỡng như muốn giấu giếm điều gì đó.

“Thế ạ!”, một lý do hợp lý, tôi không nói gì thêm.

“Ăn từ từ thôi kéo nghen” bà rót nước cho tôi.

“Cháu cảm ơn!”, mồm tôi vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói vì bụng quá đói.

Bà nhìn tôi trều mến, trong ánh mắt đó tràn đầy yêu thương.

“Cháu và cô gái đó thế nào rồi?” Bà có vẻ thích nhìn cái bộ dạng ăn uống như hùm của tôi.

“Ai ạ?” Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi.

“Cái cô gái trước kia trọ đây và có lần to tiếng với cháu ấy, cháu từng kể mà quên rồi hả?”

“Chúng cháu chia tay rồi!” Bà vẫn còn nhớ chuyện của tôi.

“Tiếc quá, không biết con cái nhà ai? Bà không giúp gì được cháu cả!”. “Không phải thế đâu ạ, cháu có thể tự giải quyết được, bà yên tâm, cháu mà có bạn gái thì nhất định đưa đến ra mắt bà”.

“Ừ, Tình Nhi nếu...! Nếu bà có con thì nó cũng lớn rồi!” Bà nhìn chẳng nói thêm câu nào. Có thể là bà đang nghĩ đến quá khứ, đến số phận.

Tôi tự trách mình, muốn bà vui lên một chút vậy mà... có điều tôi lại nghĩ, bà hỏi hộ tôi cũng tốt, cô ấy sống ở vùng này, nếu bà giúp tôi có phải tốt hơn không “Hay là bà giúp cháu hỏi vậy!”

“Nghĩ kỹ chưa, bà là người thích xen vào việc của người khác đấy, nhưng yên tâm đi bà không làm hỏng chuyện đâu!” bà tủm tỉm cười.

“Dạ vâng, cháu thì muốn tự mình giải quyết, nhưng sau đó lại nghĩ nếu có bà giúp cháu thì việc này sẽ tốt hơn”.

“Bà làm cơm ngon quá, cháu ăn no rồi ạ”, tôi đặt đĩa xuống, lau mồm và nói “Cháu chỉ biết cô ấy tên là Tiêu Tĩnh”. Tôi tả lại hình dáng cô ấy cho bà nghe, nói thật trong thâm tâm tôi vẫn có đôi chút hy vọng, nếu không vậy sao sau khi nhìn thấy Tiêu Tĩnh tôi lại vội vàng bám theo đến tận đây.

Bà vừa thu dọn bát đĩa vừa nghe tôi kể, khi nghe thấy hai chữ “Tiêu Tĩnh” đột nhiên mặt bà biến sắc. Tôi tả về hình dáng đặc điểm của Tiêu Tĩnh, tay bà run lên rồi “xoảng”, tiếng bát rơi vỡ vụn trên dat9621 “Cháu nói ai? Cháu nói lại đi!”

“Tiêu Tĩnh ạ! Bà cũng biết cô ấy hả?” Tôi cũng thật sốt, phản ứng của bà như vậy mà lại phải hỏi.

“Đúng rồi, đúng là Tĩnh Nhi”, bà Chương thất thần ngồi bệt xuống ghế, hai vai bà run lên. Xem ra thì đúng là bà quen Tiêu Tĩnh rồi, tôi thấy rất lạ vì nếu quen thì sao họ chưa gặp nhau bao giờ?

“Bà ơi, bà làm sao thế?” Thấy bà có gì đó bất thường nhưng tôi vẫn hy vọng đừng có xảy ra chuyện gì.

“Tĩnh, Tĩnh Nhi! Mẹ sai rồi, mẹ thực sự sai rồi, con ra gặp mẹ đi, mẹ nhớ con quá!”. Bà dang đôi tay vuốt nhẹ vào không khí, ánh mắt đờ đẫn, hai môi mím lại, nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt bà.

“Bà sao vậy? Chỉ tại cái mồm cháu hay nói lung tung”.

“Đúng rồi, cháu có thể gặp được Tĩnh Nhi, cháu bảo Tĩnh Nhi ra gặp bà đi, bà là mẹ nó, bà rất nhớ nó”, bà khóc và cầu xin.

“Bà làm thế này thì tổn thọ lắm”, tôi vội đỡ bà đứng dậy.

Bà không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng khóc, tôi cũng không biết nói gì để an ủi bà, một lúc sau giọng nói của bà cất lên.

“Tiêu Tĩnh là con gái bà!”, câu nói này làm tôi hiểu ra tất cả những biểu hiện bất thường vừa rồi của bà, điều này thật bất ngờ khiến tôi rất ngạc nhiên.

“Đều là tại bà cả!”, bà khóc và kể với giọng tuyệt vọng. “Năm đó bọn quỷ như bọn lang sói, chúng đến tàn sát đốt nhà cửa dân, những người dân không có khả năng chống trả đều bỏ chạy đến nơi khác”.

Tôi nghe thấy hơi run, cái từ “bọn quỷ” sao lạ thế, chỉ có gặp quỷ khi xem phim thôi. Không biết bà đã gặp phải bất hạnh gì, tôi lặng yên nghe kể.

“Bà lúc đó bỏ chạy đến một vùng tương đối hẻo lánh, cứ nghĩ cuộc sống thế là được yên ổn nhưng bọn địa chủ độc ác kia lại đến thu thuế. Nhà nghèo làm gì có tiền, địa chủ không cho khát một ngày nào, thấy bà không nộp nổi thuế liền ép Tĩnh Nhi làm vợ bé của hắn. Bà... bà lúc đó thật hồ đồ, cứ cho rằng làm vợ bé của địa chủ còn đỡ hơn phải chịu khổ chịu nghèo, cũng không để ý đến Tĩnh Nhi có đồng ý hay không, bà liền đồng ý”.

Nói đến đây bà giàn giụa nước mắt, rút khăn mùi xoa lau rồi kể tiếp “Tĩnh Nhi chắc nó rất hận và sợ hãi, không nói với bà một câu mà bỏ đi ngay trong đêm, từ đó đến giờ vẫn chưa về”.

“Có người nói Tĩnh Nhi chết rồi, nhưng bà không tin. Bao nhiêu năm nay, rất nhiều người bảo họ đã gặp nó, nhưng nó thì lại không muốn ra gặp một người mẹ như bà! Bà sai rồi, không nên ép nó lấy địa chủ, bà đã sai rồi! Nhưng cũng chỉ vì muốn tốt cho nó mà thôi, bà không muốn nó như bà bán lưng cho trời bán mặt cho đất, chỉ hy vọng nó lấy được một chỗ tốt”. Bà Chương lúc này nói không thành tiếng nữa.

Tôi nghe và thấy lạ, thời kỳ chiến tranh chống Nhật lúc đó bà mới hơn ba mươi tuổi, nếu sống đến bây giờ thì cũng đã trăm tuổi rồi. Nhưng xem ra bà mới chỉ hơn sáu mươi tuổi, nửa năm không gặp cũng chẳng thấy bà thay đổi là mấy, rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra? Tôi bắt đầu thấy sợ, cảm giác căn nhà này có gì đó bất thường, nhìn bà lão tôi thấy vơ vẩn mờ mờ.

Tôi thực sự ngồi không vững, tìm một lý do xin phép cáo về.

Tôi từ trong nhà bà ra và chạy thật nhanh, chỉ mong sao có đôi cánh để bay nhanh ra khỏi cái khu nhà ở quý quái này.

Tôi cũng đã hiểu tại sao sống ở đây luôn có cảm giác bất thường, tại sao xe ô tô không có người lái mà chỉ đỗ ở tít đằng xa, tại sao người già ở đây có nhiều biểu hiện không bình thường như thế...

Tôi không cho mình được phép dừng lại, cứ cắm đầu cắm cổ chạy, ngoài đường không có gió, vậy mà cây cối xung quanh lại rì rào lắc lư như bị gió lay. Vừa chạy vừa nhìn cây cối bên đường. Bỗng nhiên cây cối đang tươi tốt biến thành khô héo xơ xác, tiếng gió thổi mạnh hơn, cả bầu trời lá khô rơi xào xạc, tôi chạy thục mạng không còn biết gì nữa.

Lúc này, những dãy nhà xây bằng gạch đỏ tường trắng san sát bên đường bỗng chốc biến thành hàng mã, con đường rộng lớn thẳng tắp biến thành những lối nhỏ gồ ghề khúc khuỷu. Tôi lao về phía trước, đã là lối ra rồi, một luồng khí lạnh xuất hiện, cảm giác bà chủ nhà đang bay gần lại chỗ tôi, tôi thấy nổi da gà.

Bà giục liên hồi “Dẫn bà đi gặp Tình Nhi, dẫn bà đi gặp Tình Nhi”.

Tôi không dám quay đầu nhìn, càng không muốn nghe bất cứ âm thanh gì, mắt nhắm tịt lại chạy như điên, chỉ lo cánh cổng lớn phía trước đột ngột khép lại.

Bỗng những căn nhà giấy ở hai bên lối nhỏ bén lửa, những ánh lửa xanh le lói mờ ảo như những ánh lửa oán giận điên đảo dưới chín tầng địa ngục.

Có vật gì ngáng vào chân, tôi ngã xuống, mặt trợn tròn, vùng dậy nhưng không tài nào nhấc nổi mình lên được. Mặt cắm xuống đất và lết từng bước khập khiễng, đến lúc ánh chừng đã chạy ra khỏi khu vực này tôi mới dám ngẩng mặt lên nhìn xung quanh.

Cảnh tượng hiện lên trước mắt còn kinh hồn hơn nhiều, người tôi như tê dại đi không còn chút sức sống nào, muốn hét lên thật to, đôi mắt trừng trừng nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu óc tôi thực sự trống rỗng.

Một loạt bia mộ đen sì hiện ra trước mắt. Tôi có cảm giác nặng nề không còn lối thoát. Mặt đất ẩn hiện những màn khói mờ nhạt lan tỏa quện với sự ẩm ướt bao trùm toàn không gian.

Sau lưng hình như có vật gì đó. Tôi giật mình bật như lò xo, sợ hãi la hét.

Tôi kinh hoàng nhìn khắp chẳng phát hiện ra cái gì, nhìn xuống phía dưới thấy một cái bia mộ, tôi như đạt đến tận cùng của sự sợ hãi. Trong đêmมืด mù hiện lên một tấm bia mộ cũ, phai trên bia khắc mấy chữ mờ mờ:

“Chương Ngải, 1919 - 1974”.

Hai chân tôi không còn gánh nổi cái cơ thể này, bỗng như người bị liệt toàn thân không cử động được. Chương Ngải! Tên bà chủ nhà.

Sự sợ hãi làm đầu óc như mu muội đi, sương mù mỗi lúc một dày.

“Mẹ, mẹ để anh ấy đi đi!”, đột nhiên giọng nói Tiêu Tình vang lên.

“Tình Nhi, con đã đồng ý ra đây gặp mẹ rồi hử, mẹ thực sự nhớ con”, giọng khẩn cầu của bà mẹ đáp trả lời.

“Mẹ thả anh ấy đi đi”. Tiêu Tình nói.

“Mẹ biết con thích nó, mẹ giữ nó lại cho con được không?” Giọng bà Chương như lo lắng điều gì đó.

“Để anh ấy đi đi mẹ, con sẽ ra gặp mẹ”. Tiêu Tình khóc.

Tôi thở phào, cảm giác thân xác mình như trút được gánh nặng. Tôi như kẻ điên cuồng bật dậy chạy khỏi nghĩa địa.

Khó khăn lắm mới chạy thoát ra khỏi đồng mộ, tôi ngã vật xuống đất nôn mửa rồi hôn mê bất tỉnh.

Trời mưa tầm tã, nước mưa xối xả trên mặt đất, tôi tỉnh lại, đầu óc quay cuồng mãi mới đứng lên được trên đất vừa trơn vừa ướt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng nhớ ra “Đây chính là nơi trước kia tôi ở”, cái cổng to của khu nhà trở thành một cái cổng nhỏ rách nát, phía trên treo biển: Khu nghỉ trang Tàn An Trang.

Bên trong khu mộ le lói một đám lửa quỳ, nhấp nháy ẩn hiện chỗ đó trước kia chính là nhà của bà Chương Ngải.

Tôi như kẻ bị thần kinh, chạy thục mạng.

Trên đường có mấy cái xe taxi đuổi theo hỏi tôi muốn đi đâu, tôi vừa chạy vừa liếc qua mấy cái xe đó. Trời ơi, sao toàn xe hàng mã.

7. Chương 7: Đêm Thứ Bảy : Trò Chơi Kinh Dị

Mấy ngày nay trong nhà chỉ còn lại một mình Thạch Nham, mấy người bạn không biết đi đâu mất, ngôi nhà to như thế này mà chỉ có một mình anh thật là trống trải. Đặc biệt là Trương Khiết - người vừa kết thúc câu chuyện ma tuần trước cũng chẳng thấy mặt, đi đâu mà cũng chẳng chào một tiếng. Trong căn nhà này cứ cuối tuần đều có một người biến mất?

Những câu chuyện của mấy tuần trước luôn ẩn hiện trong đầu anh. Nó ám ảnh làm anh dường như không có lối thoát.

Từ sau cái chết của Vương Thổ, cảnh sát lúc nào cũng mò tới, nơi đây như là tâm điểm của họ vậy, nhưng xét về khía cạnh nào đó một mình sống ở đây cũng không có gì là đáng sợ lắm.

Mấy ngày nay anh đều xem thông tin thuê nhà, căn nhà này sắp bị giải tỏa, mặc dù có rất nhiều nhà để thuê nhưng chỗ thì cách xa cơ quan, chỗ thì giá thuê lại quá đắt. Trong thời gian này anh đang đắn đo suy nghĩ lựa chọn, cuối tuần lại đến.

Anh bất giác ngồi thừ mặt ở trên ghế, hôm nay không có ai kể chuyện, thần kinh đang quen ở trạng thái lo lắng. Nghe tiếng tích tắc không ngừng của chiếc đồng hồ treo trên tường, anh như muốn ngẹt thở.

Mở máy tính tìm các thông tin thuê nhà mới nhất, anh mở QQ ra xem. Hôm nay bạn trên mạng sao ít thế này, có thể là do cuối tuần. Anh chào hỏi qua loa, anh nhận được lời nhắn của Triệu Dục Tịnh “Hôm nay tôi đến tìm anh!”.

Thạch Nham vội trả lời “Có chuyện gì vậy?”

Một hồi lâu không thấy trả lời, xem lại thì không thấy Triệu Dục Tịnh trên mạng nữa. Nghĩ đến mấy người bạn, thường ngày mọi người tút tít ở bên nhau rất thân thiết. Từ hồi lập hội kể chuyện ma thì bọn họ cứ lần lượt biến mất, không đi công tác thì cũng là về nhà, còn có những người không biết đi đâu, sao lại có sự trùng hợp đến vậy, hay là đã có sự sắp xếp trước?

Ngồi một mình trong phòng, Thạch Nham nghĩ. Lúc đầu chính anh là người đưa ra ý kiến thành lập Hội kể chuyện ma, tính đến tuần này đến lượt anh là người thứ bảy kể chuyện. Những câu chuyện mà các bạn anh kể đều rất hay, kinh hồn, rùng rợn. Bây giờ còn lại mình anh kể cảm thấy thật vô vị.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy hai vệt sáng xanh bên ngoài ban công cứ nhấp nháy. Không biết là thứ gì, anh chưa gặp bao giờ và cứ ngồi ngắm những vệt sáng đó.

Thạch Nham ngồi rất lâu. Ngồi không chẳng có chuyện gì làm, anh đi đi lại lại trông như tập thể dục vậy, rồi coi giờ: đã 6 giờ tối rồi.

Nghĩ đến sau người bạn, thường ngày rất ít khi vào trong phòng của họ, ngày nào cũng như ngày nào đều bận rộn, khi trở về cũng đã muộn. Những ngày cuối tuần anh đều lượn qua các phòng nhưng họ cũng đã tắt đèn nên cũng chẳng biết được trong phòng mọi người như thế nào?

Hôm nay chẳng có việc gì, anh muốn vào phòng các bạn anh xem họ bày trí thế nào. Thạch Nham nghĩ vậy, vác ngay một cái ghế đứng lên ngó xem các phòng qua hướng cửa thông gió. Phòng đầu tiên rất đơn giản, giống như ký túc xá sinh viên. Chỉ có một cái giường đơn, một cái bàn học. Phòng thứ hai cũng vậy, có thêm một mô hình xe tăng kiểu mới trên tủ đầu giường. Và các phòng còn lại anh phát hiện phòng nào cũng đều trống rỗng như không có người ở. Gió từ đâu thổi vào dãy hành lang làm anh ớn lạnh.

Thật lạ, lúc mới chuyển vào mỗi người một phòng. Anh không hề phát hiện có ai chuyển ra, mà tại sao chỉ có năm phòng có người ở, cộng cả phòng anh là sáu phòng. Vậy còn một người ở đâu?

Có một người đã không ở đây, nhưng nhất định đã tham gia hội kể chuyện ma ngay từ những ngày đầu tiên. Rốt cuộc thì người đó là ai trong số họ?

Cứ nghĩ đến anh lại cảm thấy rùng mình.

Trong nhà còn có một tầng hầm, biết đâu có người ở dưới đó?

Anh đi xuống tầng hầm, càng xuống càng tối. Trong nhà yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe được tiếng bước chân nặng trĩu của chính mình.

Xuống hết cầu thang tầng hầm. Một bóng đen vù qua, mặt anh như bị một thứ gì đó tạt vào cảm thấy đau rất.

Một con mèo với anh mắt xanh sáng quắc. Vốn đã sợ, con mèo xuất hiện làm anh giật mình. Thạch Nham tức giận, nổi cáu, anh nhặt hòn gạch ném con mèo “Xem mày còn dọa người được nữa không?”

Đền dưới tầng hầm bật sáng, bên trong toàn là đồ bỏ đi - những thứ đồ mà những người thuê trước kia bỏ lại như chum nước, xe đạp trẻ con, bao đựng, v.v...

Khu này cũng sắp phá nên cũng chẳng ai dọn dẹp làm gì.

Thạch Nham ngó xung quanh, ở đây làm sao người có thể ở được, vừa lạnh vừa ẩm ướt. Anh đi một vòng không phát hiện có vết tích của ai sống ở dưới này.

Anh chuẩn bị đi lên nhưng tính hiếu kỳ níu anh lại và anh tìm thấy trong tầng hầm còn có một căn phòng nhỏ đóng kín.

Căn phòng đó từ xưa đã nghe nói có người treo cổ chết ở đây.

Anh thích mạo hiểm cho nên muốn biết ở đây thực sự đã có chuyện lạ gì xảy ra?

Anh đã từng xem và được nghe những câu chuyện kinh dị, họ đều nói rằng trong những căn phòng đã có người treo cổ chết thì thường biến thành ổ quỷ, anh không tin vào điều này nếu không tận mắt được chứng kiến.

Anh ngập ngừng đẩy cửa phòng vào.

Một bầu âm u hiện ra trước mặt. Giây phút đó tuy có một cảm giác quay cuồng nhưng anh vẫn hiên ngang lắm. Lần tìm công tác bắt đèn, anh bắt đầu khám phá căn phòng này.

Toàn bụi bặm mạng nhện, có một đầu dây buộc vào cái cột, đầu kia buộc thành vòng tròn giống như là dây treo cổ khi người ta hành hình. Nơi đây đã kết thúc cuộc đời của bao nhiêu con người? Xem ra ở đây đã lâu lắm không hành quyết ai.

Trong phòng chẳng có đồ đạc gì, ngoài một cái giường sắt gỉ. Sát bên tường có một cái ghế sofa bị gãy một chân được lót bằng mấy quyển sách cũ kỹ.

Lúc này có một ít bụi từ trên dây thừng lả tả rơi xuống, cảm giác cánh cửa phía sau lưng đang nhẹ đóng lại. Quay đầu nhìn không phát hiện ra thứ gì.

Đây không biết có phải là nơi nên ở lại hay không, đi được hai bước thì có tiếng “cách cách”, bóng đèn vụt tắt. Cánh cửa hé lộ ra một cái hang sâu hoắm như muốn nuốt chửng tất cả, kể cả ánh sáng. Tim anh muốn vỡ ra vì sợ hãi, nhanh chóng rời khỏi cái tầng hầm khủng khiếp này, bước chân dòn dập hơn nhưng cảm giác như có vậy gì đó bám theo làm anh run sợ.

Mấy lần quay đầu lại không thấy gì, chỉ có vết chân của anh in trên nền nhà đầy bụi mà thôi. Càng bước càng nhanh nhưng cảm giác như cầu thang càng lúc càng dài hơn, nó như kéo dài vô tận. Vật gì đó cứ bám sát anh, quay đầu lại đều chỉ có gió thổi mà không thấy một bóng người nào.

Anh nhìn lại lần nữa thì trước mặt là cái dây treo cổ chính là cái thòng lọng anh đã thấy trong kho.

Anh hoảng sợ hét, lao chạy. Chạy lên cầu thang, anh phát hiện cầu thang dốc đứng.

Anh vẫn cảm giác có vật bám ngay ở đằng sau lưng mình, hoảng sợ không biết gì nữa, cứ thực mạng chạy lên trên, chạy hết một tầng rồi mà vẫn là cầu thang.

Không còn đường nào khác, anh quay đầu ngược lại với ý nghĩ đối mặt với con quỷ cứ bám theo mình.

Anh cảm nhận được cái bóng đen đó ngày càng tiến gần hơn như muốn bao trùm toàn bộ thân xác anh.

Anh cứ chạy, chạy một mạch mười mấy tầng, nhưng... phía dưới vẫn là cầu thang.

Anh hoảng sợ.

Có chuyện gì xảy ra? Minh thừa biết nhà này chỉ có bốn tầng và một tầng hầm, sao lại có thể nhiều tầng thế này. Rốt cuộc là nó thông đến đâu đây?

Trong cái không gian tối tăm này, anh chạy xuống tiếp hai tầng nữa và cảm thấy tuyệt vọng thực sự.

Một bầu u tối những đường nét mờ ảo, đây đâu phải là căn nhà quen thuộc nơi anh ở, nó đã biến thành một nơi lạ kỳ. Anh vã mồ hôi và hy vọng đây chỉ là giấc mơ chứ không phải một thực tế phũ phàng.

Lại xuống thêm một tầng nữa, anh đứng im và quan sát xem mình đang ở đâu.

Nơi đây có vẻ giống chỗ mình ở, lại có mấy cánh cửa thông gió, trên đó đều có tầm biển.

Anh lấy bật lửa soi để nhìn tầng - 1603.

Con tim như bay ra khỏi lồng ngực, anh vội vàng chạy ngược lại. Anh chỉ nghe thấy bước chân vội vàng và tiếng thở hồng hộc của mình.

Xuất hiện một bóng đen đứng ngay ở góc tầng chỉ chực sẵn chờ anh đi qua. Đó là một người mặc một cái áo gió màu đen đứng lặng lẽ trong bóng tối và không nói một lời nào.

Thạch Nham không còn con đường nào nữa, đành cầm đầu chạy thẳng về phía trước, đến gần với bóng đen, tìm anh đập thành thịch.

Một bước, hai bước, ba bước... tiến sát dần, anh cố gắng nhìn kỹ vào bóng đen, lấy hết sức bình sinh để vượt qua cảm giác sợ hãi này.

Trong bóng tối anh cảm thấy cái bóng đen này rất quen, dường như là bạn anh vậy?

Thạch Nham trấn tĩnh một chút, anh đứng lại và nhìn cái bóng đó.

Cái bóng lên tiếng, Thạch Nham nghe giọng nói nhận ra Thượng Gia Bằng. Tiến sát gần hơn qua ánh sáng le lói thì quả thực là anh ta, Thạch Nham thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghe bên tai tiếng nói chậm rãi của Thượng Gia Bằng: “Hôm nay là cuối tuần, sao lại không kể chuyện?”

Thạch Nham “Chỉ còn mỗi mình tôi, còn kể gì nữa, mấy hôm nay anh đi đâu vậy?”

Thượng Gia Bằng “Tôi đi công tác vừa về, bây giờ đang tìm anh để kể chuyện ma đây?”

Thạch Nham nổi da gà khi nghe giọng của bạn, Thượng Gia Bằng lạnh nhạt không giống với anh ta thường ngày hay cười hay nói. Cũng có thể vì dưới này nhiệt độ xuống thấp cho nên cả hai đều cảm thấy giá lạnh.

Thạch Nham “Chúng ta lên phòng tôi kể chuyện đi, ở đây tối quá”.

Thượng Gia Bằng cười nhạt: “Trước kia chẳng phải là chúng ta vẫn hay kể chuyện ở những nơi tối như thế này hay sao?”

Thạch Nham “Vậy chúng ta vừa đi vừa kể vậy, ở đây lạnh quá!”

Thượng Gia Bằng nghe xong “Ừ, quãng đường này tương đối dài, tôi sẽ vừa đi vừa kể cho anh nghe một câu chuyện mà tôi đi công tác được nghe”.

Thạch Nham thực sự không muốn nghe kể chuyện nữa, chỉ muốn nhanh chóng quay về nhà, lên chỗ có ánh sáng, chỗ ấm áp hơn. Cho nên anh giả vờ như đang nghe, nhưng kỳ thực là bước chân của anh càng đi càng nhanh.

Có hai anh em ngoại tỉnh làm việc trong thành phố, vì tiết kiệm tiền nhà nên chuyển đến một nơi được cho là có ma. Mặc dù tiết kiệm được tiền thuê nhà nhưng hai người cũng rất sợ, họ hẹn nhau nếu buổi tối ai đi làm về nhà trước thì đợi người kia ở ngoài nhà rồi mới cùng nhau lên gác.

Có một hôm người em mãi 12 giờ đêm mới về nhà, thấy người anh đang ngồi đợi dưới cột đèn cảm thấy trong lòng rất ấm cúng, vội chạy lại “Anh, em xin lỗi về muộn để anh phải đợi lâu!”.

Người anh “Không sao, hai anh em mình đã hẹn nhau rồi mà”, và hai người bước vào nhà đi lên thang máy.

Trong thang máy, người em lại nói với anh: “Đợi chúng mình kiếm được tiền sẽ chuyển đến nơi khác, em luôn có cảm giác sống ở đây cứ ghê ghê”. Người anh đứng bên cạnh đáp “Ừ”.

Thang máy dừng ở tầng hai anh em ở, người em lấy chìa khóa mở cửa vào phòng, người anh đang đứng ở đằng sau nói “Anh không vào đâu!”. “Hả, anh sao vậy?” người em hỏi.

Hư hư... cùng với tiếng cười lạnh nhạt quái đản kia, người anh nói “Ta có giống anh người không?”. Lúc này điện thoại người em rung lên và nghe thấy giọng nói “Em ơi, anh phải làm thêm ở công ty, anh đang trên đường về, đợi anh nhé!”

Câu chuyện này Thạch Nham đã được nghe, nhưng trong không gian này khiến anh sờn cả tóc gáy. Bước chân càng vội vã chỉ mong nhanh thoát khỏi cái địa ngục này. Anh không dám nhìn sang bạn mình. Thoảng bên tai: “Mày thấy tao giống Thượng Gia Bằng không?”

Thạch Nham vội hét lên một tiếng và ngất xỉu trên đất.

Tỉnh lại anh thấy mình đang nằm trong phòng của mình, ngủ trên chiếc giường của mình. Một cơn ác mộng.

Sáu giờ tối, đầu anh nặng trĩu nghĩ lại những gì vừa xảy ra. Lúc này anh ra khỏi cửa cũng là sáu giờ tối. Lẽ nào... thời gian ngừng trôi? Nhưng anh thề rằng mình đã ở trong cái thang gác đó ít ra cũng cả tiếng đồng hồ, sao bây giờ vẫn chỉ là sáu giờ tối.

Thạch Nham càng nghĩ càng nghĩ càng thấy sợ, bỗng có tiếng “bập bập” từ đâu vọng lại làm anh thất thanh hét toáng lên.

Anh không muốn mình ở trong phòng, anh muốn ra ngoài.

Xuống nhà lấy ô tô, mấy ngày nay đi làm việc cho công ty thường xuyên rất muộn mới về, nên anh đánh cả xe về nhà. Anh quyết định lái xe đi vòng vòng một chút ngắm cảnh đêm và muốn trốn tránh cái nơi đáng sợ này.

Anh lái xe, trên đường vẫn nghĩ không biết chuyện vừa rồi xảy ra là thật hay mê.

Cầm chắc tay lái nhưng không biết mình lái đi đâu, trên đường xe cộ vẫn đi lại như mắc cửi.

Anh nhớ lại một vài chuyện, một vài người mà anh đã gặp. Gặp gỡ một vài người đều làm cho cuộc sống của anh có chút thay đổi. Có những sự thay đổi lại là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời.

Nếu lúc đầu không chuyển đến đây thì anh cũng không thể quen được những người bạn thích kể chuyện ma và cũng không có những việc xảy ra lỳ lỳ sau này. Đương nhiên cũng không phải lang thang ngoài đường nửa đêm như thế này.

Có sáu người chỉ có năm người ở. Vậy trong họ ai là ma, hay... Tất cả họ đều là ma? Họ sau khi kể chuyện xong thì không chết cũng là biến mất, sao lại có sự trùng hợp thế? Nhất định ở đây phải có mối liên hệ nào đó, vắt óc ra suy nghĩ phân tích mà vẫn không có câu trả lời.

Sao dưới tầng hầm lại gặp Thượng Gia Bằng với dáng vẻ lạnh lùng, lẽ nào anh ta chính là ma?

Nghĩ đến những chuyện này đều làm anh sợ sợ, anh cố gắng gượng và ý thức rất rõ là mình đang lái xe.

Nhưng không biết lái xe được bao lâu, có tiếng “bụp” và chiếc xe bỗng chao đảo, anh không làm chủ được tay lái của mình. Đúng là đen đủi, xe bị nổ lốp.

Ngay lập tức anh rút điện thoại gọi cho trung tâm cứu hộ, nhưng điện thoại không hề có sóng, anh đi vòng vòng hy vọng có thể vớt vát được tí tin hiệu.

Anh đi đi lại lại, bỗng dưng sau xuất hiện một cái xe cũ màu đỏ đi qua anh. Liếc mắt nhìn thấy người ngồi sua xe quay đầu lại nhìn mình. Ồ chẳng ai xa lạ, đó là Vương Thổ.

Vương Thổ? Chẳng phải anh ta đã chết rồi sao? Sao lại ở đây?

Thạch Nham chút nữa thì ngất xỉu.

Anh sống người trong giây lát “Mình gặp ma thật rồi!”

Tối màu đông rét căm căm cộng với sự sợ hãi và khi ra khỏi cửa anh chỉ mặc vội có một chiếc áo len làm anh ớn lạnh.

Từ khi nhìn thấy Vương Thổ, anh luôn có cảm giác bóng tối của cái chết lúc nào cũng bám theo như muốn cướp đi sinh mạng của anh vậy.

Phải làm sao bây giờ? Mình trốn vào đâu bây giờ? Tôi muốn tìm một chỗ để ẩn nấp. Cách đây không xa có một nhà nghỉ, ở đó nhất định có người, ở đó có thể an toàn hơn một chút.

Anh đứng trước cổng quán trọ vào đặt một phòng rồi quyết định ở lại đây để trấn an tinh thần của mình.

Căn phòng từ từ sáng lên, nhà nghỉ này phòng nào cũng sơn màu trắng, cửa sổ, ga giường đều màu trắng, trong ánh sáng của đèn neon thì màu trắng càng sáng hơn. Cửa ra vào, cửa sổ thậm chí là tường bếp rất được chú ý khi thiết kế, anh tự có cảm giác vô cùng ức chế, căn phòng to như thế sao lại giống như một phần mộ. Ở trong không gian trắng toát như vậy, không khí như ít hơn, màu trắng bao phủ như muốn nuốt chửng con người anh.

Anh nằm im trong chăn, có tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc”, làm Thạch Nham choàng tỉnh, thậm chí nó giúp anh thoát khỏi cái không gian ngập tràn sự sợ hãi này.

Anh vội phi ra ngoài mở cửa, bên ngoài lại là Triệu Dục Tịnh. Thạch Nham như vớ được cứu tinh. Anh nhìn cô với đầy vẻ ngạc nhiên hỏi “Em, sao lại biết anh ở đây?”

“Ha ha...” Triệu Dục Tịnh cười rất lạ, cô nhìn Thạch Nham với vẻ lạnh lùng và nói một cách lạnh tanh “Tôi sao lại không biết, chúng tôi đều biết anh đang ở đây mà!”

“Chúng tôi?”

“Đúng, là chúng tôi, những người trong Hội kể chuyện ma ý”.

Hội kể chuyện ma? Nghe cô nhắc, Thạch Nham bỗng nghĩ đến những việc lạ xảy ra nọ.

“Họ... chẳng phải không ở nhà sao?”

“Sao không có nhà? Họ đều biết anh ra đây có một mình và đều muốn gặp anh”.

Chưa nói xong Trương Khiết đột nhiên xuất hiện, anh ta cao to như vậy mà sao lại đứng khuất được sau lưng Triệu Dục Tịnh. Thấy anh ta xuất hiện, Thạch Nham giật bắn người.

“Trương Khiết, nghe nói anh đi công tác mà?” Thạch Nham hỏi.

Trương Khiết không hề ngạc nhiên trả lời “Tôi sớm đã đi công tác về và chỉ còn đợi đến tìm anh nữa thôi”.

Nghe xong, Thạch Nham bần chồn hỏi: “Vậy anh ở đâu, sao tôi không gặp anh?”

“Mấy ngày nay tôi có việc, ngày nào cũng về rất muộn, có thể là anh không nhìn thấy tôi đấy thôi”. Trương Khiết nói.

Nghe đến đây, Thạch Nham phần nào yên tâm hơn một chút, nhưng cảm giác bất ổn luôn thường trực trong anh.

Thấy Triệu Dục Tịnh, anh nhớ tới lời nhắn trên QQ của cô gửi cho anh, vội hỏi “Có chuyện gì mà em nhắn cho anh ở trên mạng vậy?”

Triệu Dục Tịnh trả lời lạnh nhạt “Tôi nói là hẹn đến giờ tôi sẽ đến tìm anh”.

“Giờ gì?”

“Giờ chơi điện tử”.

“Chơi trò gì?”

“Trò chơi kinh dị!”

Nghe cô ấy nói, Thạch Nham phản ứng “Tôi gần đây toàn gặp phải chuyện kinh dị đã đủ sợ chết rồi”.

Triệu Dục Tịnh dần mặt, nhìn anh bằng với một vẻ khinh thường rồi nói “Đúng là đồ nhát gan, chẳng giống thằng con trai tí nào! Sợ gì chứ, chẳng phải là chúng ta đã chơi trò này mãi hay sao?”

Anh vội giải thích “Trước kia chúng ta chỉ là kể chuyện, nhưng hôm nay tôi thực sự đã gặp ma. Vừa rồi ở bên ngoài có một chiếc xe đi ngang qua, trên đó tôi nhìn thấy Vương Thổ! Trong căn phòng này cũng vậy cảm giác rất kỳ lạ, tôi sợ phát khiếp lên được”.

“Chính anh là người khơi lập ra Hội kể chuyện kinh dị, không ngờ lại nhát gan như vậy, thật nực cười”. Triệu Dục Tịnh nói một cách coi thường.

Thạch Nham liền trả lời “Tôi không nhìn nhầm đâu, đúng là Vương Thổ mà! Tôi Thạch Nham không phải dạng nhát gan nhưng thực sự là đã gặp ma, lẽ nào mọi người cũng đã gặp ma mà không sợ sao?”

Triệu Dục Tịnh và Trương Khiết nhìn nhau và nói “Có gì là sợ đâu, trên đời này làm gì có ma! Chúng tôi lại muốn gặp ma đây, ha ha...”

Nghe họ nói khiến tôi dở khóc dở cười, những việc hôm nay gặp phải đã đủ làm tôi kinh hồn bạt vía rồi, chỉ cầu mong sau này không phải gặp những chuyện như vậy nữa, nhưng hai người này lại muốn gặp ma. Thạch Nham bỗng có một cảm giác không lành, dường như trong hai người họ sẽ có một người là ma.

Thạch Nham xua tay nói mình không muốn tham gia vào trò chơi, Trương Khiết liền tiếp lời “Đừng có làm cụt hứng mọi người, Thẩm Thiên cũng đến, chúng tôi đều muốn tìm anh để cùng chơi đây”.

“Thẩm Thiên? Chẳng phải đã về quê rồi sao? Đã quay trở lại rồi hả? Bây giờ đang ở đâu?” Thạch Nham ngó xung quanh tìm nhưng không thấy bóng dáng anh ta đâu.

“Ha, ha, ha...”, một tiếng cười lớn vọng lại, anh nhìn trước nhìn sau vẫn chẳng thấy người đâu cả.

Nhìn Triệu Dục Tịnh và Trương Khiết với một vẻ nghi ngờ, nhưng cả hai người lại không nói gì và chỉ nhìn Thạch Nham, trong giây phút yên tĩnh này nghe thấy nhịp thở của cả ba người.

Cả ba người đứng nhìn nhau như vậy mà chẳng nói một lời nào. Vai của Thạch Nham như nặng trĩu xuống, có người từ ở đằng sau đập vào vai anh với một cánh tay lạnh như đá. Thạch Nham quay đầu nhìn nhưng chẳng thấy ai cả.

Thạch Nham lại bị vỗ một cái nữa vào vai, anh ghét nhất là bị người khác trêu chọc, quay người lại mới phát hiện Thẩm Thiên đứng ngay đằng sau mình.

Thạch Nham chuyển từ sự tức giận thành vui mừng, đấm Thẩm Thiên một cái “Thằng này về rồi mà không nói một câu!”

Thẩm Thiên không nói gì, chỉ nhìn vào mọi người cười.

Triệu Dục Tịnh sầm sì mặt, nói với Thạch Nham với vẻ không vừa ý “Chúng tôi từ xa tới đây vậy mà anh chẳng mời chúng tôi vào phòng sao?”

Thạch Nham như vừa tỉnh cơn mơ “Em xem, anh vừa bị mọi người dọa cho suýt thì ngất xỉu, mau vào phòng đi, vào phòng đi”. Thực ra trong đầu Thạch Nham vẫn nghi ngờ cả ba người, anh sợ rằng con ma sẽ là một trong những thành viên của Hội kể chuyện ma này.

Bốn người bước vào phòng, căn phòng trắng bệch.

Thạch Nham nói “Cả ba cùng hẹn tìm tôi hả?”

Cả ba người cười gật đầu.

Thạch Nham sốt ruột nói “Tìm tôi có việc gì không?”

“Vừa rồi chẳng nói là tìm để chơi một trò chơi sao?”

Thạch Nham giọng lo lắng pha chút bồn chồn “Trò gì?”

Thảm Thiên hỏi tiếp “Anh đã gặp ma bao giờ chưa?”

Thạch Nham gật đầu, lại lắc vì rốt cuộc anh vẫn chưa hiểu gì.

Thảm Thiên nói “Hôm nay chúng ta chơi trò tìm ma đi, để ma hiện hình”.

Để ma hiện hình? Chỉ có cách này mới khiến con ma hiện hình, nếu biết ai là ma thì không cần sợ như vậy nữa, dù cho kết quả có là ai thì cũng phải tìm cách kéo con ma ra ngoài ánh sáng.

Thạch Nham nghĩ đi nghĩ lại rồi đồng ý, anh không muốn để việc này tiếp tục khiến anh phải sợ hơn nữa, vẫn biết rằng kết quả cuối cùng sẽ rất khủng khiếp.

Nếu chết cũng phải biết được bộ dạng của ma như thế nào? Thạch Nham tham gia trò chơi này.

Quy tắc chơi như sau:

Bốn người sắp xếp đứng vào bốn góc của căn phòng màu trắng, đèn tắt hết, sau đó mặt ngược lên trần nhà. Trò chơi bắt đầu, một người trong số bốn người đó sẽ tiến đến góc tường khác, rồi vỗ vào vai người đứng góc đó. Tiếp đó người bị vỗ vai liền theo cách đó để mò đến một góc tường khác phương mà mọi người thống nhất với nhau là theo chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ, sau đó tiếp tục vỗ vào vai của người tiếp theo. Cứ như vậy mà chơi, nhưng nếu bạn đi vào hóc tường nào mà góc đó không có người thì bạn phải ho lên một tiếng, sau đó tiếp tục đến góc tiếp theo khi nào đến hóc có người đứng mới thôi.

Nghe xong phần giới thiệu của trò chơi. Thạch Nham có phần yên tâm, đây là trò anh đã từng chơi. Kết thúc của trò chơi là “Sau khi chơi một lúc sẽ phát hiện có lúc không có tiếng ho, vậy chứng tỏ góc đó có người và có người vẫn tiếp tục đi không bao giờ dừng. Vậy trò chơi đã xuất hiện thêm được một người và người này là ai?”

Đáp án sẽ là “Người này là ma”.

Còn nhớ một năm trước, khi còn ở trong ký túc xá, Thạch Nham đã từng chơi trò này và chơi được một lúc thì kết thúc. Trong màn đêm u tối, khi vài mình bị một cánh tay buốt giá vỗ vào, ai cũng đều giật bắn mình rồi hét lên một tiếng. Và mọi người nhanh chóng kết thúc trò chơi, đẩy cửa bật mạng ra ngoài. Lúc đó tuổi còn nhỏ, giờ đã qua cái giai đoạn đó rồi. Bây giờ nghĩ lại và so sánh những lần gặp ma thì trò chơi này chẳng có gì là to tát cả.

Trò chơi mà họ sắp chơi ở đây thì có phần khác đi một chút, đó là khi phát hiện có thêm một người thì phải bật đèn ngay, lúc này mọi người mới có thể nhìn rõ hình dạng của con ma.

Những chuyện kỳ lạ mà gần đây Thạch Nham gặp phải nhiều đến mức thôi thúc anh tham gia vào trò chơi với một tâm trạng hứng thú, anh muốn biết ai trong bọn họ là con ma đó, chỉ có biết được sự thực thì mới xua tan cảm giác sợ hãi của anh. Cho nên anh gơ tay đồng ý ngay.

Trò chơi bắt đầu.

Tất cả đèn đều được tắt, cái rèm cửa kéo che kín không có một tia sáng nào, cả không gian là một màn đêm bao trùm, căn phòng không có một tiếng động gì. Cảm giác trong đêm tối căn phòng này trở nên vô cùng thần bí và khủng khiếp. Bốn người họ loạng choạng lê từng bước như sên bò.

Thạch Nham là người bắt đầu trò chơi, là người lần mò trong đêm tối để vỗ vai người ở góc kia. Trò chơi rất ly kỳ và hồi hộp. Xung quanh im ắng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân mà thôi.

Tay anh mò mẫm theo tường, hai chân đi về phía trước, cũng không biết là bao lâu cuối cùng cũng đi đến được góc tường tiếp theo. Đôi tay run rẩy của anh đập vào người ở phía trước, người đó bị đập nhưng không nói một lời và mò từng bước tìm người ở góc tường tiếp theo.

Bốn người đứng ở bốn góc tường và chờ đợi trong im lặng, tâm lý càng bị dồn nén mỗi lúc một nặng nề hơn. Những câu chuyện kể về ma trước kia cứ hiển hiện trong đầu mỗi người.

Trong tĩnh lặng không nhìn thấy gì hết mà chỉ nghe tiếng bước chân soàn soạt, Thạch Nham chú ý lắng nghe phân biệt sự xa gần của âm thanh.

Không biết là bao lâu sau tiếng ho đã làm đứt đoạn những suy nghĩ xa xôi khủng khiếp của anh. Tiếp đó có người dùng tay đập vào vai anh, anh tiếp tục đi lần theo tường. Từ từ đi đến sau lưng của người tiếp theo, dùng bàn tay lạnh ngắt của mình đánh vào lưng lạnh ngắt của người đó. Người đó lại lần mò đi tiếp. Thạch Nham cảm thấy cảm giác lạnh kinh khủng.

Vai của Thạch Nham tiếp tục lại bị đập như thế, anh biết là họ đã đi được một vòng, tay và lưng của mọi người đều rất lạnh. Có thể họ cũng cảm thấy có gì đó khác thường nhưng không giải thích được sự bất thường đó. Thạch Nham không nghe thấy tiếng ho. Và cách giải thích duy nhất khi không nghe thấy tiếng ho đó là giữa họ đã có thêm một người.

Mọi người sợ như muốn thét lên, cơ hội đã đến! Trước khi tắt đèn bắt đầu trò chơi Thạch Nham đã nhớ kỹ vị trí công tắc bật đèn, anh nhanh chóng mò đến chỗ đó và ấn thật mạnh vào công tắc.

Căn phòng bỗng chốc sáng rực lên, mọi người đáng sợ hãi, Thạch Nham chớp chớp mắt rồi nhanh chóng mở to mắt ra nhìn xem rốt cục ai là ma?

Dưới ánh sáng của đèn, chính giữa phòng đột nhiên có một người xuất hiện, cả bốn góc tường tính cả Thạch Nham đều có người đứng, vậy vị trí giữa này là vừa mới xuất hiện thêm một người.

Người này đeo một cái mặt nạ trông vô cùng hung dữ, đang há to miệng ra đổ lộ cái lưỡi dính đầy máu.

Ma đột nhiên hiện hình làm cho cả bốn người họ đều sợ hãi, không ngờ cái cách này lại hiệu quả vậy, nhưng chỉ là không biết tại sao nó lại phải đeo mặt nạ?

Nhưng không sao, vì có ba người bạn ở bên cạnh, Thạch Nham không thấy run sợ vì thêm người là thêm mạnh, cho dù là chết đi thì cũng có người làm bạn xuống suối vàng cùng. Còn đỡ hơn là cả nỗi sợ hãi khi một mình ở dưới tầng hầm.

Nghĩ một hồi anh kinh ngạc khi phát hiện Triệu Dục Tịnh, Trương Khiết và Thẩm Thiên cả ba đều đã biến mất. Con ma đeo mặt nạ bắt đầu nghiêng răng ken két rồi cười khanh khách và từ từ tiến về phía anh.

Thạch Nham vô cùng lo sợ và vội vàng gọi “Trương Khiết, Thẩm Thiên mọi người đi đâu rồi? Á...”

Không có ai trả lời, tiếng hét của anh càng làm con ma chú ý và nó xông đến anh càng nhanh hơn.

Con ma rất nhanh tiến lại gần chỗ Thạch Nham, nó không muốn màng đến tiếng hét của anh, không biết có chuyện gì đã xảy ra mà đầu nó bỗng nhiên phun ra máu, máu chảy thành dòng ở phía sau chiếc mặt nạ. Chỗ nào cũng thấy máu, đầu và mặt nạ đều dính, ngay đến quần áo cũng bị dính bết máu. Máu chảy ròng ròng xuống đất.

Thạch Nham quay người định chạy nhưng đã bị con ma tóm lại, cánh tay của nó lạnh giá cứng lại như cây gỗ. Bàn tay lạnh và ướt của nó bám lấy Thạch Nham và anh cảm giác toàn thân da gà nổi lên, rùng rùng lên cầm cập, hai chân như muốn mềm ra. Trong lúc sợ hãi lại chẳng thấy ba người bạn đâu, đúng là bạn bè thế đó! Thạch Nham vừa sợ vừa tức giận, không biết nên làm thế nào mới được.

Con quỷ tóm lấy cổ anh với hần tay nhót nhót lạnh giá, tay nó càng thít càng chặt, mặt Thạch Nham đỏ lên ngạt thở.

Không, không thể ngồi chờ chết được Thạch Nham bắt đầu phản kháng, anh vùng tay, làm sao có thể thoát khỏi nó “Sao mày lại hại tao, mày là ai?”

Con quỷ không để ý đến anh, nó quay cổ lại, Thạch Nham nhìn thấy họng của nó lộ ra cái xương trắng phớt, ở đó như là cái ống nước đang chảy ngược lên trên, máu chảy xối xả ra ngoài. Cổ bị đứt nhưng vẫn nói và cười khanh khách, nó bóp cổ anh càng chặt hơn.

Nhìn vào cái mặt nạ hung dữ kia, Thạch Nham chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt của con quỷ. Ánh mắt vô hồn không biết nhìn vào đâu và càng không thể suy đoán nó muốn gì.

Thạch Nham không làm sao thoát khỏi con quỷ, cánh tay buốt giá của nó ghì chặt vào cổ anh, Thạch Nham sắp tắc thở.

Thạch Nham ngọt thờ nói “Tại sao mày làm thế với tao? Tao có thù oán gì với mày?”

Con quỷ cười nhạt, nhìn anh với con mắt lạnh lùng rồi nói “Tao chỉ muốn chơi trò với mày thôi”.

“Tại sao lại chọn tao?”

“Vì chính mày là người lựa chọn trò này”.

Thạch Nham không nói gì, chính anh là người sáng lập Hội kể chuyện ma, xem ra thì con ma này đã có mặt trong nhóm của họ từ khi có hội.

Thạch Nham “Thế mày muốn gì?”

“Chẳng thể nào cả, chỉ muốn kéo mày vào hội chúng tao”.

“Hội bọn mày, bọn mày là ai?”

“Là những người đã từng kể chuyện”, con ma lỏng tay, có thể vì nó thấy câu hỏi quá nực cười.

“Họ đang ở đâu?”

Con quỷ chậm rãi “Họ giống tao, tiếp tục trò chơi với mày”.

“Cái gì? Mày nói... bọn họ... giống mày?”

Con quỷ cười ha ha, tiếng cười của nó vang lên trong màn đêm u tối “Đúng, họ giống tao bây giờ đều biến thành quỷ!”

Thạch Nham lúc này mới vỡ lẽ, hèn chi mình đến một nơi hoang vắng xa như thế này mà bọn họ cũng tìm được đến tận nơi, lại còn lúc ẩn lúc hiện, nói chuyện thì kỳ quái âm dương, hóa ra... họ đều đã biến thành ma hết rồi.

Con quỷ lại cười ha ha, máu trên đầu không ngừng chảy xuống vai, rồi ngấm vào quần áo.

Thạch Nham không muốn nhìn thấy máu chảy đầm đìa, bèn lấy tay bịt tai, cánh tay với lên phía trên vô tình đụng vào cái mặt nạ kinh hồn đó. Lúc này anh mới nhìn rõ bộ mặt thật của con ma, nó là bạn anh, người đã chết: Vương Thổ! Sau lúc vừa rồi Vương Thổ ngồi sau xe đó bây giờ Thạch Nham không ngờ lại gặp hắn ta ở trong cái trò đùa với tính mạng này.

Thì ra, hắn đã giết hết mọi người sau mỗi lần kể chuyện, Thạch Nham là người kể cuối cùng cho nên mới sống sót đến bây giờ. Thạch Nham cuối cùng cũng biết được chân tướng của sự việc.

“Kẹt kẹt”, Vương Thổ nghiêng răng, cười lạnh nhạt quờ tay vào Thạch Nham.

“Ha ha ha ha...”, bên tai là tiếng gọi nghe đến chói tai và tiếng cười sảng khoái, bỗng Triệu Dục Tịnh, Trương Khiết, Thẩm Thiên chẳng biết từ đâu lại hiện ra rồi xông đến chỗ Thạch Nham, cười giễu cợt và giơ cánh tay chuẩn bị tóm lấy Thạch Nham.

Nhìn thấy những bộ mặt đáng sợ của họ đang quờ quạng chân tay tiến đến, Thạch Nham sợ hãi hét lên một tiếng và ngất xỉu trên đất.

Không biết là bao lâu, Thạch Nham như đã mơ một giấc mơ dài. Anh tỉnh dậy và phát hiện đang nằm ở trên giường trong căn phòng của chính mình, đắp cái chăn vô cùng ấm áp. Bên cạnh anh là những người bạn vây quanh, người thì lấy khăn chườm, người thì đo nhiệt độ cho anh, Thạch Nham như bị hoảng loạn tinh thần.

Anh chú ý quan sát những người bạn đang bận rộn và nhận ra họ chính là Trương Khiết, Thượng Gia Bằng, Thẩm Thiên, Hà Tiểu Đình. Sao tự dưng lại tập trung đầy đủ thế này? Không phải họ đều đi vắng hết sao? Và hai ông cảnh sát thường đến quấy nhiễu cũng có mặt ở đây.

Lúc này Vương Thổ thấy Thạch Nham không vờ đề gì anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nhìn thấy Vương Thổ, Thạch Nham bỗng nhớ lại tất cả những gì xảy ra trước khi ngất xỉu, bảy người này đều là quỷ, anh sợ hãi hét toáng lên, nhảy chồm lên như muốn chạy thoát khỏi chỗ này.

Nhìn thấy anh hoảng loạn, Trương Khiết vội vàng kéo anh và nói “Đừng sợ, đây chỉ là một trò đùa thôi”.

“Cái gì, trò đùa?” Thạch Nham nhìn Trương Khiết với một vẻ nghi ngờ. Triệu Dục Tịnh bưng đến một cốc nước ấm, mặt đỏ bừng và nhìn anh với vẻ quan tâm.

“Đúng, thực ra là một trò đùa!” Vương Thổ nói thêm, mấy người xung quanh cũng gật đầu nhìn Thạch Nham.

Thạch Nham nhìn mọi người với một vẻ hồ nghi, làm sao biết được việc gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Thạch Nham, Vương Thổ liền chậm chạp giải thích, hóa ra tất cả sự việc đều đã nằm trong kế hoạch được định trước.

Đêm thứ nhất, Vương Thổ sau khi kể xong câu chuyện đầu tiên “Chiếc tủ” thì nếu chỉ đơn giản là kể chuyện thì chẳng có gì là đặc sắc cả, anh đã bày ra một trò để làm cho Hội kể chuyện ma có thêm nhiều hoạt động hơn.

Vào cuối tuần tiếp theo anh cố ý không tham gia cùng với mọi người, và đi gọi hai người bạn cảnh sát cùng thích đùa của mình, bố trí họ nấp sẵn ở dưới nhà, khi nghe thấy trong nhà có biểu hiện bất thường thì lập tức xông vào.

Vương Thổ ở ngoài cửa sổ nghe thấy Thẩm Thiên kể câu chuyện của đêm thứ hai bèn mò đến phòng anh ta, mở hết rèm cửa sổ để cho căn phòng anh lạnh đến rợn người, tiếp đó tự nhốt mình trong tủ giả vờ chết để dọa anh ấy.

Khi buổi kể chuyện đêm đó kết thúc, Thẩm Thiên về phòng và cố tình để cánh cửa tủ phát ra tiếng động, tự tạo ra không khí kinh sợ ỉn, anh tương đối thành công với màn này. Thẩm Thiên đã bị dọa đến run sợ và toàn thân lạnh ngắt khi lấy cái chăn dày trong tủ, lúc này Vương Thổ giả chết lăn ra ngoài.

Thẩm Thiên sợ quá vội đi gọi người khác, mọi người cũng bị dọa đến kinh hồn bạt vía. Lúc này hai người bạn công an mà Vương Thổ đã bố trí xống vào rồi tham gia giải quyết vụ việc. Vương Thổ sau đó cũng đã được chuyển đến nhà bạn ở.

Sau này hai anh công an vẫn tiếp tục cố tình đến giả vờ điều tra vụ án.

Thẩm Thiên bị dọa đến sợ chết đi được, Vương Thổ bèn lên mạng thông báo cho anh ta tất cả tin tức về cái chết của mình và bảo cho anh cùng tham gia trò đùa này, sẽ tiếp tục dọa những người kể chuyện tiếp theo. Mục đích của trò đùa mới này không những vừa làm phong phú thêm cho Hội kể chuyện ma mà còn rèn luyện thêm ọi người lòng can đảm, đồng thời trò chơi cũng diễn ra giống như những trò đùa chết chóc khác, làm cho những ngày cuối tuần càng căng thẳng hồi hộp hơn nữa. Vương Thổ thấy tương đối hào hứng với sáng kiến này của mình, thực tế chứng minh đó là sau khi anh ta “chết” những người gặp lại anh đều cảm thấy khiếp sợ.

Những người kể chuyện sau khi bị hù dọa đều biết được đây chỉ là trò đùa và rất tích cực hưởng ứng cùng tham gia liên kết để hù dọa những người kể chuyện tiếp theo.

Sau mỗi đêm kể chuyện đều có một người mất tích, người cuối cùng kể chuyện sẽ là người nhận được sự sợ hãi khủng khiếp nhất và không ngờ người xui xẻo gặp phải lại chính là Thạch Nham.

Vương Thổ vừa nói xong mọi người đồng loạt gật đầu.

Thẩm Thiên cười hì hì: “Cái trò này của chúng ta kịch tính quá, nếu không có thì thật đáng tiếc”.

Hai người bạn cảnh sát đứng bên cạnh gật đầu: “Nhiệm vụ của chúng tôi là phối hợp hợp tác để trò chơi càng hấp dẫn hơn”.

Thạch Nham tròn tròn mắt khi nghe những câu chuyện hoang đường vừa rồi và dần cũng tìm ra được câu giải thích hợp lý cho những chuyện kỳ lạ mà mình đã gặp phải.

Vương Thổ xuất hiện trong tủ hay ngồi sau xe ô tô, rồi ba người bạn cùng xuất hiện ở nhà trọ, rồi cả khuôn mặt sâu não của Triệu Dục Tịnh.

Những chuyện vừa xảy ra như là một cuốn phim cứ hiện ra trong đầu anh.

Đột nhiên anh bỗng nhiên nhớ lại tầng hầm tối tăm dưới nhà, rồi cả cái cầu thang dài vô tận, liền hỏi Thượng Gia Bằng “Cái cầu thang làm sao nó dài vô tận như vậy?”

Câu hỏi bất ngờ của anh làm Thượng Gia Bằng vô cùng ngạc nhiên, liền hỏi “Cầu thang nào?”

”Thì cầu thang dưới tầng hầm ý’.

Câu trả lời của Thạch Nham làm mọi người chẳng hiểu gì hết, mặt biến sắc và hỏi lại anh “Cái tầng cuối cùng ở dưới á, làm gì có cầu thang?”

“Cái gì, không phải là trò đùa của cá anh à?” Lần này đến lượt Thạch Nham mặt biến sắc, “Phía dưới tầng hầm còn có cầu thang rất dài, rất dài, không có điểm cuối, tôi xuống đó còn Thượng Gia Bằng ở đó nữa”.

“Á!” Thượng Gia Bằng hét lên kinh sợ “Nhưng... tôi thề rằng không biết ở đó còn có cầu thang, tôi cũng chưa bao giờ xuống dưới tầng hầm”.

Mọi người đều không nói gì chỉ còn biết nhìn nhau, lúc này Thạch Nham cảm thấy đầu óc quay cuồng và nghe thấy tiếng cười “ha ha” của ai đó, tiếng cười đắc chí không dứt.

Đầu Thạch Nham như muốn căng ra, câu hỏi rất to quay cuồng trong đầu: Ở cái cầu thang dài vô tận đó, cái người anh từng gặp là ai?... Đôi mắt vô hồn của anh nhìn xung quanh, rồi nhìn mọi người với đầy vẻ thắc mắc.

Thượng Gia Bằng và mấy người bạn cũng tròn xoe mắt nhìn nhau với vẻ đầy kinh ngạc, giọng của Thạch Nham như hòa lẫn vào không gian giống như một xoáy nước xoáy mãi không ngừng, và tản mát trong bầu trời xanh vô tận...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-dem-quai-dan>